

ЕЛИЗАБЕТ НОУТЪН СВЪРЗАНИ

Част 2 от „Безсмъртни пазители“

Превод от английски: Тони Цонева-Савова, 2015

chitanka.info

На Лиса,

*Моят експерт-археолог и любител на гръцката
митология-умна, придирчива и завинаги дяволски-прекалено-
мила-приятелка-на-думите.*

*(Между другото, аз все още очаквам онзи електронен
шамар.)*

*Музо, възпей оня гибелен гняв на
Ахила Пелеев,
който донесе безбройни беди на
войските ахейски...*

*Омир,
Илиада*

РЕЧНИК

Агкелос — ангел;

А̀ндрас — жител на Арголея, арголеец (м.р.); а̀ндраси (мн.ч.);

Арголея — царство, създадено от Зевс за благословените герои и техните потомци;

Аргонавти — Безсмъртни пазители — воители, защитаващи Арголея. Във всяко поколение в тяхната група се избира по един представител на седемте семейства (водещи своя род от Херакъл, Ахил, Язон, Одисей, Персей, Тезей и Белерофон), за да продължат традицията на пазителите;

Гигия — баба;

Гинайка — жителка на Арголея (ж.р.); гинайки (мн.ч.);

Демони — зверове, някога смъртни, затворени в Полетата на Асфодел, които Аталанта присъединява към армията си;

Еленкхо — способност на контрол над разума, която Аргонавтите използват върху хората;

иос — син;

matèpac — майка;

Медейски вещици — последователки на учението и традициите на Медея. Събират се в горите Арголея;

Мели — любима;

Мизоси — расата на нечистокръвните — полуарголейци, които се крият сред хората;

Окхи — не;

Орайос — красавица;

Ори — трите богини на равновесието, отговарящи за живота и реда: Евномия отговаря за порядъка в обществото; Дике — за справедливостта, а Ейрена — за мира и равновесието между първите две;

Островът на Блажените — Рай;

patèpac — баща;

Полетата на Асфодел — Чистилице;

Ромпа — старинно традиционно червено облекло, носено от членовете на Съвета на Арголея;

Сизигос — жена;

Ската — ругатня;

Сферата на Кронос — диск с четири вдлъбнатини, който е способен да освободи Титаните от Тартар;

Съвет на Старейшините — дванайсет арголейски аристократи, съветници на царя;

Тартар — Подземен свят;

Тея — богиня.

ГЛАВА ЕДНО

Ако можеше да умре, то това беше чудесно място, за да направи решаващата крачка.

Зандер стоеше на ръба на скалите, очарован от гледката на каньона под краката си. Под ботите му проскърца вчерашния сняг, когато той пристъпи с още една крачка напред, отпусна тялото си върху скалите, и си зададе въпроса: Ами ако?

Температурата беше паднала до минус десет градуса и хапещият вятър смразяваше лицето му и лишаваше кожата му от последните остатъци чувствителност. Като Аргонавт, произхождащ от рода на Пазителите — потомци на великите герои от Древна Гърция, той беше много по-силен от обикновените хора. По-силен от арголейците и от неотдавна откритата раса на мизосите, които сега защитаваха. Беше по-силен дори от своите събратя по оръжие.

Проклятие, хипотермията не би го убила! Измръзването щеше да му причини само неудобства. Майната му! Той можеше да получи куршум в гърдите и неговото проклето сърце щеше да продължи да тупти. Но падането — и той погледна към дълбоката над шестстотин метра бездна долу, в дъното на която криволичеше река с наситено зелен цвят, покрита със слой от рядка мъгла — то би могло да довърши работата. Слаб глас в главата му прошепна: *Просто го направи!*

Зандер не беше глупак. Беше прекарал сред хората много повече време, отколкото всеки друг и знаеше, че този скок няма да бъде толкова идеален, както в яката реклама на „Найки“. И въпреки всичко... беше дяволски съблазнително. Освен това винаги съществуваше възможност при падането да се удари по някое особено уязвимо място, което би го убило веднага и така да приключи с безсмъртието си.

Събратът му по оръжие, Титус, се приближи и погледна в каньона, преди воинът да успее да вземе решение.

— Дяволски ужасна смърт. Но за едно си прав — това няма да те убие. А и днес не съм в настроение да те събирам парче по парче и да

те лекувам.

Зандер погледна към младия Аргонавт — младока, който можеше да падне и да умре... Щастливо копеле!

— Престани да четеш мислите ми! Много добре знаеш, че това ме изкарва от равновесие.

Титус се усмихна, протегна се и прекара ръка по устните си. В настъпващия здрач татуировките, които имаха всички Аргонавти, ясно си личаха върху светлата кожа на ръцете му. Усмивката на воина излезе крива, но Титус никога не го правеше истински.

— Ти вече си абсолютно безумен, старче. Смяташ, че ми доставя удоволствие да зная какво става в твоя повреден мозък ли? Позволи ми да ти разясня нещо: твоите мисли изобщо не са в списъка ми със забавления. — И той махна с големите си ръце. — Ти сам ги предаваш с пълна сила. И повярвай ми, аз се опитвам с всичките си сили да не те слушам.

Зандер се намръщи още повече и отстъпи назад, съжалявайки, че не скочи, преди Титус да започне да мърмори. А и беше ядосан от осъзнаването, че това малко свободно падане няма да го довърши, както му се искаше. Беше в отвратително настроение, което се влошаваше пропорционално с времето, прекарано безуспешно в търсене на демони.

Не помагаше и това, че двамата с Титус цяла седмица патрулираха в тази част на планината, търсейки заблудили се. Безуспешно засега. Зандер не искаше да се връща в Арголея, не искаше да остане в колонията, нито пък да търси нечистокръвните, криещи се в гората. Жадуваше за жестока и опасна битка, чието очакване го правеше по-капризен дори от Хадес. И ако той в най-близко време не встъпеше в схватка, щяха да се случат лоши неща. За всички.

— Да тръгваме! — каза Титус, отстъпи назад и разтри ръце, за да ги стопли. — Няма за какво да висим тук! Ако долу имаше селище, досега трябваше да го видим. Да тръгнем на север към Маунт Худ и да се огледаме там.

Въпреки нежеланието си Зандер кимна. Най-близката колония на мизосите беше дълбоко в Националния парк „Уиламет“ на юг от тях, напълно скрита за смъртните, живеещи в околността. Аргонавтите смятаха, че в света на хората съществуваха още полуарголейци, т.е.

мизоси, дължащи съществуването си на смесването на гените между хората и арголейците, криещи се от преследващите ги демони. Благодарение на лидера на колонията, Ник, също нечистокръвен, но в чиято смесена кръв се криеше и още нещо, Аргонавтите разбраха и за другите три колонии, разпръснати по целия свят. Едната някъде в Африка, другата — в замръзналата пустош на Северна Русия, а третата — в джунглите на Южна Америка.

— Хей! — с насмешка възкликна Титус, когато започнаха да вървят по пътеката, която щеше да ги върне в гората — Можеше и да е по-зле. Например да патрулираш в Сибир, като Церек и Финей.

Споменаването на другите двама Аргонавти не промени настроението на Зандер.

— В такъв случай щях да бъда далеч от теб и от твоето проклето ровене в главата ми.

Титус се усмихна.

— Трябва да промениш гледната си точка, Зет. Безсмъртие? Това е подарък. Проклятие, аз бих дал лявата си ръка, за да го имам, вместо четенето на...

Зандер се обърна към него толкова бързо, че Титус рязко прекъсна.

— Това не е дар! Това не е дар, а шибано проклятие!

Титус погледна към ръката на Зандер, стиснала дрехата му. Предупреждението като тъмна сянка премина през лицето му. Не обичаше да го докосват. Никъде! Дори и събратята му.

— Пусни ме! Веднага!

Очите на Зандер срещнаха тези на Титус. И двамата бяха еднакви — около два метра високи и с по над сто и десет килограма здрави мускули. Но сходството им приключваше до тук. Тъмните и къдриви коси на Титус бяха пристегнати на тила с кожена лента. Ледени кристалчета покриваха тънките мустаци и брадата му. Разбира се, в очите на страничния наблюдател, той приличаше на обикновен човек, какъвто всъщност не беше. Кафявите му очи проблясваха от знания и тайни — коварно съчетание за всеки, който би се осмелил да пресече пътя му.

Зандер бавно отпусна ръката си, но не отстъпи. В една евентуална схватка щеше да победи сприхавия Титус. Той можеше, както никой друг, да понесе сериозно поражение и да оцелее. Но

можеше да бъде ранен, а за лечението беше нужно време. И макар че днес имаше желание за битка и за кръвопролитие, не искаше Титус за противник. Зандер просто искаше Титус да го разбере. Особено ако се налагаше да продължи да върви по тази проклета земя заедно със смъртното копеле. Затова стисна зъби.

— Да видиш как умират всички, на които държиш, не е дар, Титус. Бях до твоя баща. И до бащите на всички Аргонавти. Бях там, когато цар беше Юрандрос, а Леонидас дори не беше идея в топките на баща си. Сега цар Леонидас умира от старост, а аз съм все така силен и здрав, както винаги.

Гневът на Зандер, държан погребан дълбоко в душата му, избликна на свобода.

— Сега може и да не искаш да умираш, Титус, но все някога ще дойде и твоето време. Някога, ти ще си готов да се отправиш към Острова на Блажените или където там отиват душите, когато дните им свършат. Но не и аз. Не, аз както винаги ще съм тук. И ще се занимавам с тази проклета работа, както през последните осемстотин двайсет и девет години. Ще ми се наложи да гледам как всички умирате и дяволски ще ми се иска, в името на Хадес, да ви последвам и аз!

Зандер се отдалечи към дърветата, преди да е направил нещо, за което знаеше, че после ще съжaliaва. Осъзнаваше, че мрънка като слабак, обхванат от пристъп на самосъжаление. И това го изкарваше от релси. Вбесяваше го необходимостта да държи главата си високо изправена, сякаш е във възторг от розовата си съдба. Много отдавна Зандер мислеше също като Титус. Вярваше, че все още не е намерил ахилесовата си пета, също като баща си, дядо си и другите мъже от неговия род, и смяташе това за дар. Но това време отмина, когато разбра, че е обречен да остане тук завинаги и да се лиши от всичко, което е било от значение за него. До преди десет години. До момента, в който осъзна, че проклятието на Хера е истинско.

— Зандер, почакай!

Той игнорира Титус и продължи да върви, навел глава, за да се защити от вятъра. Гневът и отвращението към самия него подгрываха кръвта му. Да, определено настроението му напълно подходдаше за наритването на задници. И ако не избягаше от Титус, лесно можеше да забрави, че Аргонавтът е негов приятел, а не враг.

Измина около трийсетина метра навътре в гората, когато студът се добра до костите му. Запря на място и рязко повдигна глава. Напред и вдясно между дърветата бродеха шест демона. Очевидно и те патрулираха района в търсене на нечистокръвни, които да унищожат.

Бавна усмивка се разля върху лицето на Зандер за пръв път от много дни. И шестимата бяха почти двуметрови, с рога и зъби, котешки муцуни, кучешки уши и човешки тела. Истински уродливи твари, отрепки, които можеха да се срещнат в тъмните улички на опасен район. А от тях не можеш да очакваш нищо друго, освен неприятности. Усмивката на Зандер стана още по-широка.

— Точно вас търся! Хайде глупаци, елате да си поиграете с мен! Или просто ще стоите там и тъпо ще зяпате, също както онази кучка, вашата господарка Аталанта? И знаете ли, добре го правите. Отдалеч виждам семейното ви сходство. Хей ти, отпред — и той посочи към най-уродливото чудовище, от чиито зъби капеше някаква гадост. — На кого приличаш? На нейния брат ли? Не, почакай, знам! — И той щракна с пръсти. — На нейния син.

Демонът, явно техен командир, погледна към Зандер и изръмжа:

— Аргонавт! — След което пое въздух и добави: — Двама са.

Останалите пет демона се разгърнаха в полукръг, обкръжавайки Зандер и приклекнаха, готови за нападение.

О, да, от ушите на предводителя им излизаше пара. Адски гореща при това. И това обещавахе да бъде яко. Шест против един. Може би така щяха да го обработят, че нямаше да го бъде повече. Е, може би все пак щеше да успее да вземе няколко демона със себе си.

Титус се появи зад него точно в момента, когато той извади от ножницата, скрита на гърба му, паразониума си — древногръцко оръжие, с което бяха въоръжени всички Аргонавти.

— О, Хадес! Не ти стига да те обградят, ами трябва и да ги раздразниш още повече, така ли?

— Направо като балсам за душата ми.

Титус извади собственото си оръжие.

— Добре, умнико. Колко си избираш?

— Всичките.

— Зандер...

— Просто стой настрана, докато не ми потрябваш, — изръмжа той. — Аз не мога да умира, нали помниш? А ти не си безсмъртен.

И встъпи в ръкопашната схватка, игнорирайки протеста на Титус, сигурен, че той ще го послуша. И ще му даде преднина поне от няколко минути. Оставаше му надеждата, че най-накрая щяха го довършат.

— Хайде, копелета! Покажете ми на какво сте способни!

* * *

Калия определено не искаше да бъде участничка в тази семейна сцена.

— Това е смешно! Изадора, кажи не! — Кейси Симополус раздразнено се обърна към своята полусестра, бъдещата кралица на Арголея.

От далечния ъгъл на екстравагантната спалня Калия хвърли поглед към Изадора. Принцесата стоеше, наклонила светлокосата си глава, в изучаване на нещо между бледорозовите си пантофи. Ръцете ѝ бяха сплетени зад гърба, а леката розова рокля направо беше погълнала крехкото ѝ тяло. Безупречно изображение на покорност. Изадора дори не беше трепвала, откакто баща им, умиращият цар Леонидас, направи ужасното си изявление.

Това беше тяхната бъдеща царица. Безпомощна гинайка, която трябваше да управлява страната, да командва Аргонавтите и да ги въведе в опасната война. Аталанта бродеше сред хората, търсейки начин да унищожи мизосите и да нахлуе в Арголея, за да довърши отмъщението си за това, че не е била избрана в редиците на Пазителите. На Арголея, както никога досега, ѝ трябваше решителен лидер.

И бе очевидно, че това не е Изадора. Калия го подозираше отдавна. И не преставаше да мисли, че може би решението на Леонидас е най-доброто за всички.

— Изадора, не му позволявай да постъпва така с теб! — високо изрече Кейси, приближавайки се към сестра си. — Това е отживелица!

— Достатъчно! — простърга царят, опитвайки се да се облегне по-високо върху възглавниците на гигантското си легло с балдахин.

Пренебрегвайки жуженето в главата си от последните десетина минути, Калия подреди инструментите си и се наведе, за да помогне на

царя да се намести по-удобно.

Леонидас се намръщи, раздразнен от собствената си немощ, и се остави в ръцете на лечителката си. Днес разумът му беше ясен и той искаше да се възползва от това, докато може.

— Изадора ще се омъжи до следващото пълнолуние. Точка!

Кейси възмутено преглътна:

— Това е неправилно и ти много добре го знаеш!

Главата на царя се обърна към тъмнокосата му дъщеря — тази, която никога нямаше да управлява само поради елементарния факт, че майка ѝ беше човек. Макар че от Кейси би излязла къде-къде по-силна и по-мъдра царица и всички го знаеха. Царят присви очи, за да я вижда по-добре. Калия знаеше, че той вече не вижда ясно, а забелязваше само тъмни и размити очертания.

— Женитбата на Изадора с Пазител по мой избор е гаранция, че Съветът няма да оспори властта ѝ. Ти вече я лиши от първия ми избор, Акация, така че нямаш право на мнение по въпроса, с кого ще го заменя.

В стаята настъпи тежко мълчание, което Калия усети с всяка фибра на тялото си. Тя много добре знаеше за деспотичните и властни *patèras*. И знаеше, че когато те определят правилата на гинайките им оставаше само едно — да се подчинят. Калия тихо прокле патриархалното им общество, което даваше възможност на жените да правят това, което искат, единствено и само ако мъжете, под чиято опека се намираха, бяха съгласни.

Изадора все още стоеше с наведена глава, без да поглежда нито към баща си, нито към сестра си. И макар че Калия и принцесата никога не са били толкова близки, дълбоко в душата си лекарката ѝ съчувстваше. И не можеше да изкорени чувствата си, дори и да не искаше да си ги признае.

Готвейки се да приключи със семейната драма, Калия прибра инструментите и затвори чантата си. Като личен лекар на царя в последно време дълго се задържаше при него, помагайки на Леонидас и следейки за болестите му в продължение на няколко месеца. Но днес не изпитваше задоволство от състоянието му. Особено сега, с обострената си мигрена. Всеки път, идвайки в двореца, тя рискуваше да се срещне с Аргонавите. А такава среща Калия избягваше на всяка цена.

— Утре сутринта отново ще дойда да ви прегледам.

Кокалестата му ръка се плъзна по завивката и хвана нейната, преди Калия да успее да направи крачка, за да си тръгне. Дори в своите 684 години и тяло, отстъпващо на старостта, у Леонидас все още имаше сила. Дори повече от очакваното.

— Имам нужда да останеш.

Безпокойството плъзна по кожата на Калия.

— Не виждам необходимост от това, Ваше Величество. А и в клиниката ме чака много работа, с която трябва да се заема.

— След седмица ще настъпи новолуние. След като обявя решението си на Аргонавтите, ти трябва да дадеш медицинското си заключение, че избраният от мен Пазител е във върхова физическа форма. Искам да съм сигурен, че той ще може да се справи със задачата си и Изадора ще зачене наследник веднага. Използвай моя кабинет за прегледа.

Калия бързо погледна към принцесата, която, ако можеше, би отпуснала главата си още по-ниско. Сигурно чувството беше невероятно да гледат на теб като на кобила за разплод. Но, о, Богове! Сега Калия имаше много по-сериозна причина за безпокойство. Царят искаше тя да извърши прегледа на избрания от него Аргонавт. Днес. Тя можеше да си представи хилядите други мъчения, които би предпочела пред това.

— Хм... Сигурна съм, че в друго време би...

— Това не е молба.

Царят отпусна ръката ѝ и извика:

— Алтея!

В стаята бързо влезе болногледачката му и се поклони.

— Да, Ваше Величество.

— Доведи ми Деметрий! Той и специалната охрана на портала тренират новациите. Искам той, заедно с останалите Аргонавти да са тук до час.

Очите на Алтея се разшириха от същото безпокойство, което беше стиснало гърдите и на Калия.

— Всички ли, Ваше Величество?

Само с едно движение на ръката царят отхвърли въпроса.

— Върви! Веднага!

— Хм, Ваше Величество — започна Калия, след като Алтея изхвърча от стаята. — Аз наистина смятам...

— Изадора! — изрече царят, оставяйки и протестите на личния си лекар без отговор. — Съпроводи Калия в моя кабинет и се увери, че там тя има всичко необходимо за прегледа. Искam и двете да сте тук, когато дойдат Аргонавтите.

Изадора не се осмели да спори. Тя толкова тихо се обърна към вратата, че пантофите ѝ дори не издадоха звук от съприкосновението с каменния под. Калия обречено въздъхна, гледайки след принцесата. Оставаше ѝ само едно — да тръгне след нея.

— Акация! — вниманието на царя се прехвърли върху другата му дъщеря. — Намери онзи твой мъж! Нека да събере Пазителите, където и да се намират. Не искам да чувам оправдания. Искam ги тук! Всичките! Ясен ли съм?

Скръстила ръце на гърдите си, Кейси се намръщи и пристъпи плътно до леглото. Облечена с бяла блуза без ръкави и черни панталони, за разлика от Изадора тя изобщо не се сви пред царя. И без никакво колебание го постави на място.

— О, не се притеснявай, ще намеря Терон и ще му предам дума по дум какво си намислил. — След което наклони главата си към него. — Но това няма да ти се размине толкова лесно, нали знаеш?

Царят само изхъмка, загледан пред себе си.

— Няма! — повтори Кейси и целуна баща си по набръчканата буза. — Запомни ми думите, тате. Изадора няма да стои и да чака, докато ти решаваеш съдбата ѝ.

— Ще стои, — промърмори царят, — защото тя не си ти.

Кейси се изправи и макар да беше очевидно, че е разсърдена от това, което се случваше със сестра ѝ, Калия забеляза симпатията, която имаше полуарголейката към неотдавна намерения си баща. Как ѝ се искаше и тя да може да изпитва същото чувство към своя.

— Тук си прав! — отвърна Кейси. — Тя не е като мен. Иза е по-силна от мен. По-силна е от всички нас, взети заедно. Много скоро ти сам ще се убедиш в това. Както и всички останали.

Царят не отговори. Мълчеше, когато Кейси се обърна и изчезна зад вратата. Мълчеше, когато Калия взе медицинската си чанта и я последва. И беше стигнала почти до прага, когато ѝ се стори, че чува думите на стария а́ндрас:

— Надявам се да си права. И заради всички нас се надявам, че това най-накрая ще я накара да докаже, че съм грешал за нея.

ГЛАВА ДВЕ

Зандер беше целият в синини и кръв. Ударът в бъбреците едва не го събори, но Аргонавтът все пак устоя. А това само усили решителността му. Воинът се завъртя около оста си и заби паразониума си в гърдите на злобната твар.

— Умри, нищожество!

Чудовището изрева и падна по гръб. Острието излезе от тялото му със силен, чмокащ и отвратителен звук. Но Зандер не успя да завърти паразониума си, за да му отреже главата и да изпрати душата му при Хадес, защото друг демон скочи върху гърба му и впи зъби в рамото му. От ослепяващата болка, избухнала в главата му, Зандер извика. По някакъв начин му се отдаде да се извърти и да свали чудовището от себе си. Пред очите му се спусна червена мъгла и той започна да сипе удари, размахвайки оръжието си наляво и надясно. Пръските кръв го заслепяваха и се стичаха по лицето му. Гърбът го болеше, а дробовете му просто горяха. Там, където демонът успя да разкъса ризата му и да се впие в плътта, рамото му гореше като в огън, а в откритата рана се виждаха нишките на скъсаните мускулни влакна. Но Зандер не спираше и не викаше за помощ. Защото получаваше именно онова, което искаше.

Във вените му бушуваше адреналин, смесен с години потискан гняв. Воинът отново замахна с ръка и свали още един демон.

— Ама, хайде де! — извика Зандер. — Това ли е всичко, на което сте способни?

Двата демона, съборени преди секунда на земята от него, се изправиха и отново го нападнаха от различни страни. Зандер мълниеносно отрази атаката им. С периферното си зрение видя, че останалите му противници се прегрупират за следваща атака. Той все още стоеше на краката си, но нямаше как да ги победи не и при един срещу шест.

— Зандер! Трябва да тръгваме. Веднага!

Титус се хвърли в битката, разсичайки с меча си плътта на враговете им наляво и надясно. Зандер дочу виковете, ръмженето и шумът от чупещи се кости под нечий юмрук. Проклятие, Титус му беше дал само няколко секунди, преди да измени хода на битката. И на него, Зандер, чудовищата не бяха успели да му нанесат достатъчно вреда.

Дълбоко в гърдите му, обичайният му гняв се разгоря с нова сила. И в този момент му нанесоха удар. И то тъкмо когато беше съборил на земята двата урода. Ето го и решението, което изненадващо се стовари върху главата му.

Не се съпротивлявай!

Титус можеше да се справи и сам. В тези планини нямаше нужда да защитаваш полуарголейци. Не трябваше да спасяваш никого. Ако нещата се развиеха зле, Титус щеше да може да открие портал, да се премести в Арголея и да спаси собствената си кожа. Тогава защо Зандер продължаваше да се бие, когато можеше да сложи край на всичко точно сега и завинаги?

Докато не беше премислил, Аргонавтът хвърли оръжието си. Изправи се и огледа трите обкръжили го демона. На пръв поглед те бяха също толкова наранени като него, но в действителност не бяха победени. Всеки от тях притежаваше силата на десет мъже. И съдейки по заплахата, излизаща на вълни от тях, те все още бяха готови да убиват.

Да! Точно това искаше и той.

Зандер протегна ръце и затвори очи. Потта се стичаше по лицето му и се смесваше с кръвта и с още нещо, за което той дори не искаше да знае. Воинът изчисти ума си и се опита да мисли... за нищото. Каква сладка абсолютна пустота. Към която се стремеше от цялото си сърце.

— Ах, ти, безсмъртен шизофреник такъв!

Нещо със сила врхлетьа върху му и го събори на земята. От удара в камъка, черепът на Зандер едва не се разцепи на две и когато отвори очи и погледна нагоре, Аргонавтът видя над себе си не демон, а Титус. В очите му гореше огън, докато зад гърба му ръмжаха демоните.

— Махни се от мен, кретен смотан! — Зандер се бореше с познатото неконтролируемо желание, което се гърчеше и започваше да

кипи в него. Какво по...

— Спасявам ти живота, кучи син такъв!

И преди Зандер да се усети, че Титус отново е прочел мислите му, се намери притиснат между ръцете на събратата си.

Лактите на Титус се опираха в ребрата му, но на него не му пукаше. Имаше значение само това, че Титус се канеше да прецака всичко.

— Не!

Титус съедини ръце и татуировките, които ги покриваха от пръстите до лактите му, засияха отвътре. Избухна светлина и порталът се отвори. А след това Зандер усети как и двамата се завъртяха в пространството.

Той се приземи по гръб върху студения и твърд камък. Без да отваря очи, разбра, че се намира в Стражевата зала — вратата, която водеше в Арголея. След което силен удар отдясно на лицето му, от който всичките му кости се разтресоха, накара от очите му да се посипят искри.

— Ти, проклет кучи син такъв! — Титус отново го удари. Този път с такава сила, че мозъкът му се блъсна в черепа.

— Титус! Достатъчно!

Мърморещият Титус беше издърпан от пребитото и изтерзано тяло на Зандер. Раненият смътно дочуваше гласове. Терон. Деметрий. Проклятие, и основно този на Титус. Стъпки. Тежко дишане. И Трифон, подсмиващ се до ухото му:

— Браво, Зет! Каква я свърши, че го ядоса така?

Ах, проклятие! Шибан късмет! Всички Аргонавити бяха в Стражевата стая.

Силни ръце обхванаха бицепсите на Зандер. Болката прониза лявата му ръка, когато Трифон му помогна да седне, но воинът я пренебрегна. Отвори очи и огледа голямата стая с висок таван. След това видя, че Деметрий държи Титус отзад в мъртва хватка, докато Терон стоеше с лице към двамата, опитвайки се да го успокои.

Зад тях блестеше откритият портал. Титус изпепеляваше Зандер с поглед иззад масивното рамо на Терон, докато се съпротивляваше на хватката на Деметрий. Зандер отказа помощта на Трифон и сам се изправи на крака. Под едва сдържаната му маска кипеше ярост. Проклето да е всичко! И Титус, и тази шибана война, и неговият

безкраен живот. Проклети да са и всички Аргонавти с тяхната постоянна намеса.

— Заради зловещото си желание да умреш, едва не ме изядоха!
— изръмжа Титус.

— Престани да мрънкаш! — озъби му се Зандер.

Изглежда, рамото му беше счупено, както и едно или две ребра. Беше загубил немалко кръв, но вече усещаше как тялото му се опитваше да се възстанови. Дяволите да го вземат!

— Ти и без това можеше да се спасиш във всеки един момент, като пропуснеш жалкото си представление!

— Достатъчно! — С безумни очи Титус се отскубна от ръцете на Деметрий. — Сега ще си го получиш, болен ненормалник!

Предвкушването на новата схватка предизвика у Зандер прилив на адреналин. И гневът, който воинът толкова се стараеше да потисне, се измъкна на повърхността. Аргонавтът широко разтвори ръце.

— Ами, давай, кретен такъв!

Титус се придвижи светкавично и едва не го свали с удар на земята, преди Терон да успее да го хване отзад.

— Казах, достатъчно!

Предводителят на Аргонавтите отхвърли Титус почти през цялата стая сякаш той беше лек като перушина. Тялото на Аргонавта с оглушителен звук се удари в колоната, натрошавайки камък и мазилка. Титус се плъзна надолу по нея и се свлече на земята.

— Слабак! — измърмори Зандер. — Това ли е всичко, на което си способен!

— Ти! — обърна на Терон към Зандер. — Трябваше да му разреша да те довърши, след онова, което си направил.

О, да! Титус вече си беше отворил устата достатъчно. Очите на Зандер се присвиха.

— Ами, давай тогава!

Терон собственоръчно го удари в лицето. И макар че Зандер не възразяваше да прехвърли гнева си към командира, през последните няколко секунди яростта му беше затихнала. Арголеецът разбираше, че да провокира Терон сега не е добра идея. Потомъкът на Херкулес, най-великият сред героите, беше достатъчно силен, за да разкъса подчинения си на части и да му причини нечувана досега болка. Макар че такава нечувана болка той все пак беше изпитал един път.

— За теб ще е по-добре сега да се успокоиш.

Гласът на Терон беше толкова тих, а лицето му толкова близко, че Зандер с труд успя да чуе думите му.

— Намери за какво да живееш или си тръгвай. Не искам отново да излагаш на риск живота на някого от моите Пазители. Ясен ли съм?

В гърдите на Зандер застудя. Да напусне Аргонавтите? Това не подлежеше на обсъждане.

— Да, всичко е ясно.

Очите на Терон се присвиха. Порталът зад гърба му отново заискри и се отвори. В стаята влязоха Церек и Финей и се огледаха с вид какво-по-дяволите-става-тук? По раменете и косите им бяха полепнали снежинки.

— Запомни ми думите — каза Терон и продължи: — Не се шегувам този път, Зандер. Без да се съобразявам с предаността ти, ако се наложи, ще те изгоня!

Изгнанието на Аргонавт не беше лесна работа. То щеше да засегне царя, Съвета и куп други бумажни подробности, за които Зандер дори не искаше да мисли. Да бъде изгонен един Пазител беше равносилно на това да бъде прерязано гърлото му; това означаваше не само да му бъдат отнети задълженията, но и личността.

Но и това не беше най-лошото, защото Зандер изведнъж го осени просветление: ако го изхвърлеха от Аргонавтите, то щяха да го лишат и от възможността да преминава през портала в света на смъртните. А ако това станеше, той щеше да загуби единствения си източник на удоволствие в проклетия си живот.

— Няма да ти се наложи.

Терон му хвърли още един железен поглед, след което се обърна към Аргонавтите.

— Царят ни свиква на среща.

Погледна към Титус, който вече се изправяше и се изтупваше от праха и мазилката.

— Имате петнайсет минути, за да се приведете в ред и да дойдете в замъка.

След което отново погледна към Зандер.

— И това не подлежи на обсъждане.

С тези думи командирът им стремително излетя от Стражевата стая, демонстрирайки недоволството си с целия си вид.

Напрегнатото мълчание изпълни въздуха. Най-накрая Деметрий, който никога не се интересуваше от другите, излезе първи. Церек, Финей и Трифон го последваха. Зандер и Титус останаха последни.

Ама че проклетия! Сега, когато гневът му беше утихнал и от адреналина му не беше останала и следа, Зандер разбираше, че трябва да направи първата крачка. Само че не знаеше какво точно да каже.

Не беше силен в извиненията. Дори ако се беше държал като истински задник.

Потропвайки с ботите си, Титус, без да пророни дума, се насочи към вратата.

— Почакай, Ти!

— Остави, Зандер! Сега не съм в настроение да изслушвам проблемите ти. Моите ми стигат. Всички си имаме такива. Но ти никога не мислиш за това, нали? Интересуваш се само от себе си.

Останал сам, Зандер въздъхна дълбоко. Специалната стража, защитници на портала, се отвърнаха от него и с всички сили се опитаха да го игнорират. Слуховете за тяхното малко спречкване сигурно вече бяха стигнали до Съвета, но това не беше толкова важно. Когато нещата стигнеха дотук, окончателното решение за съдбата на Аргонафта щеше да вземе царят, а не Съветът. Така е било и така ще бъде винаги.

Все още не желаейки да се присъедини към останалите, Зандер остана в Стражевата постройка — масивна, мраморна сграда, точно копие на гръцкия храм на Хермес в Аркадия. Високи колони поддържаха помещението от всички страни.

Порталът — обвита в мъгла врата от единия свят към другия, заобиколена от масивни каменни блокове, беше застинал по средата. Погледът на Зандер се плъзна по думите, изписани върху камъка. Аргонавтът ги беше чел хиляди пъти, но никога не се беше замислял над смисъла им.

Тук лежи границата между световите. Защитена от тази страна и оградена само от светата земя от другата. Този, който я пресече, прави това на свой страх и риск. Но бъди внимателен: преходът предизвиква преминалия към нощни кошмари, а наблюдателя — към безумие;

светлината и тъмнината са в постоянно движение. Винаги
бъди нащрек... Крадецът ще го настигне проклятието на
безсмъртните богове.

Всичко се въртеше около това, нали така? Около проклетите
богове и тяхното безсмъртие. Към онова, което Зандер имаше и не
желаеше. Той никога не се беше тревожил, преминавайки през
портала, защото винаги знаеше, че ще се върне.

За разлика от другите. Онези, като Титус. Всеки път,
преминавайки през портала, събратята му рискуваха живота си. И го
правеха без оплаквания. В името на своя народ.

Тежестта притисна гърдите на Зандер. Добре, Терон може би
беше прав. Сигурно трябваше да се събере и да спре да се съжбява.
Да, стар е, но на кого му пукаше? Животът му беше потънал в лайна.
Нищо ново, нали? Изглежда, смъртта не влизаше в сметките, но
изгнанието от Аргонавтите беше последното нещо, което му се
искаше. Значи, трябваше да намери нещо, заради което да живее. И то
бързо, преди Терон да изпълни заплахата си и да изрита задника му от
редиците на Пазителите веднъж и завинаги. Проблемът беше в това, че
към този момент Зандер не виждаше нито една цел в живота си, която
да си струва.

* * *

Калия оглеждаше работния кабинет на царя.

Стените бяха в книжни рафтове. Позлатеният таван беше най-
малко три етажа нагоре. Старинното бюро беше празно, ако не се
вземеше под внимание позлатената лампа в десния му ъгъл, а зад него
имаше плъзгащо се еркерно стъкло, което излизаше на зелена морава и
езеро, проблясващо в далечината.

Вмирисаната на тютюн и кожа стая беше уютна и топла,
благодарение на огромна каменна камина и трите меки дивана. Калия
знаеше за това не от слухове, а защото веднъж беше провела тук
няколко часа, докато целият замък спеше. И не беше сама. А ако този

малък спомен не беше способен да ѝ скапе настроението, то нищо друго посмъртно нямаше да успее.

— Нещо друго трябва ли ти? — Калия се обърна, дочула тихия глас на Изадора зад гърба си. Принцесата стоеше в рамката на вратата със странно изражение върху лицето — сякаш се страхуваше да стъпи на пода, заклеймен с царския печат.

Това е просто рутина. Правила си го хиляди пъти. Няма значение, че този път става дума за Аргонавт.

— Не, всичко е наред.

— Чудесно. Трябва да се връщаме.

Но Изадора не се помръдна от мястото си. Съдейки по празния, почти безизразен поглед на очите ѝ, тя нямаше ни най-малко желание да се връща при баща си.

Раздвоена от осъзнаването, че се намесва там, където не ѝ е работа, но водена от съжалението, което знаеше, че ще изпита по-късно, ако си замълчи, Калия дочу собствения си глас:

— Кажй „не“, Изадора.

Принцесата бавно повдигна кафявите си очи и видяното в тях изненада Калия. Не, те не бяха празни, а мъртви. Сякаш арголейката беше изгубила всякаква надежда.

— Това няма да доведе до нищо.

— Ще доведе — запротестира Калия, без да разбира какво я караше да иска да помогне на принцесата. — Отстоявай себе си. Докажи, че той, както и всички останали, грешат.

Очите на Изадора дори не трепнаха и Калия усети съжаление към нея. Какво се беше случило с принцесата? Тя изглеждаше не просто смачкана от баща си.

— Това не е твоя работа.

Изадора се обърна, без да ѝ даде възможност да отговори и затова тя само въздъхна, докато я гледаше как се отдалечава.

Може би Изадора беше права. Това по никакъв начин не я засягаше.

Разбира се, беше ѝ жал за гинайката, но... беше глупаво да се тревожи за другите, когато самата тя си имаше проблеми.

Затова просто остави чантата си в кабинета и се отправи към царските покои след принцесата, благодарна, че в този момент бученето в главата ѝ спря.

Когато в подножието на голямото стълбище се дочуха гласове, Калия застина на мястото си. Мъжки гласове, примесени с тежки стъпки... изглеждаше така, сякаш стадо слонове щурмуваше замъка.

Аргонавтите. И то всички. Точно както беше заповядал царят. Стомахът на Калия буквално скочи в гърлото ѝ, а кожата ѝ се покри с пот, макар че лечителката мислено се готвеше за този момент още от секундата, в която чу заповедта.

Терон, който оглавяваше групата, видя арголейките на четвъртия етаж и бързо склони глава.

— Изадора. Калия.

Тъмните му очи се съсредоточиха върху Калия.

— Как се чувства днес царят?

— Държи се.

Тя се опита да се концентрира върху лицето му, но Аргонавтът беше огромен — здрави мускули, широки рамене и крака, подобни на дървесни стволлове. Дори самият той предизвикваше страх, но съпровождан от петима, също толкова едри и впечатляващи Аргонавти... Приличаше на зараждаща се приливна вълна, готова да я помете по пътя си.

— Това е добре — изрече Терон. — Значи сигурно е готов да ни приеме?

Тя би отговорила. Наистина щеше да го направи.

Но очите ѝ неволно разглеждаха Деметрий и останалите, докато не стигнаха до Зандер. Той самотно завършваше групата; зави в подножието на стълбата и започна да се изкачва към Калия.

Какво пък! Да се подготвяш мислено и отново да се окажеш с него в една стая — това са две съвсем различни неща. Тя изумено въздъхна, макар че се опита с всяка сила да се въздържи. Тази нейна реакция не беше предизвикана от самия него — в крайна сметка лечителката се опита сама да се убеди в това — а от онова, което бяха направили с него.

От едната страна лицето му беше черно-синьо от слепоочieto до брадичката. Множество белези и рани покриваха загорилата му кожа. Влажните, къси и светли коси бяха пригладени сякаш той току-що беше плиснал вода върху лицето си. Бялата му тениска беше нова и чиста. Но всичко това не скриваше нито болката в чертите му, нито странния ъгъл, под който беше увиснала лявата му ръка.

Очевидно Зандер е бил в света на смъртните и се беше бил с демоните, изпълнявайки онова, за което бе роден. Но в дълбините на душата си Калия изпита мигновен страх, както това се случваше всеки път при мисълта, че можеше да му се случи нещо лошо.

А това напомняше за... вроден идиотизъм. На него не му пукаше за нея.

— Калия?

Гласът на Терон най-накрая проникна в съзнанието ѝ и погледът ѝ се върна върху предводителя на Аргонавтите, който любопитно я изучаваше. Смутена, тя разбра и че още няколко от Пазителите весело я наблюдаваха. Дори и Изадора, стиснала длани и сплела пръсти, също я наблюдаваше озадачено.

— Д-да?

— Царят? — отново повтори Терон, повдигнал вежда.

— О, точно така. — Тя се отърси от емоциите, които Зандер винаги предизвикваше у нея. И ги скри надълбоко така, както се беше научила да прави с течение на времето. Обърна към царските покои. — Царят е готов и ви чака.

Когато всички влязоха в стаята, безпокойството ѝ намаля. Но шумът в ушите ѝ зазвуча отново.

Алтея, която помагаше на царя да се намести на купчината възглавници, едва видяла Аргонавтите, побърза да излезе. Кейси — застанала до прозореца, се обърна. Съжалявайки, че не взе малко лавандула, за да успокои пулсиращата болка в главата си, Калия застана в далечния ъгъл на стаята — близо до царя в случай на необходимост, но встрани от всички. Тя не пропусна топлата усмивка, разцъфнала върху лицето на Кейси при вида на новоизпечения ѝ съпруг, както и ответния блясък в очите на Терон.

— Мели! — Терон се приближи към царската дъщеря със смесена кръв. Целуна я по скулата и по слепоочието и си размениха няколко тихи думи. През това време стаята се напълни с много повече хора, отколкото би могла да побере. А Терон се усмихваше и прегръщаше Кейси, и вероятно сам не разбираше, че от жесток и опасен воин се беше превърнал в истински красавец.

Докато ги гледаше, Калия усети опустошаваща болка в гърдите си. Не толкова отдавна и тя самата беше изпитвала същите всепоглъщащи и наелектризиращи емоции. Погледът ѝ се премести

към Изадора, която беше застанала до отсрещната стена, далеч от всички и от сестра си, която беше намерила своето приказно щастие. След това погледна към Зандер, който едва беше пристъпил прага и беше готов да си плюе на петите при първа възможност.

Да, Калия познаваше това чувство прекалено добре. Тя изпитваше същото при вида на Аргонавта. Той гледаше всичко и всеки, освен нея. В гърдите ѝ закипя праведен гняв. Откакто го беше видяла за последен път, Зандер се беше обръснал, но дори наранен и насинен приличаше по-скоро на Адонис, отколкото на своя прародител Ахил. Светлокос, със загоряло лице, той беше мускулест и красив. Беше старши сред Аргонавтите. И според слуховете, единственият безсмъртен.

Този, с когото тя се надяваше да изживее живота си.

— Ще пристъпя направо — каза царят. Гласът му прекъсна мрачните мисли на Калия и привлече вниманието ѝ към действителността — точно както трябваше да бъде. Гласът на Леонидас затрепери от слабост, но не прекъсна. — Ситуацията със Съвета излиза извън контрол. Те не заплашват открито, но до мен достигнаха слухове, че се готвят да нанесат удар веднага след смъртта ми. Макар в последно време двамата с Терон да имахме разногласия — и царят показва с глава натам, където за последно чу гласа му, — и двамата смятаме, че не трябва да предаваме бъдещето на Аргонавтите под контрола на Съвета. Люциан не крие, че иска да замени Аргонавтите със специална стража. Не аз трябва да ви казвам, че това ще бъде нашето най-велико поражение.

Царят спря, за да си поеме дъх. Този път Терон наведе глава и се съсредоточи върху ръката на Кейси, която държеше в своята; сякаш знаеше онова, което щеше да последва и не искаше да го чуе.

— Макар да се радвам, че Терон избра да се ожени за една от моите дъщери, сега, след като двамата встъпиха в брачен съюз, монархията отново е уязвима пред тайните заговори на Съвета. И аз виждам само едно решение; същото, което беше и по-рано. Двамата с Терон стигнахме до съгласие, че Изадора трябва да се омъжи...

— Ти си знаел? — Кейси повиши глас и прониза новоизпечения си мъж с възмутен поглед.

— Ш-ш-ш, мели. — Терон потупа жена си по ръката.

— ... и неин съпруг трябва да стане Аргонавт.

Думите на царя изглежда никак не успокоиха Кейси. Тя премести поглед от мъжа си върху баща си, който, за щастие, не можеше да види реакцията ѝ. По същия начин, по който не можеше да забележи напрежението, сковало раменете на всички Аргонавти в стаята.

— Ние се разминаваме в мненията си кой да бъде. Но като цар, решението вземам аз.

Той отново си пое дъх и сякаш израсна пред очите им. Сега Леонидас изглеждаше величествен господар, какъвто беше някога, и от смъртния си одър излъчваше потискаща властност.

— Тъй като линията на Язон е втората по сила сред Аргонавтите, тази отговорност се пада на теб, Деметрий.

В стаята се възцари тишина. Всички погледи се насочиха към Деметрий, който беше застанал най-отзад, опрял рамо на стената, като почти не обръщаше внимание на случващото се в стаята. И едва когато видя, че всички го гледат, изглежда думите на царя най-накрая достигнаха до съзнанието му. Върху лицето на Деметрий се изписа шокирано изражение, когато той сви ръце в юмруци и се оттласна от стената.

Деметрий беше най-едрият сред Пазителите и ръстът му достигаше до двата метра. Черните му, замъглени очи, които Калия често наричаше бездушни, станаха абаносовочерни, когато се спряха върху царя.

— По никакъв шибан начин!

— Деметрий! — В тихия глас на Терон прозвуча предупреждение. Предводителят на Аргонавтите пусна ръката на Кейси и изправи рамене.

— Няма да го направя! — повтори Деметрий и разтърси глава. — И вие не можете да ме принудите да го сторя. Никой не е способен на това!

Терон бързо се приближи до Аргонавта, който се тресеше от смесването на презрението и гнева, които прииждаха върху него като разбиващи се вълни. Калия преглътна и се запита дали и другите жени чувстваха същото. Тя разбираше, че ако не се предприемеше нещо веднага, и то бързо, щеше да се стигне до битка.

— Деметрий, успокой се!

— Аз няма да участвам в това — едва успя да изговори Деметрий с изкривено от злоба лице, докато гледаше към царя над

рамото на Терон и сочеше с ръка към Изадора. — И ти не можеш да ме принудиш!

Терон каза нещо, което Калия не чу. Но не може да пропусне отговора на Дементрий. Останалите също. Особено Изадора, която сякаш още повече потъна в себе си.

— Изгони ме от Аргонавтите, ако искаш! Заточи ме в света на хората. Няма значение. Но аз няма да се ожения за тази, чуваш ли ме, Терон. Никога! По-добре да умра!

Терон го удари с ръка по гърдите и силно го блъсна.

О, Богове! Това не беше добре. Изобищо не беше добре.

Разнесоха се гласове — на Кейси, която се опитваше да утешава явно потресената Изадора; на Терон, който стоеше до вратата и се опитваше да успокои Дементрий и да избегне тежки телесни наранявания; на другите Аргонавти, които тихо обсъждаха случващото се.

Царят, за всеобщо удивление, пазеше мълчание, докато от далечния ъгъл на стаята не се разнесе глас, който заяви:

— Аз ще го направя!

Калия познаваше този глас прекалено добре.

— Кой го каза?

Царят наостри уши и се наклони настрани, опитвайки се да открие говорещия сред високите Пазители, но безуспешно.

Разговорите стихнаха. Главите на всички се обърнаха към рамката на вратата. Дори Терон и Дементрий спряха да спорят и се огледаха. Стомахът на Калия се сви на топка. Морето от тела се раздели и откри Зандер, който гледаше към царя с изражение на покорност върху израненото си и така познато на Калия лице.

Не, не, не. Той не можеше да говори сериозно...

— Аз ще го направя! — отново повтори Зандер в тишината. — Аз ще се ожения за Изадора.

ГЛАВА ТРИ

Добре-е! Зандер не очакваше такава реакция.

Никой в стаята не произнесе думичка. Да, явно трябваше да скочи от оная скала. В крайна сметка нямаше да му се наложи да търпи тази душераздираща тишина или да гледа върху лицата на другите Аргонавти изражението какво-по-дяволите-става?

Той пристъпи от крак на крак, сложи ръце на бедрата си и зачака. Времето минаваше, никой не проронваше дума и безпокойството му достигна до предела си. Най-накрая Зандер не издържа на погледите им и каза:

— Слушайте, не ми благодарете всичките наведнъж.

Терон погледна към царя:

— Почакайте за минута.

Преди Зандер да успее да отговори, Терон го изблъска в коридора с такава сила, че едва не го просна на земята. Лидерът на Аргонавтите мълчеше, докато не се озоваха извън зоната на чуваемост от царските покои, след което изригна като вулкан:

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? — Блъсна го в стената и обидата завладя Зандер. Той изобщо не очакваше, че Терон ще се разтопи от радост, че Пазителят най-накрая се беше измъкнал от черупката си.

Командирът му имаше всички основания да го подозира. Но нима беше толкова сложно да прояви, макар и малко благодарност, особено сега?

— Помагам.

— Това не е шега, Зандер!

— Ами никой не се смее.

— Защо, в името на Хадес, не приемаш тази ситуация на сериозно?

— Аз не...

— Ската! — Терон прокара пръсти през дългата до раменете си коса. — Деметрий до такава степен ме изкара извън кожата, че дори

съобразявам с труд. Ненавиждам мисълта, че Изадора е принудена да се омъжи за някого, но няма изход. Разбира се, ако искаме да удържим Съвета от вмешателство в работите на Арголея и не искаме да допуснем до родината ни Аталанта. И аз не искам ти да подливаш още масло в огъня, особено когато аз...

— Аз не подливам масло, Терон. Сериозен съм. Аз ще се ожени за нея.

— Сериозен? Ти? — Недоверието беше изписано върху лицето на Терон. — Съмнявам се! Ти какво си мислиш, че ще се пишеш доброволец и така попътно ще загладиш вината си, като едновременно с това си възвърнеш благоразположението на царя? Бракът с Изадора е завинаги, а не дотогава, докато ти омръзне и се върнеш към смъртните си жени. Церемонията на обвързването съединява двамата...

— ... до края на живота им. Да, зная го. Но дай да погледнем истината в очите. Ние говорим за продължителността на нейния живот. Не на моя.

Терон затвори уста и Зандер си пое дълбоко дъх, защото нямаше път назад. Не и сега, когато всичко беше решено. И част от него... част от него изобщо не искаше да се връща назад.

— Колко остава на Изадора? Петстотин години? Дълго е, но и сравнение с моя живот? Вероятно нищо, и ти го знаеш.

— Зандер, ти всъщност не си...

— Безсмъртен? Да, не ми напомняй. И двамата знаем, че грешиш. — Той не възнамеряваше да позволи на Терон да го разубеди.

— Напълно ясно е, че Деметрий не го иска и ти не можеш да го принудиш да се ожени за нея. Той е категорично против. Да не говорим за неговата неуравновесеност. Той и в добрите си дни за нея е страшен и от демон. Как мислиш, какво ще направи с принцесата този психар, когато останат сами? Ти искаш тя до края на живота си да бъде нещастна или още по-лошо — да гадаеш какво прави той с бедната жена зад затворените врати?

— Не. — Терон се намръщи и погледна към ботите си. Изглежда, че от тези мисли на него, също като Зандер, направо му призляваше. — Естествено, че не искам това. Деметрий е последният, когото бих избрал за нея, но царят дори няма да ме чуе.

— Да, другите също не искат да се оженят за нея, — спокойно каза Зандер. — Личи си по очите им. Разреши ми да го направя. Аз

самият го искам. Аз съм единственият, който няма какво да губи.

— Зандер, — внимателно изрече Терон и го погледна в очите. — Ако ти се ожениш за Изадора, ще пожертваш възможността да намериш своята...

— Какво моята? Моята половинка ли? — усмихна се Зандер. — Аз вече я намерих, Терон. Преди много години. Само че не съм й нужен. Недостатъчно нужен. — При вида на съжалението върху лицето на командира си, Зандер едва не се разсмя над иронията на съдбата, която дори с болка в гърдите си се беше научил да игнорира. — Да, проклятието на Хера — Аргонавтът намира своята наречена и когато я загуби, след това от него остава само сянка? Вярно е. Зная го от собствен опит. А дотогава? Не знаех какво мога да загубя. След това? Става като един безкраен ден, който се повтаря отново и отново, само дето не зная как мога да го преживея. И знаеш ли какво? Уморен съм от всичко това.

— Зандер...

Съчувствието в гласа на събрата му стана последната капка. Аргонавтът прокара ръка по челото си. Ако не върнеше беседата в нужната посока, щеше да каже на Терон всичко онова, което не трябваше. Затова опита да задържи устата си затворена. Това не касаше никого.

— Слушай, ти сам ме посъветва да намеря нещо, заради което да си струва да живея. И именно това се опитвам да направя. — Той отпусна ръка. — Единственото, което към този момент има значение за мен, поне някакво значение, това са сраженията. И ако аз продължа да вървя по този път, то нищо друго няма да има значение. Никой не иска да го направи, но аз мога. Така че... — въздъхна той дълбоко, — кажи „да“. Спаси другите от необходимостта да се жертват; знаеш, че те няма да се справят. Кажи на царя, че поддържаш моя брак с Изадора. И да приключим с това.

Терон толкова дълго и изучаващо го гледа, че Зандер не беше сигурен дали Аргонавтът изобщо го беше чул. Сърцето му биеше тежко в гърдите, докато чакаше да му отговори. Ако командирът му откажеше... Зандер нямаше идея какво ще прави. Имаше чувството, че му бяха хвърлили спасителен пояс; нещо реално, за което можеше да се хване и което би му дало повод да продължи да живее, вместо това

просто да плува по течението. А сега, Терон можеше само за миг да разруши този единствен проблясък на надежда от дълги години.

Най-накрая Терон отговори:

— Царят иска наследници. И точно затова принуждава Изадора да се омъжи.

— Зная.

— И това не те притеснява?

Да го притеснява ли? Значи, щеше да се наложи да прави секс. С арголейка. Не с човешка жена.

— Така или иначе, няма накъде да ходя, нали?

— Той няма да ти разреши да участваш в битки. Ще те прибере в двореца и ще те държи в Арголея, докато Иза не забременее или докато не се роди наследник.

Зандер не се беше замислял върху това.

— Добре. Да. Мисля, че... това е разумно.

— Освен това възниква въпросът за твоята... потенция. В продължение на много години си се сдобил с толкова много рани, че...

Терон се опитваше тактично да му каже, че Аргонавтът беше получавал прекалено много пъти удари по топките, за да може да направи дете. Но Зандер беше уверен поне в това. Той издаде звук, който напомняше на нещо средно между смях и сумтене.

— Не съм безплоден. Не се безпокой.

— Откъде знаеш?

— Защото това чудо вече ми се е случвало.

Веждите на Терон се повдигнаха нагоре.

— Ти имаш дете?

Ако трябваше да бъде точен, той имаше дете. Или почти имаше. Болката в гърдите му се усили.

— Вече не.

— Ската! Зандер...

О, страхотно! Сега вече всичко се оказа прекалено реално за него. Той потърка долната си устна.

— Слушай, чакат ни. Терон, просто кажи „да“.

Терон въздъхна. В него бушуваше битка. Командирът единствен от всички Аргонавти знаеше каква жертва принася Зандер. Защото само той беше намерил наречената си. И дори само мисълта за

загубата на Кейси беше достатъчна, за да накара потомъка на Херкулес да изпита мъка.

— Ти няма да можеш да си промениш решението. След като церемонията приключи — край. Повече никоя друга, освен нея.

— Зная.

— И ти искаш да поемеш такива ангажименти пред Изадора? Дори знаейки, че тя е... все още някъде там?

Зандер се замисли за „нея“, за която намекваше Терон. След това си представи какво би казал командирът му, ако знаеше, че „тя“ се намираше не „някъде“, а дори в съседната стая. Помисли си за всичките тези години, през които си мечтаеше всичко да е различно; че тя би направила друг избор и би поставила на първо място него, а не властния си баща. Или че той можеше да забрави за предателството ѝ и да ѝ прости. Но не можеше. Всеки път, щом погледнеше към Калия, Зандер виждаше не нейната красота или сила, а онова, което беше направила. И дори сега, само при спомена, болката пронизваше сърцето му по същия начин, както в онзи ден.

— Да, — отвърна той с по-голяма убеденост, отколкото беше необходимо. Но тази убеденост беше не толкова заради Терон, нямаше защо да се залъгва. Беше за самия него. И за онова, което възнамеряваше да направи.

— Изадора никога няма да стане твоята наречена, Зандер — тихо отбеляза Терон.

— Точно затова искам да се ожения за нея.

Терон се обърна, погледна към вратата на царските покои и прокара уморено ръка през лицето си. След което тежко въздъхна.

— Добре — най-накрая отвърна той. — Имаш моето съгласие. Ще реши царят, но... — Той погледна към Зандер със смесица от съжаление и уважение, което странно обнадеждаваше. После сложи голямата си ръка върху рамото му. Знаците на Аргонавтите — древногръцки символи — обвиваха пръстите му и се спускаха към лактите му; същите каквито имаше и Зандер, и всички останали Аргонавти. — Аз те уважавам и ти благодаря. Ти го правиш за всички нас и аз никога няма да го забравя. Никой от нас няма да го забрави.

Емоциите, бушуващи в душата на Зандер, му бяха непознати. Те не бяха подобни на радост или вълнение, защото той не беше нито развълнуван, нито радостен. Не, те бяха други. Имаше усещане за

топлина, която го обгърна като топъл пашкул и която излизаше от самия център на тялото му.

Това беше... гордост, най-накрая осъзна той. За пръв път от толкова години, дори нямаше спомен от колко, Зандер се гордееше с това, което направи. За някого другого. За своя народ. За тяхната защита и за запазването на техния начин на живот.

Това чувство беше прекрасно. И удивително приятно, защото... това означаваше, че той вече не беше безчувствен. Беше прекалено обзет от емоции, за да отговори каквото и да е. Затова просто кимна и последва Терон към царските покои.

След като влязоха, настъпи пълна тишина. И в отговор на въпросителните погледи на събратята си, Зандер отвърна с обнадеждаващо кимване. Не погледна към Калия, която седеше до леглото на царя. Просто не можа. Каза си, че така е по-добре. И че миналото му, свързано с нейното, просто щеше да приключи тук. А бъдещето му, поне в близките петстотин години, беше гинайката, стояща в другата половина на стаята. Тази, с която се канеше да се обвърже в брак, да легне в леглото и да я накара да зачене — и всичко това още следващата седмица. От осъзнаването на отговорността стомахът му се стегна на възел, но Аргонавтът повдигна глава, изправи рамене и позволи на Терон да вземе инициативата в свои ръце.

— Ваше Величество, аз ви препоръчвам да преразгледате решението си — започна командирът му. Ниският му глас беше като стрела, която необратимо щеше да реши съдбата на Аргонавта. — Аз напълно поддържам кандидатурата на Зандер като най-подходящия сред Пазителите в ролята на съпруг на Изадора.

Никой не произнесе дума. За гърба си Зандер чу как Деметрий конвулсивно си пое дъх и задържа своя. От другия край на стаята към него гледаха Калия и Изадора. Царят се намръщи, очевидно обмисляйки вариантите. И изглежда, мислите му не го довеждаха до възторг.

Просто кажи „да“!

Челото на Зандер се покри с пот от очакването. В главата му проблесна разговорът му с Леонидас и Грил се преди няколко седмици, когато Терон едва не напусна Аргонавтите. Тогава на царя не му хареса, че той застана на страната на командира си. И сега също не изглеждаше доволен. А ако все още му беше обиден...

Просто кажи „да“!

Най-накрая царят изрече:

— Така да бъде!

Зандер въздъхна, сам не разбрал, че е задържал до този момент дишането си. Зад гърба му същото направи и Деметрий.

— Церемонията между Зандер и принцеса Изадора ще се състои след седем дни — обяви царят — в навечерието на пълнолунието. Можете да си вървите!

Всички Аргонавти като един се обърнаха, за да си тръгнат. Звуците от гласовете им обгърнаха Зандер, но той долови само един — благодарния глас на Деметрий, който каза:

— Зет, длъжник съм ти!

И отново гордостта изпълни гърдите му, въпреки... мисълта за онова, което се криеше под леда, сковал сърцето му.

Това беше правилна постъпка. Единственото, което би могъл да направи. Беше спасил останалите от това, което не искаха. И може би беше спасил малка част от самия себе си.

Аргонавтът се обърна, за да излезе след останалите воители, но резкият глас на царя го спря.

— Зандер! — Пазителят се обърна. — Не ме подвеждай! Последствията ще са ужасни.

Да, и това ако не беше искрена благодарност...

Зандер се поклони, давайки да се разбере, че е чул думите му, но гордостта му трепна.

— Преди да се върнеш към изпълнение на задълженията си — продължи царят — трябва да се подложиш на пълно изследване при моята лична лекарка. Ако преминеш прегледа, церемонията ще се състои както е планирана. Ако ли не, аз ще избира друг Пазител. Свободен си!

Погледът на Зандер се премести върху Калия, която гледаше в пода така, сякаш той можеше всеки момент да се разтвори и да я погълне.

Дяволите да го вземат! Чувствата му към нея трябваше да са останали в миналото. Представи си как тя докосва голото му тяло. О, Велики Хадес! Кръвта му се стопли от тази мисъл.

Или от възможността да остане насаме с нея за последен път.

Калия протакеше времето толкова, колкото може. Аргонавтите излязоха от стаята. Останаха само Кейси и Изадора. Лечителката, без да бърза, помогна на царя да се намести по-удобно, за да не слезе надолу заедно със Зандер.

Когато той най-накрая се обърна и излезе, тя въздъхна тежко.

О, Богове! Зандер щеше да се ожени за Изадора. Никога, дори в най-безумните си фантазии, тя не беше очаквала... това.

— Калия, ако по време на прегледа намериш нещо, което да предизвика и най-малките ти подозрения — каза царят — искам да го знам. Ясен ли съм?

Тя кимна, макар че всичко в нея крещеше.

Зандер възнамеряваше да се ожени за друга. И сега тя ще трябва да влезе в онази стая заедно с него. И да го види гол. Да се докосне до тялото му. Да си спомни всичко онова, което бяха правили заедно. И онова, което се случи после...

Тя дотолкова беше потънала в мислите си, че не забеляза как ръката на царя обхвана китката ѝ. Усети само подръпване, когато се опита да се отдалечи и не успя. Гинайката погледна към него и видя, че теменужените му очи, които в действителност не можеха да я видят, са фокусирани върху нея. Цар Леонидас мълчеше и просто я гледаше сякаш искаше... нещо. Най-накрая каза:

— Твоята майка беше великолепен лекар, Калия. Страстна — както с ум, така и с тяло. Тя дълго време служеше като царска лечителка и добре изпълняваше задълженията си, за голямо съжаление на баща ти. В теб има много от нейните черти и на мен ми е приятно, че ти продължаваш нейното дело, макар че твоят баща би ти избрал друго поприще. Но ти притежаваш много повече сила, отколкото имаше у майка ти. И бъдещето ти е по-светло. — Когато Калия отвори уста, за да възрази, той я прекъсна: — Не, това е истина. И дълбоко в душата си знаеш, че това е така.

Лечителката затвори уста, втрънчена в него, без да знае какво да отговори или какво да направи.

— Калия, скъпа, аз от собствен опит знам какво означава да искаш онова, което не можеш да имаш. Но също така разбирам, че единственото, което има значение на този свят, е какво оставяме след себе си. Твоята майка също го знаеше. Не се отказвай от неосъществения заради неосъществимото. Истинският лидер винаги

отмества собствените си желания настрани заради благого на останалите. И принася жертва. Защото това в края на краищата оправдава всичко.

Пулсът тежко заби във вените на Калия. Странно потръпване се появи в корените на косата ѝ. Калия търсеше подсказка върху лицето му, за да разбере как той е разбрал какво чувства тя. Само че не видя нищо. Беше ли известно на царя за връзката ѝ със Зандер в миналото? Може би някой му беше разказал какво се беше случило между тях? Или царят имаше предвид Лукас, синът на Люциан; мъжът, който един прекрасен ден щеше да оглави Съвета на Дванайсетте и който не беше в добри отношения с монархията; а̀ндрасът, за когото тя беше сгодена от най-ранното си детство?

— Аз... аз не съм лидер, Ваше Величество.

Очите му се смекчиха. И това беше достатъчно, за да разбере, че той знаеше повече, отколкото тя си мислеше.

— Още не. Но, някой ден...

Леонидас я пусна толкова бързо, колкото я беше хванал; отпусна се назад върху възглавницата и затвори очи. Сякаш последният час беше изсмукал от него всичката му жизнена енергия. От гласа му бяха изчезнали нежността и мъдростта, когато продължи:

— Чакам отчета ти след прегледа на Зандер. Искам да съм сигурен, че Аргонавтът ще може да направи наследници. Ако този брак трябва да бъде одобрен, аз искам потвърждение, че той няма да е безплоден. След като церемонията се състои, няма да мога да избира друг. И по път кажи на тази безполезна досадница Алтея, че не искам да ме безпокоят.

Стомахът на Калия се сви, когато погледна към стария а̀ндрас, който вече се унасяше в сън така, сякаш нищо друго на този свят не го интересуваше. Царят очакваше от нея...

Ската!

Тя вдигна треперещата си ръка към челото, изтри избилата по него пот и се отправи към вратата. Този преглед изведнъж се беше превърнал в нова форма на мъчение.

Лечителката излезе от стаята, докато вътре в нея все още бушуваха тревога и гняв. В преддверието на спалнята Калия предаде заповедта на царя на Алтея, след което неохотно се насочи към

голямото мраморно стълбище, което водеше до царския кабинет на втория етаж.

Проклетият цар! Когато Калия стигна до последното стъпало и зави зад ъгъла, насочвайки се към кабинета, яростта ѝ се разпали. По дяволите политиката в тази война! Майната им на всички Аргонавти и особено на Зандер за това, че отново я накара да чувства, когато тя така отчаяно се стремеше да оцелее през последните десет години. Калия не искаше да принася жертви. Тя не искаше да мисли за сватба и брак или за това как да постъпи правилно. И най-вече не искаше да остава насаме с Аргонавта, разрушил целия ѝ живот.

Лечителката отвори вратата на кабинета и Зандер, застанал до редицата от прозорци, се обърна. Следобедното слънце осветяваше златото в късата му, светла коса и очертаваше мускулите на добре оформеното му тяло, което тя така добре познаваше в интимни подробности както никое друго. Но той, верен на навика си, не каза и дума.

Лицето му не изразяваше нищо, когато я видеше. Както винаги. След което отново мълчаливо се обърна към прозореца.

Калия затръшна вратата и се отправи към масивното бюро. Токчетата на обувките ѝ затракаха по мраморния под с царската символика.

Спокойствие. Отстраненост. Истински професионализъм. Ето как ще се държи, независимо от желанието си да хвърли нещо по него. Ако той искаше да се държи така, сякаш не се познаваха, то тази игра можеше да се играе и от двама.

— Събличай се! — каза тя и махна от античното бюро от черното дърво единствената настолна лампа, за да може да го използва за прегледа. — Сваляй всичко.

Като предвестници на бурята, синьо-сивите му очи се замряха върху ѝ. И да, определено не светеха от щастие за възможността да останат насаме. Но на нея определено не ѝ пукаше.

— Не смятам да се събличам пред теб.

Калия игнорира притупването на сърцето си, когато дочу ниския му глас, и присви очи.

— Тогава ще имаш големи проблеми с женитбата си с принцесата. — Погледна към бедрата му и се усмихна. Искаше ѝ се да пробие такава дупка в гърдите му, че там да може да се помести цял

камион, пълен със сол. — А в твоя случай още и импотентност. Разхождат се слухове, че го можеш само със смъртни жени. Дали ти се харесва, или не, царят иска да е сигурен, че ти... си в нормално състояние, така да се каже, преди да ти позволи да се ожениш за дъщеря му.

Калия беше наясно, че дразни Зандер, но просто не можеше да спре. Прекалено дълго беше задържала всичко. Още от момента, в който той се отвърна от нея преди много години. Искаше да го нарани така, както той я беше наранил. Поне Аргонавтът да... усетеше нещо... вместо да се отнасяше към нея като хладнокръвен мерзавец, какъвто си беше в действителност. И понеже разговаряха за пръв път от десет години, нима този неприятен за двамата разговор щеше да ги доведе до нещо смислено?

Концентрира се върху потъмняващите му очи, видя избухналия в тях гняв, и най-накрая се почувства малко по-добре. И то, благодарение на това че Зандер най-накрая прояви някакви емоции в нейно присъствие. Пък макар това да беше презрение.

— Разбира се — продължи тя — ти можеш да махнеш от гърба си бремето на този преглед просто като признаеш, че си импотентен.

— А на теб ти се иска точно това, нали?

— Не. — Отвърна Калия напълно сериозна. — Това, което искам, е по-бързо да приключа с този преглед, за да мога да се заема с останалите си задължения. Въпреки всичко, което си мислиш, Зандер, моят свят престана да се върти единствено около теб преди много години. Сега или се събличай, или ще посъветвам царя да избере някого друго.

ГЛАВА ЧЕТИРИ

Случваше се Макс да се наслаждава на изгарящия студ. Пробягващите по гърба му тръпки, макар и студени, бяха щастливо напомняне, че е жив. Но не и сега. Той гледаше към разярения демон, висок почти два метра. От уродливата му муцуна се стичаше кръв, пот и други противни течности, за които момчето не искаше да мисли. Тръпката, обхванала Макс, се дължеше на минус дванайсетградусовия студ — обичаен за средата на октомври в крайния север, и страхът, проникнал във всяка клетка на малкото му тяло.

— Ти. Ще. Си. Платиш. За. Това! — Демонът се хвърли към Макс, размахвайки меча си опасно близо. Само че господин Уродът не очакваше колко пъргаво може да бъде едно момче малко над метър и трийсет.

Сякаш черпейки енергия от невидим източник Макс се хвърли между краката на демона, обърна се и заби оръжието си дълбоко в бедрото му. Чудовището зави, изтърва меча си и падна на едно коляно. Кръвта, хвъркнала от бедрената му артерия, опръска Макс от горе до долу и заля земята. В гърлото на момчето сякаш застана бучка, но то отново вдигна меча си, готово за атака. И да довърши демона. Желанието да го унищожи беше по-силно от всички други чувства, изпитвани досега от него.

— Добре! Браво, Максимус! Позволи на ненавистта да те управлява. Довърши го! Забий оръжието си дълбоко в гърдите му! А след това обезглави тази твар и изпрати душата му при Хадес завинаги — нашепваше Аталанта на ухото му.

На него толкова му се искаше да я послуша, че мускулите му направо тръпнеха от желанието да убива. Но гордостта в гласа на Аталанта усмири импулса му.

Чудовището, намиращо се на нивото на Макс, повдигна глава и впи горящите си със зелен пламък очи в момчето. В погледа му се четеше истински ужас от онова, което щеше да се случи с него. В тази минута Макс видя отражението си в очите на победения. Пред него

преминаха множеството седмици на тренировки, години на безизходица и борба за собствения му живот. И разбра, че Аталанта ще спечели.

Затова Макс пусна оръжието си и се отдръпна. Но не можа да отмести очи от демона пред себе си. Двамата си размениха уважителни погледи. И чудовището сякаш беззвучно му благодари, ако това изобщо можеше да се нарече така. Преди всичко звярът почувства облекчение. Утре той щеше да се изцели от раните си и отново щеше да нападне Макс. И би го убил без изобщо да се колебае.

— Безгръбначно мекотело! — Аталанта премина покрай Макс, вдигна кинжала му и го заби в гърдите на демона. Жертвата опули очи и посегна към оръжието, но Аталанта го издърпа от гърдите му и без дори да премигне с очи, с един замах го обезглави. Гротескната глава се изтърколи на земята, преди тялото му да падне.

Макс също опули очи, но нито побягна, нито издаде звук. Той беше виждал как убива Аталанта и знаеше, че още много пъти ще стане свидетел на нейната жестокост.

Тя се хвърли към него, наведе се и присви черните си като нощта очи.

— Омръзна ми твоята човечност, Максимус. Убий или ще бъдеш убит! Такъв е светът, в който живеем. И колкото по-рано го разбереш, толкова по-скоро ще заемеш мястото си редом с мен.

Аталанта беше висока и едва десетина сантиметра не ѝ достигаха до двата метра. Имаше черни като смола коси, падащи до кръста ѝ, белоснежна кожа, много тъмни черни очи и остри скули. Вероятно мнозина биха я намерили за привлекателна, но не и Макс. Аталанта миришеше на сладко на мед и захарен памук, но момчето знаеше колко е смъртоносна — красотата ѝ беше само маска.

Отвътре Аталанта беше също толкова жестока и грозна както демоните, които служеха в армията ѝ. А ударите ѝ жилеха по-смъртоносно от скорпион.

— Да, Максимус — прошепна тя, усмихна се накриво и се наведе още по-ниско към него. — Усещам твоята ненавист към мен. Ти искаш да ме удариш и да ми причиниш болка. Но не можеш. Защото аз съм твоята матèрас. Съхрани в себе си това чувство, иос. И го насочи към тези, които ме създадоха. Към тези, които са отговорни за твоето

бедствено положение. Ти знаеш, че коренът на всичките ти беди са Аргонавтите.

И тя изрече последните думи близо до ухото му. Горещият ѝ дъх докосна врата му и пропълзя под яката на тънката му риза. Гаденето, с което детето се опитваше да се справи, напря към гърлото му. Още съвсем малко и той щеше да повърне. Когато Аталанта се отдръпна, очите ѝ бяха пълни с триумф, към който се примесваше и отвращение, че Макс отново я беше подвел.

Той гледаше в нея, без да отмества поглед. Знаеше, че в противен случай Аталанта ще го сметне за още един признак на слабост. Максимус я ненавиждаше от цялото си сърце и искаше да ѝ причини болка. Макар че го спираше не лъжливото обяснение, че тя е негова *matèras*. Не, възпираше го онази останала в него човечност, която злобната мъчителка така ненавиждаше и не можеше да сломи. До последния му дъх.

Аталанта изруга и се изправи, полите на червената ѝ дреха се раздвижиха и тя сърдито погледна към него. С изящната си ръка показва към постройката от другата страна на безплодното поле.

— Махай се, преди да съм премислила и да съм разрешила на Танатос да се бие с теб.

Въпреки желанието си да побегне, Макс се обърна и тръгна по вледенената земя високо вдигнал глава и изправил рамене. Когато достигна до голямата дървена постройка, я подмина и се отправи към задния вход. Познаваше мястото. Макар че основната армия на Аталанта се намираше в бараките сред гората в стръмните планини, част от „избраните“ живееха редом с нея в главния дом; Танатос — нейният архидемон, няколко слуги и Макс.

Той мина през кухнята и тихо започна да се изкачва по разклатената стълба към четвъртия етаж. Този огромен дом, по-скоро хижа в гората, все пак беше по-добре, отколкото подземния свят. Там той нямаше собствено кътче. Докато тук, въпреки двацет и четири часовия студ седем дни в седмицата и то такъв, че Макс дори не усещаше пръстите на краката си, все пак си имаше собствено ъгълче.

След като ги изгониха от Тартар по непонятни за него причини, Аталанта преведе армията си в тази безплодна земя дълбоко в горите в северната част на Британска Колумбия. Макс знаеше защо тя ги беше довела тук; защото мястото беше безлюдно. Беше успял да разбере, че

самият дом, заедно с една доста голяма територия около него, някога бе принадлежал на нефтен магнат, който беше намерил дом тук в Аляска. Този богаташ беше умрял, но ужасните подробности за смъртта му се бяха запечатали в паметта на Макс благодарение на Танатос. Така никой в градчето Форт Нелсън нямаше представа, че полубогиня от подземното царство живее сред тях. И никой не осъзнаваше, че те също скоро щяха да умрат. Както и това, че жената, живееща тук, възнамеряваше да си отмъсти и кроеше планове за световно господство.

Мускулите на краката го заболяха, докато стигне до четвъртия етаж. Макс толкова беше уморен от днешните сражения, че буквално заспиваше, докато вървеше. В края на дългия коридор, който разделяше етажа поравно на две, той едва отвори вратата, висока почти метър, и се промъкна в стаята. Вътре се хвана за други прашни дървени стълби и се изкачи на тавана. И едва тук въздъхна от облекчение.

Сламеният дюшек на пода го привличаше неудържимо. Мръсното, паяжинясало стъкло високо на стената гледаше към замръзналото, жълто-кафяво тренировъчно поле. Но Макс, както винаги, дори не погледна към него. Прозорчето само осветяваше мръсната стая.

Той също беше мръсен, в кръв и пот, имаше нужда от душ, но търпеше. Сега Макс имаше нужда от утешение, което можеше да получи само по един начин.

Прекося стаята. Одејалото вече беше махнато от дюшека — без съмнение от някого от слугите, наблюдаващи за ставащото на тренировъчното поле. Той знаеше, че това беше наказание, че не се беше възползвал от шанса си и не уби демона. Всеки ден животът му напомняше, че всичко си има последствия. Но днес му беше все едно.

Покрай дюшека стояха купичка с вода и чиния с хляб. Макар че коремът му закъркори от глад, Макс не обърна внимание на жалкото подобие на храна, а продължи напред.

До петата дъска от стената. Само той знаеше какво има под нея. Повдигна ъгъла с вледенените си и непослушни пръсти и извади парчето стъкло.

Не просто огледало, а овално парче стъкло, замръзнало от двете страни. Отвън беше с канелюри, а отвътре — гладко. Имаше златно

покрите от външната страна, макар Макс в действителност да не знаеше дали е такова — никога преди не беше виждал злато. Този тежък предмет, не по-голям от малка чиния, съдържаше в себе си непозната за него магия.

Прозорец между световите.

Той нежно го притисна към гърдите си, върна се при дюшека и коленичи. Държеше съкровището пред себе си и шепнеше думите, които беше научил от възрастната дама, която го навестяваше и в Тартар, и тук.

Покажи ми моето най-съкровено желание.

И средата на огледалото се появила вълна, а след това стъклото се избистри. Топлината от предмета в ръцете на Макс започна да преминава през тялото му и да го стопля. И когато той погледна отново — видя лицето ѝ.

Обхвана го вълнение, защото тя рядко гледаше право в него и защото това означаваше само едно — някъде, самата тя гледаше в огледалото. Може би в тази секунда тя мислеше него, както той сега за нея?

О, тя беше прекрасна, усмихна се Макс. И не беше остаряла. Но арголейците не стареят, нали така? До последните години от живота си. Всички останали щяха да решат, че тя е малко над трийсетте, макар Макс да смяташе, че тя е малко по-голяма. Кожата ѝ беше копринена, а очите ѝ имаха чудесен виолетов цвят, също като неговите. Поне Макс се надяваше на това. Косите ѝ имаха тъмнориж цвят и се спускаха по раменете ѝ и копринена вълна, която според него беше толкова мека на вид, колкото и на пипане. Но вглеждайки се по-внимателно и попивайки изражението ѝ, Макс видя как тя стисна зъби и присви устни. И макар да беше виждал върху лицето ѝ много изражения, това не му беше познато. Днес тя изглеждаше... разстроена.

Искаше му се да я защити; да намери онези, които я бяха обидили, и да ги накара да си платят. Но преди да успее да долови още нещо в чертите ѝ, тя се отвърна и картината избледня. Стъклото отново стана толкова заледено, неравно и студено, както преди.

— Не! Почакай! Върни се! — Макс раздруса огледалото. — Покажи ми моето най-съкровено желание. Върни се! — Той изричаше думите отново и отново, но напразно. Топлината, сгрявала го само преди няколко секунди, си отиде заедно с нея.

Знаейки, че за днес това е всичко, Макс се излегна на дюшека, затвори очи и притисна стъклото към гърдите си. Сълзите запариха в очите му, докато коремът му отново закъркори. Никога преди не се беше чувствал толкова ненужен и мръсен, както в тази минута.

Може би тя го беше видяла през стъклото? Може би точно това я беше разстроило и затова се беше извърнала с отвращение? Но едва помислил за това, Макс разбра, че не е истина. Дребната старица в бели дрехи му беше обяснила, че огледалото работи само едностранно. И все пак това беше най-голямото му утешение — когато мислите му напомняха за всичко онова, което нямаше.

Обичаше да си представя, че тя би се гордяла с него. За това, че се съпротивляваше на Аталанта; за това, че се бореше за истината, която усещаше вътре в себе си. Но в действителност това можеше изобщо да не е така. Може би тя щеше да види в него онова, което виждаха и другите — немарливо десетгодишно момче, което не беше нужно никому.

Той се отвърна от храната, от която тялото му имаше отчаяна нужда, и едва се справи със сълзите си, които вече се търкаляха по страните му, като стисна здраво стъклото. Топлината, вляла се по-рано в него, все още пулсираше в гърдите му, затова Макс се вкопчи в това чувство. За надеждата, че тя все някога щеше да дойде за него.

Вече му беше все едно защо го беше изоставила. Макс искаше само да си я върне. Ако боговете го съжаляха и му я върнеха, той щеше да стане най-добрият син, когото желаше всяка майка. Беше дал дума.

Сънят примамваше Макс. Момчето отново видя лицето ѝ, само че този път тя стоеше в бяло поле. Красивите ѝ черти бяха напрегнати от възбуждане, когато тя търсеше — както се надяваше Макс — него. И макар той да знаеше, че това е само сън, все пак се затича към нея.

Защото дори когато я виждаше насън, това беше най-хубавото нещо от всичко, което имаше в нещастния си живот.

* * *

Аргонавтът Зандер не се подчиняваше на никого. Това беше в природата му. Ако някой кажеше „седни“, той ставаше. Ако му заповядваха да тръгне в една посока — той тръгваше в

противоположната. Единственият арголеец, в когото Зандер се вслушваше, и то неохотно, беше Терон. Така че указанията на Калия не просто го изкараха извън кожата му, а го нажежиха така, че дори косата му щръкна.

Но той не беше глупав и разбираше, че понякога е по-добре да си прехапеш езика, отколкото да дадеш воля на яростта си. И сега, макар че ужасно не му се искаше да се подчини, щеше да се наложи да го направи.

Но, в името на Ада, Зандер не смяташе да се съблича пред нея.

Аргонавтът пресече стаята, отпусна се на един от кадифените дивани и се наведе, за да развърже връзките на ботите си. Прекалено късно се усети, че е избрал точно онзи диван, върху който беше положил лечителката в една тъмна, знойна нощ преди повече от единайсет години.

Вземи ме, Зандер. Бързо! Преди някой да ми е дал причина да кажа не.

Четиринайсет прости думи. Това беше всичко. Тя чудесно знаеше какво да каже, за да преобърне света му с краката нагоре за секунди.

Челото на Зандер се изпоти, когато си спомни усещането за гладката ѝ кожа, вкусът на влажната ѝ топлина и това, как тя се взриви, приемайки го в себе си на същото това място. Изтри с ръка челото и се намръщи. Този спомен беше последното нещо, от което имаше нужда, докато седеше тук и развързваше връзките си и докато Калия се готвеше да направи малкия си „преглед“.

И, дяволите да го вземат, възбуденият penis между бедрата му беше съвършено ясно напомняне, че точно тя, а не гинайката, за която трябваше да се ожени, се явяваше негова половинка.

Зандер пусна ботата си, която звучно тропна на пода. Аргонавтът сърдито погледна към другия край на стаята. Калия беше приключила с ваденето на инструментите си и сега разглеждаше през големите прозорци местността отсреща. Лечителката беше стиснала зъби, кръстосала ръце пред гърдите си.

Нещо трепна в гърдите на Аргонавта, когато погледна към нея. Богове, какъв глупак беше! Преди в Калия му харесваше всичко. Желаше я без остатък. Беше толкова заслепен, че дори не успя да съобрази навреме, че тя не беше тази, която му беше нужна и която желаше.

Но все пак това се беше случило преди Зандер да успее дълбоко в душата си да разбере каква беше тя в действителност. Преди да разбере, че Хера е сбъркала в избора на половинка за него — Калия представляваше всичко онова, което той ненавиждаше най-много. Миналото? Това, което той направи в тази стая? Това беше вече просто фантазия. А в настоящето, отбелязвайки хладното ѝ безразличие, Зандер осъзна, че реалността беше да вижда Калия такава, какво е в действителност, а не каквато му се искаше да бъде.

И възбудата, която той се опитваше да обуздае, откакто влезе в стаята, изчезна. Аргонавтът свали и другата си бота, след което стисна зъби и се изправи, издърпвайки тениската си през глава. Следвайки протокола, беше свалил всичкото си оръжие, преди да влезе в замъка, затова нямаше нужда да се чуди къде да остави паразониума си заедно с всичките други неща, които Титус постоянно майстореше. И Зандер беше доволен — свалянето на оръжието само щеше да го забави и Аргонавтът щеше да остане по-дълго време с Калия.

— Къде ще ти е удобно да ме прегледаш?

Тя се извърна от прозореца и без да поглежда към очите му, посочи към края на празното бюро на царя.

— Тук. Седни.

Аргонавтът мълчаливо прошляпа с босите си крака и се подпря с бедро в края му. И едва след като се убеди, че то ще издържи тежестта му, седна върху него. Босите му крака останаха да висят на няколко сантиметра над пода.

Калия не каза нищо за това, че беше останал с кожения си панталон и Зандер реши да не го мисли толкова. За да се разсея, той се втренчи в босите пръсти на краката си, докато лечителката се движеше из стаята. Тя разположи до тях малката подвижна масичка с наредени върху нея инструменти. Няколко секунди по-късно Зандер усети допира на ръката ѝ по гърба си и не можа да не се извие в отговор. Калия изрече:

— Поеми си дълбоко въздух.

Той се опита да се отпусне, докато тя движеше стетоскопа и преслушваше дробовете му. Металът, допиращ се до кожата му, беше студен, но пръстите на Калия бяха меки и топли; дори прекалено. Кръвта му вече кипеше от близостта ѝ, и с всяко нейно докосване, сърцето му забързваше ритъма си. Зандер се съсредоточи, опитвайки

се да диша равномерно и да запази хладнокръвието си. Когато Калия го заобиколи, застана пред него и повтори думите си, Аргонавтът се опита да не я гледа в лицето, а съсредоточи вниманието си върху прилепналия ѝ пуловер.

Той повдигна глава, когато Калия ахна:

— Какво се е случило с теб?

— Нищо, добре съм.

— Това не е „нищо“. — Калия огледа рамото му, праметнала стетоскопа около врата си, взе чантата си и извади бинт и инструменти.

Зандер я спря, за да не ѝ даде възможност да го докосне.

— Остави, наранена е само меката тъкан.

Калия леко докосна засъхналата кръв с парче марля.

— Мускулът е разкъсан. Трябват няколко шева, докато раната не е загноила.

— Тя вече нараства.

— Виждам, но...

Зандер я хвана за китката и я спря. Сякаш мълния премина през него при допира, но той я игнорира. Не му се искаше да удължава прегледа и да усеща ръцете ѝ върху тялото си по-дълго от необходимото.

— Казах остави!

Тя повдигна очи от раната и внимателно огледа лицето му. И Аргонавтът сам не усети как се вгледа в очите ѝ, подобни на залез в Карибските острови в света на хората. Очите, които той беше изучавал много пъти, докато с Калия правеха любов. Очите, за които беше мечтал безброй пъти през изминалите оттогава години, когато не се събуждаше облян в студена пот и измъчван от болка.

Мислите изчезнаха от главата му. Връзката, установила се помежду им още от самото начало заискри в гърдите му, прогаряйки си път до дълбините на душата му. Примамяваше го да се докосне до нея и да разбере дали и Калия е усетила същото. Не само той помнеше, нали? Тя сигурно трябваше да изпитва нещо при вида му. Когато стоеше толкова близо. Когато го докосваше.

Мислите, спомените и чувствата, които беше погребал отдавна, се върнаха, когато погледна в очите ѝ, наподобяващи скъпоценни камъни. Пред погледа му проблясваха картини на времето им заедно. И

когато той стигна до онази част, в която тя го предаде, пламъкът на страстта угасна, оставяйки след себе си само руини и пепел.

Нейните чувства не означаваха нищо. С миналото беше свършено, а мойрите го бяха изчукали по всички възможни начини. И в каквото и да беше се превърнала сега, нямаше да може да промени онова, което се беше случило преди много години.

Зандер отхвърли ръката ѝ толкова бързо, колкото я беше хванал. След това отново се загледа в пуловера ѝ.

— Приключвай с прегледа!

Но, да го вземат дяволите, това изобщо не се отрази на възбудата му, защото сега гледаше гърдите ѝ. О, Хадес! Хълмчетата им бяха все така закръглени, пищни и съблазнителни, както ги помнеше. Можеше да се закълне, че дори виждаше напрегнатите ѝ зърна под меката тъкан на дрехата. Ако съвсем малко повдигнеше дясната си ръка, щеше да успее да се докосне до едното от двете. Той дори вече чувстваше как зърното се уголемява и втвърдява под пръстите му...

Калия бавно отстъпи и постави всички инструменти заедно със стетоскопа върху масичката до тях. Изкашлянето ѝ върна мислите му в правилното русло. Но трептенето на гласа ѝ свидетелстваше, че тя беше чула заповедта му отчетливо и ясно.

Зандер не разбра защо се почувства като пълен кретен.

— Тогава ще минем към основния преглед, тъй като смятам за ненужно да те бода с инструментите си.

Вълна от облекчение премина през него. Решението на Калия го устройваше. Искаше по-бързо да напусне тази стая. И колкото по-рано, толкова по-добре.

— Седни и се изправи — поиска тя. — Затвори очи. — Той я послуша, хвана се за ръба на масата и изправи рамене. Добре, че тя отново говореше спокойно, невъзмутимо и по същество. И освен това нямаше нужда да я гледа. — Така. Сигурно ще усетиш топлина, докато преглеждам патологията ти, а когато стигна до рамото, ще усетиш убождане, но като цяло прегледът е напълно безболезнен.

Зависи за кого.

Зандер въздъхна дълбоко, опитвайки се да не се мръщи, и макар че Калия не го докосваше, той усещаше ръцете ѝ, намиращи се на няколко сантиметра над голите му гърди. Лечителката имаше дар да определя проблемните зони в тялото, да съсредоточава върху тях

цялата си енергия и да възстановява равновесието и здравето на пациента си. Арголейците боледуваха по-рядко в сравнение с хората и оздравяваха по-бързо, но като цяло си оставаха смъртни. Зандер знаеше, че Калия няма да намери у него нищо проблемно.

— Спокойно — прошепна тя. — Дишай бавно, вдишване, издишване. Ето така. Позволи на съзнанието си да полети, а тялото ти да се отпусне. Добре. Това е... добре.

В гласа на лечителката имаше нещо невероятно спокойно, както винаги. Топлината, разпространяваща се от пръстите ѝ, отначало стопли кожата му, след това проникна навътре и накрая стигна до костите. Тя проникна в тялото му в търсене на проблеми, но на Зандер му се струваше, че Калия беше влязла под кожата му с голи ръце и се чувстваше като у дома ги. Топлината пълзеше по гърдите му така, както се местеха и ръцете ѝ. И проклетие, но това му харесваше. Изпълвайки го, Калия даряваше Зандер с усещане за покой, пълнота, доволство. Струваше му се, че точно така трябва да се чувства арголеец в Елисейските полета след смъртта.

И ни в клин, ни в ръкав, раненото му рамо беше пронизано от болка, която просто изби искри от очите му. Зандер ахна, напрегна се и заби пръсти в масивното царско бюро.

Очите му се отвориха. Повдигна измъчен поглед и се втренчи в лечителката, здраво стиснал зъби. Лицето на Калия беше смръщено, сякаш усещаше същата болка, но тя не отвори очи и не отмести ръцете си.

— Дълбока е. Сигурен ли си, че не искаш да я излекувам? — попита тя.

Раната. Тя беше влязла в шибаната рана!

— Да — изхриптя Зандер през стиснатите си зъби, все още с впити пръсти в дървената повърхност. — Всичко... е наред.

— Илитиос!

Калия, като професионалист, не настоя на своето, а само нарече пациента си идиот. Скоро пръстите ѝ се преместиха по-нататък, далеч от раната, и болката започна да стихва, а топлината отново да се разлива в гърдите му.

Проклет да е Хадес! Зандер въздъхна тежко. Едва ли това усещане можеше да се нарече убождане. Ако тя решише да му навреди, можеше да го направи с едно движение на пръста си.

— Ти отново трябва да се съсредоточиш, Зандер. Отпусни се и затвори очи — решително заповяда Калия.

Да се успокои? Ами, да, става.

Той отново си пое дълбоко дъх и се опита да не мисли за нищо, както му беше предложила тя. Успя да го постигне за някакви си две жалки секунди. Докато ръцете ѝ не се плъзнаха надолу по гърдите, по корема и не надвиснаха над пъпа му.

— Отпусни се назад и леко разкрачи крака — каза Калия.

От тези думи всичката кръв нахлу в слабините му. Членът му се напрегна. О, да, страхотно! Нямаше как да стане по-добре. След секунди ерекцията му щеше да бъде факт, а гинайката го молеше да легне и да разтвори крака.

Той стисна зъби, направи каквото му беше казано и се помоли, тя да не отваря очи. Калия не го докосна, но Зандер усети движенията ѝ. Усети топлината между краката си, кога лечителката се наведе над слабините му с ръце, надвиснала на няколко милиметра над тях. След което бавно ги придвижи над ципа му и по-надолу. Кожата му потръпна в точката на натиск между бедрата и тялото му. Топлината продължаваше да преминава надолу. Зандер, затаил дъх, чакаше, докато не почувства как членът му се втвърдява под кожения панталон.

Ръцете ѝ надвиснаха над бедрата му. Топлината се превърна в жарава, а тя от своя страна — в разтопен метал в слабините му. Познато усещане. И, о, милостиви Богове, тя дишаше точно в пъпа му. Наведена над него. Лицето ѝ беше толкова близо, че в съзнанието му проблеснаха картинки — съблазнителни устни; уста, която докосваше кожата му и се спускаше по-надолу; езикът ѝ; начинът, по който го преглеждаше и правеше с него всичко, каквото си искаше, докато Зандер беше напълно гол и лежеше пред нея така, сякаш бе подарък за боговете.

Дишането му стана дълбоко и накъсано, докато нещастникът се опитваше да потуши възбуждането си. Ако тя случайно докоснеше члена му... Зандер разбираше, че буквално щеше да се взриви точно тук, върху това пригодно за прегледи бюро. Какво можеше да бъде понизително? Той се опитваше да се убеди, че това не се дължеше на Калия и че прегледът на всяка друга лечителка би му повлиял точно по този начин. Единствено енергията караше либидото в тялото му да се повишава, а не присъствието на точно тази арголейка.

Да, точно така, тъпако!

Мина цяла вечност преди тя да продължи, преминавайки надолу по десния му крак и Зандер най-накрая успя да вдиша с цели гърди, усещайки как топлината напуска слабините му и следва ръцете ѝ. Сега арголейката действаше бързо и професионално, преглеждайки първо единия, а после и другия крак. Слабините му леко потръпнаха от електрическия заряд, когато тя се върна обратно, за да прегледа лявото му бедро.

Всичката топлина сякаш изтече през левия му палец. Аргонавтът чу как Калия се изправи, въздъхна и най-накрая каза:

— Прегледът приключи.

Тя се извърна от него и прибра всичките си инструменти в чантата. Зандер с опасение отвори очи и се втренчи във високия таван с позлатени орнаменти, и се опита да се успокои. Да, определено имаше защо. Топлината беше изчезнала, но penisът му си оставаше твърд като желязо. И Калия определено беше забелязала състоянието му, след като е отворила очи.

Майната му! Ако тя се отнасяше към срещата им като професионалист, щеше да го може и той. Между тях всичко беше приключило, нали? Зандер се изправи на лакти.

Опита се да намери по-удобно положение, ако такова изобщо съществуваше. Калия стоеше с гръб към него и не повдигна глава дори когато стигна до дивана, хвана тениската му и я хвърли към него.

— Всичко струва ми се е наред. Ще съобщя на царя, че ти можеш... — Тя се запъна, поразмисли и после каза: — Че си здрав. И ако образецът се окаже в рамките на нормите, то повече няма да имаш нужда от услугите ми.

— Образец? Какъв образец? — попита той и сложи тениската върху коленете си в опит да прикрие възбудата си.

Тя се доближи до него, извади от чантата си пластмасова чашка с капаче и му я подаде.

— Трябва да предоставиш образец от спермата си за лабораторен анализ. — Калия сложи кафяв книжен пакет на масичката до него. — Сложи чашката в пакета, когато свършиш.

След това взе чантата си и се отправи към вратата. Застинал от изумление, Зандер стоеше, втренчен в чашката в ръката си.

Нима Калия искаше той да...? Докато тя чакаше отвън? Точно сега?

Аргонавтът погледна към нея и макар че никога не беше страдал от скромност, тази ситуация направо му подкоси краката.

Всичко беше прекалено заплетено и грешно.

Калия спря, сложила ръка върху дръжката на вратата, но не се обърна. Зандер не виждаше лицето на тази, която Хера му беше избрала, когато тя каза:

— Желая ви с Изадора... много щастие, Зандер. Да, аз... Нека вие и вашето семейство благоденствате и продължите традицията на великите герои.

Поздравленията, които обикновено се пожелаваха на арголееца и неговата невеста, проникнаха в мозъка му, а след това се спуснаха към гърдите му. И спряха там — студени, тежки, мрачни. И възбудата, която Зандер се опитваше да държи в юзди, изчезна заедно с Калия, като остави Аргонавта неудовлетворен и раздразнен. И въпреки всякаква логика, той се ядоса, когато вратата се затвори след лечителката и в стаята настъпи тишина.

Не му бяха необходими добрите ѝ пожелания! Двамата с Изадора щяха да минат и без това. Накрая, разярен от думите ѝ, от собствената си реакция и от всичко случило се — или не — в тази стая, Зандер сведе поглед към бедрата си. Ерекцията му беше изчезнала.

Проклятие, той беше приключил с Калия! Тя повече не му беше нужна. И Зандер знаеше един-единствен изпитан способ, за да докаже истинността на заявленията си веднъж и завинаги.

Само че, преди да отиде при Изадора, трябваше да мастурбира по заповед. Или да остане пленник в тази стая до края на своя безсмъртен живот.

Проклятие!

Сипейки проклетия по адрес на Калия, царя и идиотската ситуация, Зандер захвърли чашката и тениската си на дивана, след което сам се отпусна сред възглавниците. Минаха няколко минути, преди туптенето на сърцето му да влезе в норма и мислите му да се успокоят. След което Аргонавтът отпусна глава на облегалката, затвори очи и си представи дребничката, светлокоса, красива и идеална Изадора. Не беше тайна, че принцесата се считаше за една от най-

привлекателните гинайки в Арголея. И какво от това? Пенисът му изобщо не подаваше признаци на живот.

Зандер въздъхна. И опита отново. Този път прокара ръка по члена си. Той можеше, да го вземат дяволите!

Само че... нищо не се получаваше.

С досада, Зандер започна мислено да съблича Изадора и да се поглажда, надявайки се това да го възбуди. Той си я представи в дълга, развяваща се пола и блуза без ръкави. Светлите ѝ коси се спускаха чак до бедрата. Арголейката прекара пръсти по гърлото си, спусна ги по гърдите си, а после по-надолу. След което хвана края на кораловата си блуза. Кръстосала млечнобели ръце, тя повдигна материята, показвайки гладката си кожа, после трапчинката на пъпа и още по-нагоре. Зандер, затаил дъх, виждаше как сантиметър след сантиметър плътта ѝ се оголва, докато накрая блузата ѝ не се оказа на земята, а пред погледа му не застанаха заоблени, стегнати и много голи гърди, от които беше невъзможно да отмести поглед.

О, да! Те бяха просто идеални. Розови, стегнати и в съвсем подходящия за ръцете му размер. И за устата му...

Тя прошепна нещо. Името му? Може би. Преди Зандер да успее да разбере думите ѝ, тя се наклони напред така, че косата падна върху лицето ѝ, докато палците и се плъзнаха под колана на дългата и елегантна пола и я плъзнаха надолу по бедрата.

Устата на Зандер пресъхна. Той като омагьосан гледаше копринените коси на красавицата и чакаше, докато платът на полата се спускаше все по-надолу... и по-надолу. И се събра на купчинка на пода около най-сексуалните крака, които някога беше виждал и поток от рижи коси, в които той нямаше търпение да зарови пръстите си.

Членът му потрепна. Зандер усети как кръвта му се стича надолу и се потърка през панталона. И мълчаливо се зарадва, че... Да! Най-накрая се получи!

Само че... когато гинайката се изправи, демонстрирайки разкошното си тяло, Зандер осъзна, че голата жена пред него не е дребна и идеална. Тази изкусителка беше висока и чувствена, с копринени рижи коси и аметистови очи. И му се усмихваше така, както стотици други пъти преди това. Един поглед към нея и пенисът на Зандер застана в стойка „Мирно!“, а всичката кръв се оттече в

слабините му. Плътта му стана невероятно твърда, което не му се беше случвало от много години. И то толкова бързо.

Калия се обърна, демонстрирайки идеално дупе и крака, застана на колене на дивана и разтвори бедра. Зандер едва дишаше. Гинайката погледна към него през сметановобялото си рамо и с чувствен поглед ела-и-ме-вземи. Нещо го стисна за гърдите, без да охлабва захвата си.

А след това тя направи финалния изстрел; този, който изби почвата под краката му. Калия прошепна: *Вземи ме, Зандер. Бързо! Преди някой да ми е дал причина да кажа не.*

О, Богове! Той беше загубен. И срещу това дори не можеше да се бори. Семето му забушува, когато Аргонавтът си припомни какво е да се движи напористо в тялото на Калия, давайки и на двамата онова, което желаеха. И дори още преди първата струйка да тръгне от слабините му, Зандер разбра, че го бяха „изчукали по царски“.

Но проблемът беше в това, че го бяха „изчукали“ не в онзи смисъл, на който държеше царя.

ГЛАВА ПЕТ

Изадора излезе от банята, увила разкошна розова хавлия около тялото си. След сцената в бащиния кабинет се усещаше мръсна, затова имаше нужда да измие от себе си целия позор от случилото се. Начинът, по който всички гледаха към нея, както и онова, което Дементрий каза...

Тя хвана още една хавлия и започна да подсушава косата си, за да забрави думите му, след което я захвърли мокра на пода.

Влезе в спалнята и погледна към дългата рокля, която Сафира, нейната лична прислужница, беше оставила окачена на вратата на гардеробната. Стомахът ѝ се преобърна. Тя дори не можеше да я гледа, камо ли да я облече. Ненавиждаше тежестта, структурата на плата и усещането му върху кожата си. Гадеше ѝ се дори само от мисълта, че отново послушно трябваше да следва нечийи заповеди. Вместо това, захвърли хавлията на леглото и дълбоко въздъхна.

Панталони; искаше да obuе панталони. Но къде да ги намери? Принцесата ухапа нокътя на палеца си. Можеше да пита Кейси. Доведената ѝ сестра с радост щеше да ѝ помогне. Разбира се, ако баща ѝ видеше наследницата си в нещо различно от рокля, можеше да получи инфаркт.

— Изадора?

Зандер се обърна към нея от коридора секунда преди да отвори вратата и да влезе. След което застина неподвижно.

Ама че проклетия! Страните на принцесата пламнаха от притеснение. Той беше първият мъж, който я виждаше гола. Изадора бързо грабна хавлията и плътно се загърна с нея, съжалявайки, че не си е взела халата от банята.

Милостиви богове, какво го беше довяло тук? И защо, в името на всичко свято, тя се държеше като плаха девственица?

Защото ти физически си точно такава, Иза!

— Аз, хм... извинете. Не знаех, че не сте облечена — измърмори Зандер.

Това ѝ стана ясно, но защо Аргонавтът не си тръгваше?

— Всичко... всичко е наред. Аз просто не очаквах, че вие... а и само вие, ще влезете толкова бързо.

Къде, по дяволите, беше Сафира?

Зандер не отговори. И когато Изадора най-накрая се обърна към него, видя, че той се беше втренчил в нея с невъзмутимо изражение върху лицето. И нямаше защо да бъде толкова изненадана. Тя знаеше, че не беше толкова сексапилна. Имаше прекалено бледна кожа и беше прекалено слаба — кокалите ѝ стърчаха там, където трябваше да има месо. И ето че и на Зандер видяното не му беше харесало. Иза не беше разменила с него и десетина думи през целия си живот, а сега стоеше пред него полугола. За капак над двамата тегнеше бъдещият брак и това, че след няколко дни щеше да им се наложи да се заемат със... секс.

Аргонавтът мълчаливо стоеше и я гледаше с каменно изражение на лицето, така че Изадора събра смелост и попита:

— Зандер, вие... трябва ли ви нещо?

Страхотно, Иза! Той е мъж, Арголеец, който току-що нахлу в стаята ти сякаш е господар на двореца. А ти си почти гола. Познай какво иска?

Или поне искаше, докато не те видя...

Иза по-здрави стисна хавлията, зарови пръстите на краката си в пухкавия килим и зачака.

Най-накрая, след известно време — едва ли не цял час според нейните мерки, Зандер отвори уста, възнамерявайки да каже нещо, но бързо я затвори. Наведе глава и прокара ръка през челото си.

— Не зная какво правя тук — промърмори той. След което гръмко добави: — Не, зная! — и погледна към нея. — Вашият баща ви задължава да се омъжите за мен. Но вие не го искате, нали?

— Аз... — Изадора не знаеше какво да отговори. Ако се съгласеше с него, той щеше да узнае истината. И брачната им церемония щеше да започне с враждебни чувства.

Но ако излъжеше, никога нямаше да бъдат на равни начала, И макар че баща ѝ не го разбра, принцесата не смяташе повече да се подчинява на никого, включително и на този андрас.

— Не — решително отговори тя и изправи гръб. — Не искам!

— Така си и мислех. — Зандер отпусна ръка и я погледна право в очите. Аргонавтът беше много красив — загорял, силен и светлокос, но тя никога не беше усещала привличане помежду им. Никога. — Радвам се, че си признахте. Но колкото и архаично да звучи, в тази ситуация последната дума принадлежи на баща ви.

И аз ли точно да не го зная? — без особен възторг и стиснала зъби си помисли Изадора.

— Но не ми харесва, че давате насила съгласието си, така че... — продължи Зандер, докато гледаше ръцете си. — ... Деметрий постъпи гадно. И аз ви се извинявам, ако ви е разстроил. Ние също често не го разбираме — завърши женихът ѝ, вгледан в кафявите ѝ очи със своите сиви.

Изадора не отвърна, но кръвното ѝ подскочи нагоре само при споменаването на името на Деметрий. За пръв път от няколко седмици, след посещението си при Хадес, когато се наложи заради спасението на Кейси да пожертва душата си и още много други неща, принцесата сякаш се отърси от транса, в който беше изпаднала. Горчива ненавист се разля по вените ѝ. Преди това чувство беше насочено единствено към Хадес, заставил я да преживее за няколко часа нещо много неприятно, но сега се насочи към и Деметрий.

— Сигурен съм, че ако царят ви беше позволил, то вие не бихте се спрели на Деметрий — продължаваше Зандер. — Но ако искате да се омъжите за някого от другите Аргонавти или за когото ѝ да е друг арголеец... по-добре си признайте сега.

Изадора присви очи.

— Вие също не искате да се ожените за мен?

Зандер припряно възрази:

— Не, работата не е в това. Аз искам да се оженя, истина е, иначе не бих се съгласил, аз... — и той пристъпи от крак на крак, отпусна ръце до тялото си и тежко въздъхна. — ... аз просто смятам, че жената има право сама да избере спътника си в живота.

Изадора не очакваше подобен разговор с него. И изобщо с някого. Зандер предлагаше избор между себе си и някого другиго. За разлика от баща ѝ, Аргонавтът нямаше да принуди Иза да се омъжи за него. И макар принцесата да усещаше, че той никога не би я избрал за своя съпруга по лични причини, Зандер се отнасяше към брака сериозно. И все пак... оставяше решението на нея.

Иза си спомни, че тя знаеше за него прекалено малко. Преди няколко години той си беше заработил репутацията на женкар, но в последно време се държеше дори скромно, по непонятни за Изадора причини. Ходеха слухове, че Зандер предпочиташе жени от света на смъртните и освен това никога не го бяха виждали с гинайка. А принцесата винаги научаваше слуховете за Аргонавтите от първа ръка, защото Сафира и нейните многобройни приятелки обичаха да сплетничат. Този воин винаги се беше държал вежливо. Не му пукаше за Съвета и неговите машинации и беше най-силният сред Пазителите. А според слуховете — и безсмъртен.

Такива способности не беше грях да се предадат на дете.

Изадора си спомни за другите Аргонавти. Церек — с неговата приятелска усмивка и мрачен поглед — намекваше за тайни, които едва ли щяха да ѝ харесат. Титус — винаги толкова невъзмутим, но който много я изнервяше с многозначителните си погледи всеки път, щом се появеше в двореца. Проницателният взор в светлите очи на Трифон потвърждаваха слуховете за победите му над слабия пол навсякъде, в това число и в двореца. И Финей, търсачът на приключения, за когото се говореше, че може да издиша пламък.

Принцесата не гореше от желание да се събуди в изпепелено легло. Или да знае, че прислужницата обслужваше и съпруга ѝ. Или да живее с този, който беше способен да узнае всичките ѝ тайни. И определено не искаше да опознае тъмата в съпруга си, която можеше да я завлече в бездна, от която нямаше измъкване назад.

Тя отново погледна към Зандер и разбра, че от всички той беше най-малкото зло. Поне тя се надяваше на това. Заради самата себе си.

— Аз избирам... вас.

За миг аргонавтът замълча, а след това я повика:

— Елате при мен.

Иза стисна по-здраво хавлията пред гърдите си.

Тръгна бавно напред, преминавайки с босите си крака от килима към дървения под. Спря се на около метър от Зандер и го огледа от глава до пети. Стори ѝ се по-висок... направо огромен.

Зандер пристъпи толкова близо до Изадора, че топлината от тялото му обгърна и нейното. Принцесата усети аромата на сандалово дърво и лимон. И макар че пулсът ѝ подскочи в негово присъствие, тя не почувства нито очакване, нито вълнение, нито дори капка възбуда.

Зандер повдигна брадичката на бъдещата си невеста с пръсти. Топлината му потече като поток по нейната хладна кожа.

— Аз никога преднамерено няма да ви причиня болка, Изадора. Ако вие сте честна с мен, аз ще ви отвърна със същото. Разбрано?

Иза кимна.

— От вас искам само доверие. Кимнете, ако сте съгласна.

Изадора кимна.

— Добре. — Зандер се вгледа в лицето ѝ. — А сега ме целунете и ми докажете, че имате намерение да се сгодите за мен така, както аз за вас.

Изадора застина, но не се възпротиви. Дори когато той наведе глава и докосна устните ѝ със своите.

Толкова леко... усещане. Той я целуваше напористо, но не и агресивно и когато отново докосна устните ѝ, Изадора му отвърна. Тя усети как устните ѝ се раздвижиха под неговите, не щастливо, а просто... отстъпвайки му.

Всичко свърши прекалено бързо. Зандер отстъпи крачка назад и се вгледа в принцесата. И двамата бяха загубили дар слово. В неговите очи не гореше страст и не пламтеше желание. А Изадора смяташе, че той няма навик да сдържа чувствата си. Добре... Защото целувката ѝ позволи единствено да сложи отметка в списъка ѝ срещу „Онова, което никога не съм правила“.

— Ще се върна след шест дни за брачната церемония. — С тези думи Зандер излезе и тихо затвори вратата след себе си.

Останала сама, Изадора отиде до скрина с огледалото, седна на стола, облицован с кадифе, и се вгледа в отражението си. Апатията отново я беше обзела по време на разговора ѝ със Зандер. След няколко дни тя щеше да стане негова сизигос — жена. А тази целувка беше слаба пародия на онова, което щеше да направи Аргонавтът с нея, когато се оженеха.

Изадора не усети нито очакване, нито вълнение, нито тревога при мисълта за скорошната си сватба. Хавлията се свлече до талията ѝ и тя прокара пръсти през косата си — от корените до върха. Гъстите ѝ къдрици стигаха до средата на гърба. Наследницата на трона беше задължена да съблюдава традициите, отдавна отхвърлени от другите арголейци. Макар че на Съвета изобщо не му харесваше как жителите на Арголея се разделиха с обичаите си. Докато принцесата не

трябваше да подстригва косите си, беше задължена да носи рокли, които я покриваха от главата до петите, и трябваше да бъде недокосната във всякакъв смисъл на тази дума.

А дали тя можеше да се нарече „недокосната“?

Изадора пусна косата си и отхвърли спомена за визитата си и Подземния свят някъде по-далеч. Опита се да потисне тревогата си, която се разрастваше в душата ѝ с всеки изминал ден. След няколко месеца щеше да навърши двеста години, а беше получила първата си целувка преди няколко минути.

Удивително спокойно, без да ѝ треперят ръцете, Изадора отвори чекмеджето на скрина и извади ножици. Металът блестеше в ръцете ѝ, докато принцесата мислеше за това каква беше преди и каква е сега.

Баща ѝ очакваше Изадора да се омъжи за Зандер, да роди наследник и така да съхрани монархията, като не даде възможност на Съвета да оспори правото ѝ на престола след смъртта на царя. И принцесата възнамеряваше да направи точно така, както ѝ беше заповядано, защото беше длъжна да пожертва живота си. И край дотук. Тя щеше да роди само едно дете. Колкото красив и разбиращ да беше Зандер, веднага след като забременееше, нямаше до го допусне повече в леглото си. И щеше да управлява тя. Да вървят в Тартар и Аргонавите, и Съвета, и особено баща ѝ — царят!

До тръгването ѝ към Задгробния свят имаше още около петстотин години, а след това душата ѝ щеше да постъпи на служба при Хадес. Беше време да престане да живее за другите и да започне да го прави за себе си.

Разтвори ножиците, хвана кичур коса в близост до слепоочието си и без колебание го отрязва.

* * *

Зандер се спря от другата страна на вратата на спалнята на Изадора, въздъхна дълбоко и прокара ръка по челото си. Не беше изпотен, а точно обратното — кожата му беше студена и хладна като тази на принцесата.

Но това не беше важно. Аргонавтът излезе от антрето и се отправи към основното мраморно стълбище. Нахлуването му при

голата Изадора изненада дори самия него. Не го беше планирал. Ската, не това искаше! Но сега, след като я беше видял, не можеше да я изхвърли от главата си — гола както в деня на раждането си и също толкова идеална. И тази жена, мечта на всеки арголеец, скоро щеше да бъде негова. Но защо, по дяволите, това изобщо не го вълнуваше?

Без да успее да се спре, Зандер започна да сравнява тяло на Изадора с чувствената фантазия с Калия, която му се привидя в проклетия кабинет. Само една вълнуваше кръвта му. Само една караше тялото му да гори като в огън. Само мисълта за една определена го караше да се възбужда.

Глупости! Той спря и опря ръка в перилата.

Издиша, а след това отново си пое дълбоко въздух.

И това не беше Изадора.

Сърцето му се разтуптя, но Аргонавтът се постара да се успокои. Какво от това, че тялото му не се подчиняваше на разума — това не означаваше, че женитбата му беше обречена. Той можеше да изпие арголейски афродизиак, с който да възбуди либидото си. И ако той не проработеше, винаги можеше да отскочи в света на хората, да разбие някоя аптека и да открадне малко „Левитра“, „Виагра“ или „Сиалис“. Беше използвал и по-рано човешки лекарства, затова знаеше, че ще му повлияят. Зандер можеше отново да се възползва от тях заради благополучието на брака си и народа си.

Нямаше да имаш нужда от тях със своята единствена, кретен!

— Демоните да го вземат, това е просто биологическа реакция, идиот! — измърмори Зандер, докато отново ускоряваше крачка.

— Отново ли разговаряш сам със себе си, старче?

Зандер спря на втория етаж, опря се на завитото перило на стълбището и се вгледа в сянката.

Изад колоната от далечната стена се показва Титус.

— Винаги съм подозирал, че имаш старчески маразъм.

— Страхотно! Какво е станало? — попита Зандер, изпитвайки неловкост.

Титус кръстоса ръце пред широките си гърди и разкрачи крака. Позата му не беше агресивна, а само предпазлива, което зарадва Зандер. Не му се искаше отново да се бие с приятел.

— Терон ми заповяда да те чакам. Получил е съобщение от Ник. Демоните са нападнали село, някъде в покрайнините на

североамериканската колония. Изглежда, че там живеят и хора, и полуарголейци. Ник е помолил да потърсим оцелелите. Командирът ни вече изпрати натам останалите, но иска и ти да дойдеш.

От вълнение по кожата на Зандер плъзнаха тръпки. Терон щеше му разреши да се бие? Мислеше си, че сега щяха го оставят в тила, докато Изадора не родеше наследник. И тъй като принцесата официално все още не бяха сгодени, сигурно Терон го изпращаше на последна мисия.

— Да, разбира се. Трябва само да си взема оръжието. После можем да изчезваме оттук.

— Само един момент. — Титус застана пред Зандер, като прегради пътя му към следващото стъпало. Аргонавтът целият напрегна в очакване. Възмездие то беше ужасно неприятна работа, но той сам си го беше изпросил.

— Това, което направи тогава... в стаята на царя. Това беше... — Титус повдигна ръка и се втренчи в нея. Сякаш размишляваше струва ли си да се докосва до рамото на събрата си, или да стовари в корема му. Зандер се напрегна още повече, но след малко приятелят му отпусна ръка.

— Ти постъпи като истински герой, Зет, и аз просто искам да знаеш, че всички ние, и особено Деметрий... няма да го забравим.

Зандер отново почувства прилив на гордост. И да, може и да се е сражавал със собствените си демони по отношение на Изадора и Калия, но той се беше пожертвал за тях. Заради Титус, който не можеше да докосне никого, освен в пристъп на гняв; заради Деметрий, който дотолкова излизаше извън кожата си, че никой не знаеше какво точно се случваше с него и заради Церек, който се държеше на разстояние от всички жени. Той го направи заради всичките си събратя-Пазители, които не биха могли да го направят по хиляди различни причини.

— Деметрий ще забрави всичко. Гарантирам ти, че още следващата седмица ще е забравил за това.

Усмивка освети мрачното лице на Титус. Или във всеки случай в онова, което всички смятаха за негова усмивка, защото се изкривяваше единствено ъгълчето на устата му.

— Вероятно. Или това, или ще реши, че постъпваш така, защото смяташ да измамиш всички ни.

Зандер поклати глава, усмихна се и го последва, когато Титус тръгна надолу по стълбите.

— И нека още от сега да изясним едно нещо: за нищо на света няма да ти викам „Ваше Кралско Височество“ само заради това, че ще се ожениш за Изадора. Остава варианта „Ваше Кралско Задничество“.

Зандер се усмихна по-широко, когато завиха зад ъгъла и продължиха надолу към оръжейната, където Аргонавтите пазеха оръжието си заедно с други необходими приспособления. Титус отново се беше превърнал в предишния Пазител.

— И никакво „Ваше Величество“ — продължаваше той — а по-скоро „Ваше Надутото Глупачество“. О, секунда! Нали помниш, че Съветът винаги се обръща към царя с Негова Лъчезарна Светлост? Ние ще трябва да те наричаме „Ваше Шибано Спермодаряващо Тъпачество“. Да, точно така! — Титус беше безкрайно доволен от себе си.

Зандер стана сериозен, когато приятелят му отвори с рамо тежката врата. Да, последното име най-много му прилягаше. Тази жалка титла отразяваше неговата бъдеща ценност.

Той сграбчи нова ножница, сложи паразониума си в нея и закопча ремъка на гърдите си. След това сложи якето си и отхвърли всички мисли за царя, Изадора и особено за Калия.

— Трябва да изчезваме, Титус. Не си струва да оставяме цялата забава за Деметрий.

Титус хвана оръжието си и кимна към вратата.

— Това е най-добрият план за целия ден. Готов съм да надера демонските задници.

Както и Зандер. И при това с такова настървение, за което не се досещаше нито Титус, нито някой от Аргонавтите.

ГЛАВА ШЕСТ

Макс рязко потръпна и се събуди, облян в студена пот. Тресеше се от главата до петите.

Задущният въздух в стаята не позволяваше на дробовете му да се разширят и той се задъха. Седна рязко, взрян в тъмнината и с бясно туптящо сърце, докато постепенно идваше на себе си.

Намираще се на тавана върху своя сламен дюшек. През замърсеното стъкло, високо на противоположната стена, нахлуваше лунна светлина, която осветяваше слоя прах върху голия под така, сякаш в стаята беше навалял сняг.

Това не беше тренировъчното поле. Макс погледна надолу. Върху ръцете му нямаше кръв. И не беше убил току-що никого с ярост, както беше виждал насън.

Сън. Просто още един безсмислен сън.

Пое си дълбоко въздух. После още веднъж. Затвори очи и се опита да успокои бясното туптене на сърцето си. Сънят беше дошъл така, както винаги. И Макс, както и преди, трудно го беше отличил от реалността. Отново му се беше присънило, че майка му го търси. И едва видяла в какво се беше превърнал и какво беше направил, беше се обърнала и избягала ужасена; ужас, който беше изкривил красивите й черти.

Но това не беше действителност, а просто сън. Просто глупав, глупав сън...

Успокоил се малко, Макс отвори очи и се огледа. Когато пулсът му се нормализира и очите му привикнаха към бледата светлина, осъзна, че сънят му изглежда е бил най-обикновен кошмар. Някой беше смачкал почти целия хляб, който Макс дори не беше опитал. Чинията беше разбита на три части, а водата за пиене се беше превърнала в тъмно петно върху студения и твърд дървен под.

Странно. Макс повдигна рамене, избута тази мисъл някъде на заден план в главата си и отново си легна. Не знаеше колко дълго беше спал, но ако съдеше по светлината отвън, бяха минали поне няколко

часа. Той чуваше отгоре, че Аталанта отново беше пристъпила към тренировките на демоните си след почивката за вечеря. За щастие, беше оставила Макс сам, като му беше разрешила да поспи. Очевидно бе изпитала прекалено силно отвращение към неговата човечност, за да го гледа пак. Звънтене на оръжие, виковете на ранени и яростният рев на Аталанта се носеха във въздуха и кънтяха в ушите му.

Отвори очи и се опита да блокира всички звуци. Докато трепереше от студ мечтаеше за одеяло, макар и наясно, че мечтите тук бяха безсмислени. Днес нямаше да го получи, така че му оставаше единствено да свикне със студа и да страда.

За да не мисли за него, момчето се обърна настрани, присви колене към гърдите си и отново си представи лицето на майка си. Задиша дълбоко. Ако се концентрираше по-силно, сигурно щеше да успее да почувства топлината от стъклото, което държеше по-рано в ръце.

Огледалото!

Макс подскочи, съвсем разсънен, а сърцето му лудо запрепуска. Само че този път не сънят беше това, което го преследваше, а реалността.

Той скочи на крака и коленичи, опипвайки всеки сантиметър от дюшека си в търсене на огледалото, но така и не намери нещо. Защо не го скри отново, преди да си легне? Глупав, глупав Макс! Къде беше то?

Ръцете му отново и отново заопипваха дюшека, все по-настойчиви с всяко движение. И когато пръстите му докоснаха нещо малко, кръгло и метално, той застина.

Поднесе монетата към лунната светлина, за да я разгледа по-добре. И когато видя отпечатаната върху златото буква А, направо замръзна.

Монетата на Аталанта. Нейното клеймо. Била е в стаята му и е видяла огледалото. И сега то беше изчезнало. Смачканият хляб, разлятата вода, разбитата чиния... сега вече всичко придобиваше смисъл.

Макс скочи на крака, преди да успее да се спре. Изпълваше го такава всепоглъщаща ярост, каквато преди не беше изпитвал никога. Спусна се по стълбата от четвъртия етаж и се понесе през кухнята, като с всяка стъпка гневът и яростта в него се разгаряха все по-силно и по-силно.

Мое. Мое. Мое.

Изтича покрай кухненските работници и игнорира предупредителните им викове. Не му пукаше дори за ледения въздух, който го блъсна в лицето, след като отвори вратата на кухнята. На тренировъчното поле Макс видя група демони, насъбрали се около Аталанта и един от нейните слуги.

— Слабак! — изрева Аталанта. — Ако на моята армия ѝ трябваха безгръбначни идиоти, щях да сменя демоните с човеци. Я работи по-усърдно!

Краката на Макс се движеха против волята му. Пред очите му тъмнееше и се размиваше. Преди да се усети какво прави, момчето си проби път през тълпата и се озова в центъра на кръга.

Аталанта го видя с крайчеца на очите си. Демонът, с когото се сражаваше — Фоби? — се възползва от възможността да нанесе удар. Но тя беше по-бърза от него и хиляди пъти по-опасна.

Мечът ѝ описа дъгата по-рано, преди Фоби да успее да нанесе удара си, и с вик, който с ехо се отрази в мразовития нощен въздух, главата хвъркна от раменете му и падна върху замръзналата земя. Тялото му я последва след няколко секунди.

Такива сцени Макс беше наблюдавал хиляди пъти и при всяка — част от него се обливаше в сълзи. Смъртта си беше смърт, без значение какво беше съществото, което умираше. Но този път не му пукаше. Виждаше само една цел — Аталанта.

— Максимус — приветства тя сина си, докато изтриваше окървавения меч в червената си пола. — Колко мило от твоя страна да се присъединиш към нас.

— Дошъл съм не за да се присъединя към вас — изръмжа той и хвърли монетата към нея. — А да си взема онова, което ти открадна!

С мек звън монетата се приземи в краката ѝ. Аталанта погледна надолу, но дори не си даде вид, че не разбира за какво ставаше дума. Чертите на лицето ѝ бяха все така студени и бездушни, както винаги.

Тя погледна към него, заби меч в земята и без да трепне, извади от джоба си огледалото.

Дишането на Макс спря, когато видя съкровището си в ръцете ѝ. Страхът се вкопчи в гърлото му. Дори без да гадае, той знаеше какво иска тя. Да се моли. Искаше той да покаже слабостта си пред всички.

И той щеше да го направи. За това стъкло, единственото, което го свързваше с майка му, той беше готов на всичко.

— Това ли ти трябва? — попита Аталанта с отвратително сладък глас. — Тази... дрънкулка?

Той не отговори. Не можеше. Думите спряха в гърлото му.

Злодейката бавно въртеше огледалото в ръцете си, без да откъсва поглед от него.

— То е толкова сладко, Максимус. Интересно... откъде си го взел?

Макс знаеше, че е по-добре да не лъже. Съдейки по това, как го гледаше Аталанта, му беше ясно, че тя вече подозира за божествения произход на това стъкълце. Но също така знаеше, че е по-добре да не й казва истината.

Тя стисна стъклото в ръката си и го хвърли надясно. Макс ахна, следейки полета му, когато изкривени и сгърчени пръсти го хванаха, преди то да падне на земята. Зелус доволно се усмихна.

— Страхотно е, нали Зелус? — попита Аталанта, без да откъсва очи от Макс.

— Да, царице моя! — изръмжа демонът.

Върху лицето ѝ бавно разцъфна усмивка.

— Тогава е твое.

Зелус го вдигна над главата си.

— Не! — извика Макс и цялото му тяло се напрегна.

Ръцете на Зелус се придвижиха толкова бързо, че Макс едва ги видя. Сърцето му буквално скочи в гърлото, когато огледалото се разби с мек звън в замръзналата земя, унищожавайки заедно със себе си всички негови мечти.

Тя никога нямаше да може да го намери. Нито сега. Нито някога.

Пред очите на Макс се спусна червена пелена и той се хвърли напред, без да се замисля. Протегна ръка и изтръгна меч от Аталанта, преди тя да успее да го спре. Над тренировъчното поле се разнесе рев. Той не се огледа, за да определи откъде идваше звукът. Не осъзнаваше, че източникът му е самият той. Макс усети удар в лицето, но го игнорира. После рязко заби меч си в Зелус, пронизвайки кости и плът. Демонът извика, опита се да окаже съпротива, но противникът му беше по-бърз. Макс се метна напред и веднага отскочи, преди Зелус да

успее да отреагира. Когато демонът най-накрая падна на колене, Макс не се поколеба.

Зад гърба си дочу възторжения шепот на Аталанта:

— Да!

Издърпа меча си. Желанието да унищожава преобладаваше над всичките му чувства. Дори над морала му.

При замахването на меча се разнесе свистящ звук. Главата и Зелус се изтъркаля по земята и се спря при тази на Фоби. След няколко секунди тялото му падна с глух звук до нея. Дълъг, звънък женски смях се разнесе зад гърба му.

— Да, Максимус. Да! — Аталанта заплодира, след което го потупа по рамото с ентусиазъм.

Потен и дишащ тежко, Макс се взираше в устроената от него касапница и очакваше да почувства угризения на съвестта. Само че не усещаше ни най-малък намек на такава. Този път той чувстваше победа. И вместо обезглавения демон, виждаше в краката си разкъсани на малки парченца всичките си глупави и безполезни надежди и мечти.

Той разреши на Аталанта да го притегли в обятията си, като не се противопостави на докосването ѝ и не се напрегна, както правеше обикновено.

— Знаех, че това го има в теб!

Толкова бързо, колкото го беше прегърнала, тя го пусна и махна с ръка към останалите.

— Хибрис, побързай и заповядай на готвачите да се приготвят за пир. Днес ще празнуваме победата на моя син.

Демонът се затича към къщата. Останалите чудовища се разпръснаха, отправяйки се към своите бараки в края на гората, ръмжейки нещо неразбрано, но на Макс не му пукаше. Той така и не помръдна от мястото си.

Почувствай нещо!

Не, нямаше нищо. Съвсем нищо. Единствено пустота.

Аталанта застана пред него. Дрехата ѝ закри обезглавения демон, но Макс не трябваше да го вижда, за да го запомни завинаги. Във всеки един той момент можеше мислено да си представи образа му.

Тя приклепна, докато лицата им не се озоваха на едно ниво, и погледна към него с наситеночерните си очи. При желание тази чернота можеше да се превърне в диаманти.

— Ти току-що направи първата си крачка към мен, иос, и аз знам, че тя ти се отдаде трудно. Някога аз бях същата като теб. Бях създадена, за да се боря. — Гласът ѝ беше мек, а не снизходителен, както обикновено.

И по непонятни за него причини Макс осъзна, че слуша царицата, омаян от ритъма на речта ѝ.

— Ние с теб, Макс, заедно притежаваме силата да правим всичко, което поискаме. Заедно сме достатъчно силни, за да управляваме света.

Металният диск, който тя винаги носеше на врата си, се изплъзна изпод блузата ѝ и провисна пред очите му. Той го беше виждал и преди, но сега украшението сияеше толкова силно, също като Луната.

Аталанта притисна дланта си към бузата му.

— Ти ми вярваш, нали, Максимус?

Той гледаше към диска с четирите вдлъбнатини и се опитваше да си спомни какво говореше за него Танатос, архидемонът: Това е ключ, който отключва вратата към света. Изкован от Боговете. И откраднат от Аталанта.

И според Макс това приличаше на ключ, но... кой да знае?

— Максимус? — С върха на червения си нокът Аталанта повдигна лицето му към своето.

— Да? — прошепна той, докато съсредоточено я гледаше в черните очи.

В тях имаше кръгове. Също като в медальона на гърдите ѝ.

— Да, какво?

— Да, *matèras*. — Тази дума беше станала толкова рутинна, че Макс дори не се поколеба, докато я произнасяше. И най-накрая беше готов да се примири с това.

Тя се усмихна; с истинска усмивка, която той по-рано никога не беше виждал у нея и от поразителната ѝ красота дъхът му едва не спря.

— Днес аз с гордост те наричам мой син. Да вървим и да го отпразнуваме заедно. А когато дойде време за спане, ще те сложат на най-меката постеля, обградена от разкош. С мен ти никога няма да изпиташ нужда.

Някъде в дълбините на съзнанието му се разнесе тих вик „Не!“ но звукът беше толкова слаб и приглушен, че той едва го чу.

Тя се изправи и му протегна ръка.

— Да вървим, сине.

Макс погледна към дългите ѝ пръсти, облени от лунната светлина.

На земята, зад краката на Аталанта, Макс виждаше парченцата стъкло, смесени с кръв и смърт.

Това е твоето настояще. Останалото е измислица. Само сън.

Макс пусна меча. И сложил пръстите си в ръката на Аталанта, той освободи мечтите си, за който толкова дълго се беше стискал. За своята майка, за баща си и за глупавата надежда, че някой щеше да дойде и да го спаси. Те нямаше да дойдат. Нито сега, нито някога. Защото Аталанта беше права. Той беше същият като нея. Убиец. Изгнаник. И преди всичко нежелан герой...

Погледът му се спря на тъмните знаци по ръцете му, контрастиращи с кожата му. Макс се фокусира върху древния текст, когато пръстите ѝ се свиха около неговите, върху линиите и извивките им, който липсваха върху нейната. И разглеждайки съединените им ръце, той разбра онова, което беше пропускал хиляди пъти. Те можеха да бъдат еднакви, но за разлика от нея, той беше благословен от Боговете. Дори на това зловещо място.

Сърцето му затуптя по-силно. Отначало бавно, а след това с все по-нарастващ ритъм, когато го осъзна мисълта. И когато Макс я погледна в очите, новата мечта беше заела мястото на старата. Само че тази мечта не беше топла и безвредна; тя беше опасна, възбуждаща и всемогъща. Тя се мятеше, кръжеше и извиваше в главата му, докато той не го осъзна. Докато онази негова част, която подхранваше яростта му преди няколко минути, не се превърна за него във всичко, което виждаше, знаеше и чувстваше.

— Да, matèрас — прошепна той. И отново погледна към металния диск, като за първи път в живота си повярва, че Аталанта казваше истината. С нея можеше да получи всичко, което пожелае. И чрез нея той щеше да може да управлява света.

Аталанта се усмихна още по-широко, макар че нямаше представа за какво си мислеше Макс.

И тогава matèрас щеше да съжалява за това, което беше създала.

Калия седеше на стола в кабинета на клиниката и през големите прозорци гледаше към бавно изчезващите в далечината Егейски планини. Тъй като времената в Арголея съвпадаха със сезоните в света на хората, навън беше късна есен и облаците бяха надвиснали ниско над долината, където беше разположен град Тайрънс. Сега тези облаци бързо пълзяха и закриваха величествения вид на високите и заснежени върхове, които често бяха единственият източник на умиротворение за Калия.

Стара легенда гласеше, че в далечното минало, когато боговете дарили Арголея на нейния народ, скрили в Егейските планини безценно съкровище. Нещо, което никой не можел да владее заради страха, че то можело да бъде използвано във вреда на останалите. В детството си Калия беше слушала тази история безброй пъти. Тя често се любуваше на величествения им вид и гадаеше какво можеше да е това съкровище. Но днес митът беше просто кратък проблясък в съзнанието ѝ. Нещо безценно? Тя вече беше загубила всичко, което представляваше ценност за нея. И сега — въпреки че не беше много сигурна дали някъде в дълбините на сърцето ѝ все още не лееше надежда за това — загуби и Зандер.

Почукването по вратата се разнесе точно преди един познат глас да произнесе:

— Калия? — Баща ѝ, лорд Саймън, вторият по ранг член на Съвета на Старейшините, подаде глава в кабинета ѝ. — Нали не преча?

Тя отметна косата си назад и се облегна на стола. Във всеки друг ден тя би се зарадвала на компанията му, но днес всичко, което не ѝ позволяваше да мисли за Зандер, беше добре дошло.

— Не, просто мисля за работата си. Ти какво правиш тук? Мислех, че имаш работа в Съвета.

— Истина е. — Той влезе в стаята. Носеше идеално ушити панталони и традиционната арголейска риза, закопчана до гърлото. Широката ѝ яка обвиваше врата му от едната страна и се премятеше през другото рамо. Саймън беше почти на четиристотин години, но видимо не изглеждаше на повече от четирийсет. Калия винаги беше смятала баща си за красив — висок, стегнат, зеленоок и тъмнокос.

Харесваше ѝ да си мисли, че майка ѝ е била на същото мнение и отчасти заради това се беше свързала с него. А не защото са я принудили.

Лечителката мислено поклати глава, докато го оглеждаше. Консервативен за тяхната раса, но относително съвременен. Болшинството от полуарголейците или мизосите смятаха, че арголейците се разхождаха в гръцки тоги и венци от лозови листа. И дори си нямаха понятие колко сходни бяха световите им.

— Взех си почивка, за да ти направя изненада — каза баща ѝ. — Мислех, че за теб също ще бъде добре да си починеш. В последно време си затрупана с работа. — В гласа му прозвуча порицание, когато той произнесе думата „работа“, но тя го игнорира, както правеше от доста време.

И когато той погледна към вратата, тя направи същото. Какво беше намислил? След няколко секунди в рамката ѝ се показва друга глава. А точно този човек Калия определено не желаше да види. И то особено днес.

Лукас се усмихна и зъбите му проблеснаха на фона на загорилата му кожа, когато се изправи и влезе в кабинета с такъв вид, сякаш той беше негова собственост.

— Изненада, Кали!

Калия се напрегна и бавно се изправи, макар че се постара да не покаже реакцията си. Винаги я беше възмущавало, че той имаше наглостта да я нарича „Кали“, сякаш истинското ѝ име не му харесваше и той се опитваше да преправи бъдещата си съпруга както си иска.

— Лукас? Какво правиш тук?

Кехлибарените му очи с неодобрение се плъзнаха по дрехите ѝ. Той не харесваше, че тя носи панталони. Кичур пясъчноруса коса падна върху челото му. Беше привлекателен за мъж — среден на ръст, в добра форма и остро очертани скули, но той никога не я беше привличал нито физически, нито емоционално. А липсата на привличане към този андрас, с когото беше сгодена, не беше добре. Годеникът ѝ, също като баща ѝ, беше облечен в консервативен хитон, но тъй като той скоро щеше да стане лорд Лукас, новият член на Съвета, това изобщо не беше за учудване.

— Дойдох, за да те поканя на вечеря. Тази вечер. Твоят период на пречистване е към края си. Аз... — Баща ѝ прочисти гърлото си и Лукас погледна към него. — Ние сметнахме, че това ще ти достави удоволствие.

Калия загуби дар слово. Нима наистина бяха минали десет години? Тя мислено започна да брои и осъзна, че — о, Богове! — наистина бяха изминали десет години. Срокът щеше да изтече следващия месец. Стомахът я присви.

— Аз... — Тя погледна към баща си, но после бързо премести поглед върху Лукас. — Предполагам, че имам още няколко седмици.

— Ние знаем — отвърна баща ѝ, като с това отново привлече вниманието ѝ. — Но вече измина много време. — Той кимна към Лукас и с гордост се усмихна. — Освен това Главата на Съвета се отнася благосклонно към Лукас. Люциан се съгласи вашата церемония на сгодяване да се състои веднага след завършването на пълния цикъл на пречистване.

Вътрешностите ѝ се преобърнаха, когато бавно отмести поглед към Лукас, който стоеше до бюрото ѝ. Той изглеждаше много самодоволен и сякаш празнуваше победата си. Беше в правото си да ѝ е ядосан заради онова, което се бе случило преди много години, но едва ли ѝ беше казал повече от няколко думи след церемонията по пречистване, както и в течение на целия цикъл след него. Тя тайничко се надяваше да съществува някаква вероятност той да е решил, че някоя друга гинайка ще му подхожда много повече. Но, очевидно, напразно. Защото ето, той в момента беше тук — завоевател, който изискваше наградата си. Сякаш тя беше някакъв трофей. Точно така се отнасяше Съветът към жените в Арголея. Негова по право, а не по заслуги.

— И така, днес вечеряме заедно, Кали — обяви Лукас така, сякаш това вече беше решено. — В седем часа. В моя дом. Трябва да обсъдим много неща. И да направим план. — Той огледа кабинета ѝ и не скри отвращението си. — Аз съм сигурен, че ти, също като мен, с нетърпение очакваш бъдещето. Не ме карай да чакам.

И си тръгна, без дори да дочака отговора ѝ. А онези малки трохички независимост, извоювани от нея за последните десет години, сякаш излетяха от стаята заедно с него.

— Люциан е във възторг, че скоро ще се състои вашата церемония на обричане — с ентусиазъм съобщи баща ѝ, когато Калия се отпусна обратно в стола и направи опит да въздъхне. — Той планира шикарно празненство. — Саймън погледна към все още отворената врата и празния коридор. — Между нас казано, мисля, че след церемонията Луциан ще обяви, че подава оставка, като на свое място ще назначи Лукас. Този андрас има светла глава, пълна със страхотни идеи. Аз дори не мога да изразя каква изгода ще донесе това на нашия народ.

Всичко в Калия се сви. Да. Страхотни идеи. Тя знаеше всичко за идеите на Лукас. Например да направи живота на жените такъв, какъвто е бил в Средновековието — да им отнеме независимостта и възможността за работа, като подчертае, че единственото им предназначение е да се намират изцяло под властта на мъжете си и да раждат деца, за да се увеличи расата им.

— Калия? Какво се е случило?

— Нищо. Аз...

Кажу ми „не“ Изадора. Отстоявай себе си! Докажи, че той, както и всички останали, грешат.

Слепоочията на Калия запулсираха, когато изречените по-рано от нея думи изплуваха в паметта ѝ. О, Богове! И тя даде съвет на Изадора относно царя? Каква ирония, когато самата тя не беше способна да се противопостави на собствения си баща.

Затвори очи, сложи лакти на масата и разтри челото си. Не искаше да се омъжва за Лукас. И ако се стигнеше дотам — за никого друго. Единственият мъж, за когото искаше да се омъжи, не ѝ отвръщаше с взаимност. А дори само мисълта за някаква интимност с Лукас... О, Богове, не беше способна на това!

Калия свали ръце, погледна към баща си и отвори уста, за да му го каже. След което рязко я затвори.

Баща ѝ я гледаше със зелените си очи, видели толкова много и очакващи още повече. Смъртта на майка ѝ му беше причинила толкова силна болка, че той така и не се беше оженил повторно. Любовната връзка на Калия със Зандер и всичко онова, което се беше случило после, едва не го сломира. Той заложи репутацията си в Съвета заради нея. И не допусна тя да умре в онези гръцки планини. А когато всичко свърши и за Калия не остана нищо, заради което да иска да живее, той

намери начин да я върне обратно въщи, в Арголея; за да защити дъщеря си от демоните в света на хората, за да може тя да работи в клиниката, която винаги беше обичала и да се появи нова цел в живота ѝ. Макар че през голяма част от времето тя не разбираше в какво точно се състоеше тази цел.

Той можеше да се отвърне от нея, както го сториха всички останали — дори Лукас — но баща ѝ не го направи. Остана с нея. И в крайна сметка точно поради тази причина тя остана с него през всичките тези години.

Истинският лидер винаги поставя собствените си желания настрани заради благополучието на останалите. И принася жертва. Защото това в края на краищата оправдава всичко.

Думите на царя болно я удряха, като внасяха във всичко това смисъл по един неочакван начин.

— Калия? — отново попита баща ѝ. — Какво се е случило? Ти изглеждаше много разстроена, когато влязох. Ходила ли си в замъка?

Тя кимна, тъй като не можеше да го излъже — в крайна сметка поне в това.

— Да. Царят свика събрание, когато бях там. Той...

— Какво?

Тя се запъна, неуверена дали трябва да му каже, но след това реши, че е без значение — той щеше да го узнае много скоро.

— Царят обяви годожа на принцесата.

Устните му се присвиха, а очите му потъмняха, когато думите ѝ достигнаха до него.

— И отново с Аргонавт. — Гласът му беше изпълнен с отвращение. — Кой е този път? Деметрий?

Калия поклати глава и погледна към ръцете си.

— Не. Изадора ще се омъжи за... Зандер.

Не издържала на мълчанието му, тя повдигна очи. В стаята играеха сумрачни сенки, но Калия все пак видя застинали изумление върху лицето на баща си.

— Ясно — най-накрая изрече съветникът.

В гърлото ѝ сякаш беше заседнало камъче и колкото и да се мъчеше да го преглътне, не можеше.

— Мислех, че тази новост ще ти достави удоволствие.

Той я хвана за ръцете и я повдигна от стола.

Топлината обви дланите ѝ и познатият аромат на сандалово дърво я обгърна.

— Нищо, което причинява болка на теб, не доставя удоволствие на мен, Калия. Въпреки всичко, което си мислиш, основната причина за моето невъзприемане на връзката ти със Зандер беше не това, че той е Аргонавт, а това, че той те използва.

Калия изумено премигна, когато баща ѝ протегна ръка и прибра кичур коса зад ухото ѝ. Тя беше шокирана от това, че той, след всичките тези години, най-накрая заговори с нея за Зандер и още повече от това, че я докосваше. Тя вече не помнеше кога я беше докоснал за последен път.

Не я беше докосвал от... Гърция.

— Колкото и да ти се иска да повярваш в обратното, Аргонавтите ще направят всичко възможно, за да саботират работата на Съвета. И ти, дъще моя, беше само средство за достигане до тази цел.

— Това е лъжа. Зандер никога...

— Той можа. И го направи. аз изобщо не се съмнявам, че той те е съблазнил точно поради тази причина. И това сработи, нали? Твоята... ситуация... отвлече вниманието от сложните социални въпроси, над които работеше Съветът по това време. Наложих им се да се занимават с теб, с Аргонавтите, с мен и със скандала. Дори царят внезапно се заинтересува от работата на Съвета. Потрябвах години, за да можем да си възстановим положението, което изгубихме заради скандала с теб.

Царят е знаел? Кръвта се оттегли от лицето на Калия. Той нито веднъж не беше споменал за това. През всичките тези години тя смяташе, че историята ѝ със Зандер беше останала тайна.

— Но освен това — продължи баща ѝ вече по-меко — дори намеренията на Зандер да са били благородни, а уверявам те, това не е било така, той никога не би могъл да те оцени по достойнство. Защото няма такова родословие като твоето. Той не е генетически предразположен да се грижи нито за жена, нито за семейство. В името на Боговете, дори собствените му родители не са го искали! Този Аргонавт умее само да се сражава. И прави единствено онова, което му носи удоволствие. Ти не можеш да се мериш с неговото родословие, Калия. Неговите гени са прекалено силни. Той е прекалено близо до кръвта на Боговете. Ти никога не си му била нужна. Не и истински. И

аз никога не съм искал да станеш жертва на гнева, който е в кръвта на неговия род. Струва ми се, че той е добра партия за Изадора, но не и за теб. За теб аз искам много повече.

Сълзите пареха в очите на Калия. Но днес тя не искаше тези сълзи като завършек на всичко останало. Защо баща ѝ беше толкова разумен, макар желанията му бяха толкова неправилни?

— Лукас — продължи съветникът — ето, той разбира от какъв род си ти. Той знае историята ни и се е посветил на възраждането на Арголея; да върне старото ѝ величие. Той ще се грижи за теб така, както заслужаваш. Сватбата ти с Лукас ще ти бъде от голяма полза. Разбираш го, нали?

Докато баща ѝ очакваше въздействието от думите си, белезите по гърба на Калия започнаха да потръпват. През голяма част от времето тя не мислеше за тях, защото беше оставила болката в миналото. Но те рязко се отличаваха от останалата част от кожата ѝ и тя помнеше защо ги беше получила. И как. И какво символизираха те.

Жертви. Ето към какво я беше принудил животът. Не щастие. Не отдаване. Не любов. Животът продължаваше, защото в света имаше такива, които принасяха в жертва своите желания и нужди за благо на останалите.

Аз не съм лидер, Ваше Величество.

Още не. Но все някога...

Сърцето ѝ тежко затуптя от мисълта за изминатия път и за този, който я очакваше. Не, тя не искаше да се омъжва за Лукас, но може би царят беше прав. Може би тъкмо това беше начина да помогне на останалите жени от Арголея. Или поне щеше да измисли начин как да не даде възможност на Лукас да ги потисне; нещо, на което според нейните опасения той беше напълно способен, ако не се намереше някой, който да поспори с него.

Калия погледна към баща си. И макар това да нараняваше сърцето ѝ, тя знаеше, че постъпва правилно.

— Аз разбирам, че това... трябва да се направи.

Усмивка разцъфна върху лицето на Саймън, също толкова триумфална и самодоволна като тази на Лукас, която смрази кръвта във вените ѝ. Той я хвана за раменете и леко я стисна.

— Чудесно. Сама ще видиш, Калия — за теб това е пълноценно начало на нов живот. След като завърши периодът ти на пречистване,

няма да остане причина да си спомняш за миналото.

Напевно произнесените от него думи сякаш останаха да висят във въздуха дори когато той се сбогува и излезе от стаята. Останала сама, Калия отново се обърна към прозореца, за да погледне Егейските планини, които бяха напълно скрити от облаците.

Нещо безценно. В главата ѝ отново изплуваха думите от мита. Миналото, което нейният баща толкова се стремеше да забрави, беше единствената ценност, останала у нея. Това и споменът за любовта, която беше изпитала веднъж, както и бебето, което беше загубила. Тя щеше да принесе в жертва много, включително и себе си, но не и тези спомени. И нито баща ѝ, нито Лукас, нито дори фактът, че Зандер щеше да се ожени за друга, можеха да я накарат да ги забрави.

* * *

— Проклетата да е Хера! — Титус сякаш се задъхваше, докато стоеше заедно със Зандер в центъра на това, което някога е било неголямо селище, високо в Каскадските планини, и оглеждаше разрушенията.

Черният път водеше до уединено селце. През дърветата беше невъзможно да се чуят нито автомобилите, нито някакъв друг вид транспорт.

Цялата земя около тях беше осеяна с трупове. Не само на полуарголейци, но и на хора, полуизядени и осакатени, разхвърляни из цялата местност.

— Мамка му! — изруга Зандер, докато се оглеждаше. Гниеци тела. Покрита с кръв земя. Зловоние на смърт. Тази сцена беше много по-лоша от онези, видени от него за осемстотин години.

Гневът на Аталанта растеше и за това заплащаха с живота на невинните. Когато тя беше затворена в Подземния свят, демоните убиваха полуарголейците, за да заплатят с душите им на Хадес в Тартар за безсмъртието на Аталанта. Благодарение на Кейси и Изадора, тази полубогиня стана смъртна. И сега беше решително настроена да допринесе за толкова страдания, за колкото успееше, за да си отмъсти на Аргонавите. И всичко, поради факта че преди хиляда години я бяха отхвърлили от тяхната група.

Зандер си помисли, че тялото, лежащо в краката му, някога било смъртна жена, а сега беше единствено осакатена плът и органи. Коремът му се присви. Демоните убиваха и за да се хранят. Терон предупреждаваше, че тварите ще станат още по агресивни; щяха да започнат да преследват и смъртни, освен полуарголейците, за да могат да възстановят силите, които по-рано черпеха от Подземния свят, а сега вече не можеха.

И в момента, гледайки ужасяващото зрелище около себе си, Зандер му повярва. Той също знаеше, че войната се беше променила завинаги. Четиристотин години той ходеше по тази земя и си мислеше, че защитава хората. А едва сега го правеше истински.

На другия край на окървавеното поле видя Терон, разговарящ със също толкова едър мъж като него, който размахваше ръце и сочеше по посока на дърветата. Приблжи се заедно с Титус и разпозна Ник — лидерът на колонията на мизосите в тази част на света. Зандер вече се беше срещал с Ник преди седмица, когато го бяха изпратили на северозапад от Тихия океан, за да патрулира с Титус в планините там. До този момент контактът му с мизосите беше ограничен, но в Ник имаше много неща, които той трудно можеше да си обясни.

Като например размерите му. Той беше по-едър от всички останали и определено по-раздражителен. Никога не сваляше ръкавиците си без пръсти, като освен всичко имаше дълъг белег, който пресичаше лявата му страна и свършваше в ъгълчето на устните. Неравният белег не беше резултат от нокът или острие на демон. Той беше част от нещо друго. От някакво оръжие, което Зандер никога не беше виждал.

Но не това беше най-странното в Ник. В него имаше още нещо, което буквално крещеше, че той е едновременно и човек, и Аргонавт; нещо, което не беше дори и по силите на Терон да обясни. А тъй като тази комбинация беше просто невъзможна, ситуацията бе повече от странна.

Терон махна с ръка към Титус и Зандер. Ник дори не ги погледна, а просто разглади картата, разпъната върху нещо подобно на врата, сложена върху две подпори. Във въздуха се носеха приглушените викове на мизосите, търсещи оцелели.

— Ето тук има пътека, пресичаща планините. От другата страна води до каньон. В него тече река, но по това време на годината и

заради падналия наскоро дъжд те няма да могат да я пресекат.

Терон я проследи с пръст, който спря на някаква точка по течението.

— Какво има на другия край на реката?

— Още един голям хребет. Макар че от тази страна на планината има обширни пещерни системи, които продължават навътре с километри.

— Те ще решат, че ще е най-добре да се скрият там — измърмори Терон, без да отмества очи от картата. — Този мост? Използва ли се още?

— Да — отвърна Ник и потърка късо подстриганата си коса с облечената си в ръкавица ръка. — В крайна сметка поне когато аз бях там за последен път. Говорим за жени и деца. И дори последният път, когато минах по него, той не беше в много добро състояние. — За разлика от Терон, Ник не криеше никакво оръжие в изтърканите си дънки, ризата тип „Хенли“ с дълги ръкави или в ботите си. Изглежда, че той дори не забелязваше студа, докато оглеждаше онова, което беше останало от селището. Беше прекалено възбуден, за да го направи. На бедрата си имаше прикрепени два полуавтоматични пистолета и няколко ножа с различни размери.

Явно полуарголеецът беше дошъл подготвен.

— Моите хора претърсват склоновете заедно с твоите воини. Може все още да се крият наблизко — каза Ник. — Може би ще ги намерим...

— Не са тук — отрязва го Терон, без да откъсва поглед от картата. Той посочи с пръст към каньона и моста. — Насочили са се натам. Предполагам, че това е най-добрият път за бягство. И онези зверове ги насочват натам.

— Деметрий! — Терон с жест извика Аргонавта от далечния край на осяното с трупове поле, който разглеждаше нещо на земята. Когато Деметрий се приближи, Ник каза нещо тихо на Терон и се отправи към противоположната страна към групата разгневени мизоси, които разглеждаха камарата от камъни. Не беше казал и думичка на благодарност към Зандер и Титус за това, че Аргонавтите му се бяха притекли на помощ. Дори се правеше, че не ги вижда. Не погледна нито веднъж и към Деметрий.

Беше абсолютно ясно, че Ник беше помолил за помощта им просто защото нямаше друг избор, а и беше ясно, че доста от жителите на колонията бяха против присъствието им тук. Но все пак...

Зандер прехвърли вниманието си към приближилия се към тях Деметрий.

— Искам вие тримата да се отправите към този каньон — каза Терон. — Демоните са получили четири или пет часа предимство, така че ще ви се наложи да побързате. Изчезнала е група от шестнайсет човека — шест жени и четиринайсет деца на възраст от две до десет години.

— Господи! — каза Титус. — Те отиват в капан.

Зандер не смяташе да го допусне. Беше без значение, че някои от това село не искаха помощта им. Кръвта му потече по-бързо, когато Терон изрече координатите на заданието, което можеше да се окаже последното за Зандер за неизвестно време.

— Вземете всички предпазни мерки — посъветва ги Терон. — Необходимо е да върнем изчезналите хора живи, за да можем да разберем защо демоните са нападнали именно това село. Както и какво планира да прави Аталанта по-нататък. — Той раздаде на всеки по един спътников телефон. — В тях има номера на колонията. След като определите местоположението на оцелелите позвънете, и някой ще дойде за хората.

След като всички прибраха телефоните в джобовете си, Терон премести поглед от Деметрий към Титус, след което кимна по посока на Зандер.

— И не му позволявайте да загине. Особено сега.

— Не ми трябва телохранители — изръмжа Зандер.

— Много лошо — отвърна му Терон. — Защото вече имаш двама.

Титус изцъка с език, когато Терон сви картата.

— Ще върна момчето цяло и невредимо, татенце. Не се притеснявай. Ще напляскаме по дупето няколко демона и ще го върнем в църквата навреме. Гарантирам ти.

Зандер го изпепели с поглед през рамо.

— О, ти си бил истински актьор.

— Просто помнете какво трябва да направите — каза Терон и сериозният му глас им напомни, че това не беше шега. — Взехте ли

предавателите със себе си?

Когато всички кимнаха, Терон каза:

— Добре. А сега вървете и да пребъде с вас силата на благословените герои.

Аргонавтите се обърнаха и тръгнаха към дърветата, но гласът на Терон ги спря малко преди да навлязат сред тях.

— Пазители! — призова ги той. Гласът му звучеше силно и отсечено. Зандер не се съмняваше, че той го направи преднамерено. Всички в селото притихнаха. Няколко глави се обърнаха в тяхна посока — полуарголейци, арготейци и смъртни сега работеха за общата идея, независимо от това как се отнасяха един към друг. Дори Ник престана да се занимава с онова, което вършеше и се огледа. — Аргонавтите са последната надежда на тези хора. А и на целия свят, независимо от това дали той го вярва, или не. От вас има повече нужда, отколкото вие или някой друг можете да си представите. Дори не си мислете да загивате!

И Терон се върна обратно към групата на хората. Зандер разбра, че точно това беше стандартът, по който трябваше да се сравняват всички лидери. Терон не само знаеше как да заеме позиция, но къде и как да прокара чертата, за да могат останалите също да го разберат. Може би той невинаги бе искал да бъде лидер, но не отстъпваше. Пред нищо. Дори пред собствената си съдба.

— Да вървим, Зет — призова Титус. Очите му блестяха ентусиазирано от възможността за предстояща битка. — Хайде да половуваме демони.

Веднага след Титус одобрително изхъмка и Деметрий.

Следвайки събратята си в гората, Зандер знаеше, че също няма да пасува пред съдбата си. Сега пътят му беше ясен и видим. Оставаше само да ороси прага му с кръв и да се погрижи за душите на няколкото демона, които с удоволствие щеше да изпрати завинаги в Тартар.

ГЛАВА СЕДЕМ

— Търпението ми е на изчерпване. Не виждам резултати, Танатос. — Аталанта барабанеше с пръсти върху масивната дървена маса. — Колонията от североамерикански мизоси трябваше да бъде унищожена.

Танатос едва се удържаше да не заръмжи в отговор. Те стояха на противоположните краища на масата, дълга почти пет метра, в столовата на канадската къща и тяхна настояща щабквартира. Свещите в металните изкривени свещници, намиращи се между тях, осветяваха стаята и хвърляха отблясъци върху бледното, изпълнено с отвращение лице на Аталанта. Зад тъмните стъкла увеличаващият се ден носеше облаци, а в далечината виеше самотен вълк.

Вдясно от него момчето прочисти гърлото си и се протегна за чашата си.

Танатос го изгледа изкосо с цялата ненавист, закипяла във вените му. О, да, може би младежът се наслаждаваше на временната си свобода от тъмницата, която наричаше своя стая, но скоро отново щеше да се окаже там. Танатос щеше да се погрижи за това.

— Имаш ли какво да ми кажеш? — попита Аталанта и леденият ѝ глас разкъса фантазията, обгърнала мислите му.

Демонът си представи как всичката тази кремава плът се отделя от костите. Сега неговата господарка беше смъртна, което означаваше, че може да бъде убита. Но тя все още притежаваше сила, подобна на божествената, и нищо не можеше да се изплъзне от очите ѝ или да излезе извън нейния контрол.

Погледът му се плъзна по лебедовата ѝ шия и се спря върху тежката верижка около нея. Златните ѝ брънки изчезваха във V-образното деколте на кървавочервената ѝ рокля. Но Танатос знаеше какво се намира между идеалните ѝ гърди.

Беше видял медальона, когато той се беше изплъзнал от деколтето ѝ.

— Максимус — твърдо изрече Аталанта. — Остави ни, синко. Слугите са ти приготвили стая в западното крило.

— Да, matèрас. — Момчето се отблъсна от масата, изтри устни и се отправи към нея.

След което бавно се наведе и целуна Аталанта по бузата.

Ненавистта на Танатос отново избухна в пламък от злоба. Той беше способен да се придвижва мълниеносно. Докато се усетеха, можеше бъде на другия край на масата, а крехките им тела щяха да изгорят този пламък. Изгарящи кости, от които нямаше да остане нищо друго, освен пепел...

— Танатос!

Демонът рязко я погледна. Аталанта се изправи, заобиколи бързо масата и се насочи към него. Момчето беше изчезнало.

Танатос се напрегна и се изправи.

Аталанта беше висока почти колкото него. Тя ненавиждаше слабостта у войниците си и точно заради това Танатос се беше научил никога да не показва пред нея дори намек на страх.

— Аз няма да търпя неподчинение!

Той зае защитна поза в случай на атака от нейна страна и се постара да съхрани презрението в гласа си, преди да заговори:

— На североамериканските мизоси им помагат Аргонавтите. А бегълците, моят отряд сега вкарва в капан и ще приключи с тях веднъж завинаги.

Тя спря на крачка от него.

— Колко мизоси са убити?

— Не по-малко от шейсет.

— Шейсет — това е нищо. В планините се крият три пъти повече.

— Ние ще ги намерим.

Тя се приближи до камината и се загледа в танцуващия пламък.

— Ти каза, че на помощ са им дошли Аргонавтите?

— Да.

— Значи, те също търсят оцелелите. Пършива тълпа от благодетели — ето това са тези презрени Аргонавти. — Да — изрече тя и гласът ѝ стана странно спокоен. — Това е твоят шанс да се избавиш от няколко от тях.

— Моят шанс?

Аталанта раздразнено изръмжа към него през голото си рамо.

— Да, твойт шанс, Танатос. Ти не си ли моят архидемон? Или изведнъж си станал прекалено добър за сражения? — Гласът ѝ прозвуча твърдо и в мозъка му се разнесе предупредително звънче. — Ще откриеш оцелелите и ще намериш Аргонавтите. Ако трябва, използвай полуарголейците като примамка, но убий Пазителите. А след това унищожих онова, което е останало от тяхната жалка колония.

Странно предчувствие се прокрадна в душата на Танатос. Тя гледаше на него като на празно място. Като на обикновен демон. Сякаш той беше... излишен материал.

Той? Излишен материал? Демони с лопата да ги ринеш. Това беше ясно. Танатос собственоръчно беше убивал слабите, преди те да станат причина за смъртта му в евентуална битка. Но сега той беше архидемон, а не прост войник. Докато двамата се гледаха един друг, Танатос мислено се върна към днешната тренировка и си спомни как тя си шепнеше нещо с Фрис на края на полето сякаш онзи тъпак можеше да каже нещо умно. А след това си спомни и за Максимус — с каква лекота недораслото момче беше надвило Зелус и то само с един гол меч.

Може би царицата беше предложила на Фрис да стане негов заместник? И крояха заговор срещу него, Танатос? Макар че тази мисъл го безпокоеше, най-много го притесняваше друго — нима всички те бяха станали ненужни, след като Максимус беше отхвърлил своята човечност и най-накрая беше заел полагащото му се място до нея?

Той отново погледна към верижката на врата ѝ с усилващо се чувство на обреченост си помисли за медальона. Или диска. За бъдещето си. Или за малкото, което му беше останало.

Аталанта се обърна с лице към него. Зад гърба ѝ огънят облизваше големите камъни на камината и обгръщаше предводителката с оранжеви, червени и сини кипящи вълни. Демонът страстно искаше това море да я погълне цялата.

— Моето търпение свърши, Танатос. Убий или ще бъдеш убит! Това е нашият девиз.

Убий или ще бъдеш убит!

Тя щеше да го довърши при първия удобен случай, осъзна Танатос, вгледан в нея. Това се четеше в черните ѝ като нощта,

бездушни очи. И съдейки по този поглед, той вече беше мъртвец.

Демонът леко наклони глава, макар чудовището в него да презираше слабостта, която изразяваше с този жест. Но той вече правеше планове. И размишляваше как да извърши правосъдието си и да победи.

— Както кажете, богиньо моя.

* * *

Зандер прокара ръка през мокрите си коси, вглеждайки се в гората с високите като кули ели и ниски храсти.

Деметрий, наведен, изучаваше следите, оставени в меката почва. След това повдигна очи и посочи с пръст.

— Свърнали са на север.

Ръмеше дъжд, който се изпаряваше от разгорещените им тела. Пазителите издишаха бели облачета във влажния въздух. И тримата — Зандер, Титус и Деметрий — бягаха през последните три часа, опитвайки се да догонят групата демони, която преследваше полуарголейците, успели да се спасят от нападението над селището. Но досега не бяха намерили нищо друго, освен следи. Те бяха свежи, а Деметрий, известен със способностите си на следотърсач, беше уверен, че мизосите бяха наблизо.

— Слезли са от шибаната пътека — изруга Титус.

Деметрий се изправи и дългият плащ, който винаги носеше, заплююща на вятъра.

— Това само ще ги забави. — И той махна с ръка към гъстите храсти — огромна площ от дива лоза, бръшлян и млади дръвчета. Всички те се бяха протегнали към светлината.

— Ще им трябват брадви, за да преминат през този гъсталак. А всяка счупена клонка и смачкана трева просто крещи: Ние сме тук, елате и ни хванете!

В гората цареше мъртва тишина, нарушавана единствено от капещата от листата вода.

Сякаш дори гората беше разбрала, че в нея се беше притаило зло. Зандер погледна през дърветата към планината.

— Те вървят към онази страна и пещерите, нали? Може вече да са стигнали до тях.

Деметрий се намръщи.

— Съдейки по това с каква скорост се придвижват и отчитайки факта, че с тях има и деца, никога няма да стигнат навреме. Демоните са по петите им. И ще ги хванат точно при моста.

Стомахът на Зандер се присви от грубата откровеност на Деметрий. Това беше война. И той го знаеше. А в една война винаги имаше жертви. Но децата...

Титус се беше втренчил в картата на джипиеса си.

— Ако сега свием на изток, а на следващото разклонение на каньона се върнем на север, то ще имаме възможност да отрежем пътя на демоните, преди някоя от групите да е стигнала до моста. — Той повдигна глава и погледна първо към Зандер, а после и към Деметрий. — Зная, че това изглежда глупаво, но ако никой от вас няма по-добра идея, това е най-добрият вариант.

Зандер провери запасния си нож, който винаги носеше на бедрото си, след което Аргонавтите продължиха пътя си, като навлязоха още по-навътре в гората.

Деметрий вървеше първи, Зандер — зад него, а Титус завършваше групата. Мина почти час, докато стигнат следващото разклонение и тръгнат на север. Гората беше изпълнена с далечните звуци на течаща вода — значи приближаваха клисурата и моста над нея. Аргонавтите ускориха крачка.

Само да не закъснееха...

Изад дърветата се донесе пронизителен вик. Деметрий, най-бързият от тях тримата, се втурна напред сред дърветата. Зандер и Титус хукнаха след него. С приближаването им, шумът на водата, блъскаща се в скалите, надделя над демонския рев. След което се раздадоха изпълнените с ужас викове на жени и деца.

Деметрий вече беше влязъл в схватка, когато Титус и Зандер успяха да достигнат до края на гората. Мечът му разрязваше кости и плът. Ръмжене, щракане със зъби и други вопли изпълниха вечерния въздух, когато той замахна с меч си и обезглави един от демоните, след което се зае със следващия.

Гората преминаваше в малък бряг от седиментни скали, които сякаш пропадаха в нищото. Някъде долу, много далеч, бушуваше и се

пенеше река. На другия бряг на клисурата в цялата си красота се извисяваше планината — толкова желаното убежище за мизосите. Към него водеше паянтов дървен пешеходен мост, с липсващи дъски, поддържан от прогнило въже.

Зандер изброи поне осем демона, нападнали групата хора, без да смята онези, които вече беше убил Деметрий. Шест жени, полуарголейки, стояха в полукръг, прикривайки зад гърбовете си не по-малко от дванайсет деца, които стояха с гръб към пропастта. Като оръжие им служеха камъни и пръчки и един-единствен пистолет. Но дори той беше безполезен срещу такива чудовища. А ръката на жената, която го държеше, трепереше толкова силно, че тя по-скоро би уцелила някой приятел, отколкото демон.

Освен това имаше опасност децата да паднат в пропастта, намираща се само на няколко крачки зад тях.

— Махнете се от края! — извика Зандер.

— Зандер!

Аргонавтът се обърна по посока на гласа на Титус и видя, че само той не се сражава. В прилив на адреналин, той измъкна паразониума си от ножницата на гърба и се втурна към най-близкия до скупчените хора демон.

Той сечеше, риташе, въртеше се и се стараеше да се измъкне от демонските нокти и зъби, а около него въздухът трепереше от вопли и ръмжене, примесено със звука на стомана, разрязваща плът и кости. Но демоните бяха настървени. След като паднеха, те веднага се изправяха, хващаха оръжието си и отново се втурваха в атака. Можеше да ги спре само обезглавяване, но главата трябваше да бъде отсечена под определен ъгъл, а да отрежеш главата на чудовище, високо два метра и силно като Херкулес, не беше никак лесна работа.

Демонът, с който се сражаваше Зандер, го докопа с острите си като бръснач нокти. Той се извъртя. Чудовището отново замахна с нокти, но този път успя да хване само края на дрехата му. Разнесе се звукът на разкъсващ се плат и гърбът на Зандер пламна. Аргонавтът хвана ножа, прикрепен за бедрото му, и го метна. Кинжалът се заби дълбоко в гърдите на демона. Чудовището изрева. Стиснал в ръка другия си меч, Зандер се обърна и го посече.

Чудовището се олюля, но не падна. То с рев го удари по лицето и го повали на земята. Зандер с все сила се удари в скалата и едва успя

да си поеме дъх. Кръв и пот замъгляваха погледа му.

Зад гърба му ехото разнесе нови викове. Той обърна глава и видя, че към групата от хора се придвижва друг демон. Момче, не по-голямо от осем или девет години, трепереше, вкопчило се в крака на жена. Сините му очи бяха изпълнени със страх.

Зандер се изправи.

— Титус! — извика той. — Преведи ги през моста!

Титус, намиращ се на три метра от него, извади паразониума си от току-що обезглавеното тяло на демона и погледна към хората. Той сякаш за пръв път видя децата и очите му се разшириха.

— Давай! Сега! — Завика Зандер, докато атакуваше чудовището пред себе си. Този демон беше най-близо до децата и пазителят не можеше да му позволи да се добере до тях.

Звярът докопа Зандер за ръката с ноктите си, но той почти не забеляза. Само замахна с меча си напред към хълбока му и острието прониза меката плът. Когато демонът изрева и падна ма колене, Зандер го удари с лакът, за да го повали. За част от секундата зашеметеното чудовище се олюля, Аргонавтът замахна и отсечената глава се затъркала по земята.

— Всички тръгвайте през моста! — завика Титус, докато краката му покриваха разстоянието между схватката и единствения път за спасение на хората. — Давайте! Бързо!

Зандер изтри очи и хвърли поглед към мизосите, за да се убеди, че са в безопасност. Очите на жените бяха изпълнени с ужас, но те бутаха децата към моста. Всички, освен жената с пистолета. Тя беше застинала като камък. Бялото на очите ѝ ярко контрастираше на фона на ирисите ѝ, а пистолетът в ръката ѝ трепереше така, сякаш тя се намираше в самия епицентър на земетресение от десета степен.

Ската! Той нямаше време да се занимава и с нея. От гората се появиха още три демона и видяха, че жертвите им бягат. Но вместо да атакуват Деметрий, сражаващ се с другите близо до тях, те промениха посоката си и се насочиха към мизосите.

— Деметрий! — извика Зандер. Аргонавтите се оказаха малцинство. Нямаше никакъв шанс да защитят мизосите, ако Титус не успееше да ги прекара от другата страна на моста и да отреже въжетата. И в крайна сметка щяха да останат само двама против един, двама, трима... седем.

Проклетата Хера!

— Титус! Преведи ги незабавно! — Зандер хвана с две ръце меча си, вдиша дълбоко и застана между нападащите демони и моста. Ако той се справеше с това, всъщност, когато се справеше с това, никога повече нямаше да приема живота като даденост. Преди няколко секунди беше видял бъдещето в онези детски очи. Бъдеще, което нямаше да има никой от тях, освен ако той и неговите събратя-воини не свършеха работата си тук и сега.

— Вървете си обратно в Тартар, негодници! — Вдигна меча над главата си и се приготви за нападение.

Зад гърба му се разнесе вик, след което последва странен пукот. Преди да успее да отпусне меча си, сякаш течен огън опари рамото и кръста му. Успя да си помисли: Какво за... преди паразониумът да се изплъзне от ръката му и с дрънчене да падне върху студения камък, извън обсега му. Пръстите му потръпнаха в опит да го вдигнат, но се оказа, че се движеха в забавен каданс. След това той също падаше и падаше... с лицето надолу, докато демоните бяха толкова близо.

— Зандер!

— Зандер! Не!

Не разбираше защо всички изведнъж започнаха да крещят името му, но му беше все едно. Когато земята започна да се носи към него със скоростта на светлината, в главата му беше останала само една последна мисъл.

Именно тогава, когато най-накрая беше решил, че има за какво да живее, боговете бяха решили да удовлетворят молбата му за смърт.

ГЛАВА ОСЕМ

Калия се задържа на най-горната стълбищна площадка около царските покои и разтри пулсиращото си слепоочие. Главата страшно я болеше, но не от безпокойство за царя и неговия изтичащ живот, а заради онова, което ѝ предстоеше да направи.

Истинският лидер винаги отмества собствените си желания настрани заради благото на останалите. И принася жертва. Защото това в края на краищата оправдава всичко.

Може би, ако си повтаряше многократно думите на царя, то най-накрая щеше да повярва в тях. Отблъсквайки съжалението, което с нищо не можеше да ѝ помогне, Калия заслиза по стъпалата, стиснала чантата си в ръка. Премина покрай колоните на четвъртия етаж, погледна часовника си и продължи надолу. До срещата ѝ с Лукас оставаше малко повече от половин час. Освен това трябваше да мине през дома си, да си вземе душ и да се преоблече. Калия не смяташе да се издокарва специално за този андрас, но нямаше желание за разпавии. В крайна сметка поне докато двамата не се... оженеха.

Дори от самата мисъл душата ѝ слизаше в петите. След като изпрати баща си, Калия предостатъчно дълго размишлява за живота си. И едно разбра със сигурност — ако искаше да промени нещо в страната си, то трябваше да започне със самата себе си. А дотогава, докато не станеше... съпруга на Лукас, нямаше да постигне нищо.

Калия дотолкова беше потънала в мислите си, че забеляза Изадора прекалено късно. Принцесата заобикаляше колоната на третия етаж и се изкачваше нагоре, така че Калия едва успя да спре, преди да я блъсне. И от изумление застина на мястото си.

— Изадора, Богове, както е станало с теб?

Принцесата внимателно прокара ръка през късите си къдрици. Дългите ѝ и светли коси се бяха превърнали в художествен безпорядък върху главата ѝ, което много ѝ отиваше. Подстрижката беше увеличила видимо очите ѝ, беше придала на лицето ѝ изразителност и беше

подчертала скулите ѝ. Както и бенката в лявото ъгълче на устните ѝ, която Калия не беше забелязала преди.

Но промяната беше докоснала не само косата ѝ. Вместо с традиционната дълга рокля, принцесата беше облечена с прилепнали черни панталони, червен пуловер и сандали, които не скриваха лакираните ѝ в яркочервено нокти на краката.

Царят щеше да полудее, ако можеше да я види.

— С мен всичко е наред, нищо не се е случило — измъчено отвърна Изадора.

Наясно, че няма право да укорява принцесата, Калия поклати глава.

— Аз нямах предвид нещо такова и смятам, че изглеждаш направо превъзходно, просто...

— Калия!

Двете с Изадора се надвесиха над парапета, гледайки към най-долния етаж, откъдето гръмко викаше Титус, докато тичаше през глава по мраморния под.

Той прескачаше стъпалата по четири наведнъж, докато не стигна до тях. Лицето и дрехите му бяха изцапани с кръв, мръсотия и нещо... зелено. Тънки кичури дълги, кестеняви коси се бяха измъкнали от връвчицата на тила му и докосваха страните му.

Аргонавтът дишаше толкова задъхано, сякаш беше пробягал марафон.

— Трябва да тръгнеш с мен! Веднага!

— Какво се е случило?

Съдейки по всичко, Титус беше участвал в разгара на поредната битка.

Макар че Калия нямаше представа с кого и къде.

— Стана нещастен случай.

— С кого? — едновременно попитаха Калия и Изадора.

Титус изведнъж осъзна, че принцесата също беше тук.

Той плъзна поглед по Изадора, но дори и да забележа промяната във външността ѝ, не му пролича.

— Зандер. Зле е.

За един кратък, убийствен миг, времето за Калия просто спря. Гърдите я присвиха така, че не успяваше да си поеме дъх. Тя току-що се беше видяла с него, докосваше го. Аргонавтът беше жив, здрав и...

цял, както винаги. Неуязвим. Безсмъртен. Нищо не можеше да му навреди.

— Добре ли е той? — попита стоящата до нея Изадора. — Кой е при Зандер сега? Титус, колко зле е той?

Но Титус гледаше само към Калия. Когато лечителката най-накрая се взе в ръце и го погледна, разбра, че Титус я изучава с всезнаещ и съчувстващ поглед.

— Ската, не знаех, че ти... си тази — прошепна той.

Калия си пое въздух, застина и прошепна:

— За какво говориш? — Макар че разбираше прекрасно. Прекалено късно си спомни, че Титус можеше да чете чужди мисли.

Аргонавтът бавно поклати глава.

— Аз знаех, че жена му е причинила болка, просто не събрах две плюс две. Той се стараеше да не мисли за теб в мое присъствие.

Мълчанието надвисна като тежест помежду им. Калия усещаше питащия поглед на Изадора, изпълнен с милион въпроси. Сърцето на лечителката затуптя в гърдите ѝ толкова силно, че тя беше сигурна, че събеседниците ѝ също го чуваха.

Причинила болка? Тя му беше причинила болка? Той беше този, който ги изостави, нея и тяхното... Калия преглътна, без да е в състояние, дори да си помисли за това. Сърцето ѝ туптеше все по-бързо, докато тя се опитваше да съхрани хладнокръвието си.

Изадора озадачено изрече:

— Представа нямам какво става тук.

Титус не обърна никакво внимание на принцесата.

— Ще ти се наложи да дойдеш с мен, Калия. Веднага.

— Аз... аз не мога да дойда. — Тя не искаше отново да преживява болката от спомените. — Трябва да бъда в дома на Лукас... — Калия погледна към часовника си в търсене на нещо познато. Обикновено. Предсказуемо. — ... след десет минути.

— Майната му на Лукас! — Титус направи крачка напред и очите на Калия се разшириха. — Зандер умира. Аз не мога да го спася. Ако не искаш да го направиш заради него, направи го заради царя.

— Аз... Той не може да умре. Безсмъртен е. — Заради мъглата в главата ѝ беше все по-трудно да се съсредоточи.

— Не, не е безсмъртен — бързо отвърна Титус. — Просто така смята. Моля те. — Аргонавтът протегна ръка, но спря, преди да я

докосне и сви пръсти в юмрук. — Моля те, нужна си му. — Умоляващият му глас проникна през пелената на обгръщащия я шок.

Ти никога не си му била нужна. Не и истински.

Думите на баща ѝ преминаха през главата ѝ. По непонятни за нея причини, Калия искаше да докаже, че той не е бил прав. Дори в това незначително нещо.

Лечителката се вгледа в зелените като морето очи, изпълнени с кафяви и жълти оттенъци, които виждаха повече, отколкото тя искаше да покаже.

— Къде? — прошепна Калия.

— В света на хората.

Калия кимна бавно, усещайки как я обгръща страхът.

— Ще ми трябват инструментите ми.

— Тогава бързо в клиниката, а след това бегом обратно.

— Аз също ще дойда — бързо вмъкна Изадора.

— Не — решително възрази Титус, поглеждайки към принцесата. — За вас е препалено опасно. Ние с Калия ще се справим — и той отново погледна към лечителката, като преднамерено изключи Изадора от разговора. — Благодаря. Обещавам, че това скоро ще приключи.

Калия усети гадене. Никога нямаше да успее да приключи със Зандер.

* * *

Зандер се опита да отвори очи, но миглите му се бяха слепнали от нещо студено, слuzесто и... мокро?

Лежеше настрани, или поне така смяташе, но когато се опита да се обърне по гръб, не успя дори да помръдне.

Къде беше, по дяволите?

Той отново се опита да отвори очи и успя да разлепи клепачи. Със замъгленото си и неясно зрение забеляза, че връхчетата на миглите му са покрити с някакъв прах. Земята под него беше студена и твърда, но той се намираше в някакво помещение: сграда, хамбар, пещера?

В пещера, да, точно така. В главата му беше пълна мъгла, но той си спомни, че се сражаваше. Това обясняваше лепкавата мръсотия

върху очите му. От демонската слуз не беше толкова лесно да се избавиш. Очевидно го бяха ранили, но той не можеше да си спомни къде, как и кога. И защо мислите му се лутаха така?

Той стисна силно очи и се опита да пробие мъглата. Предприел героически усилия и изпитвайки ужасно главоболие, Аргонавтът едва си спомни, че се сражаваше с демони. Над пропастта. С Деметрий и Титус. Там имаше още уплашени жени и крещящи деца. Спомни си как падна...

— Аз не мога... О, Боже, Титус, не виждаш ли? Не съм достатъчно силна за това.

Уау! Я чакай малко! Този глас му беше познат.

Калия. Тук, на това хладно място. Тя и след милион години не би трябвало да е тук.

Той отново се опита да отвори очи, доколкото позволяваше слузта, без да обръща внимание на останалото, и се съсредоточи върху гласа ѝ.

— Ще ти се наложи — разнесе се и гласът на Титус — решителен, рязък и толкова съсредоточен, колкото Зандер не го беше чувал.

— Аз не мога да го направя. Само ти.

Да направи какво?

— Какво, ако не съм достатъчно силна? — прошепна Калия. — Титус, ами ако...

За какво говореха те?

Зандер се опита да се обърне по гръб, но пак не можа. Ръмжейки от досада, нарастваща с всяка секунда, той просто обърна глава върху камъните и веднага съжали, когато болката прониза тила му.

Аргонавтът беше уверен, че е закрепил като малко момиче, но Титус и Калия продължаваха да спорят. Никой не обръщаше внимание на това, че той, Зандер, изпитваше мъчителна болка.

— По-лошо не може да стане, Калия. Трябва да го направиш.

Зандер отново обърна глава, за да може най-накрая да ги види. Двамата стояха на известно разстояние от него и макар че зрението му беше неясно, видя, че не беше сгрешил — лежеше в някаква пещера. Фенерът в центъра на помещението хвърляше сянка върху телата им и осветяваше каменните стени и сталактитите, висящи от тавана.

Калия повдигна ръце към страните си.

— Куршумът е заседнал в гръбначния му стълб, Титус. Знаеш какво означава това, нали? Ако се опитам да го извадя, може да стане по-лошо. Ще се парализира напълно, не само от кръста надолу. И дишането му може да спре. Последствията могат да бъдат катастрофални...

Да се парализира? Ей, я чакай...

Зандер отново се опита да помръдне с крака, но... не се получи. Нещо не беше наред.

— Нямах друг изход! — изръмжа Титус.

Ясно, съдейки по всичко, нещата бяха зле.

Калия направи кръг по пещерното помещение.

— Хайде да се върнем и да доведем някого другиго! По-силен. Чувала съм, че вещиците в Егейските планини...

— Не разполагаме с време.

— Значи, трябва да намерим време! Зандер...

— Няма да издържи дълго!

Преди Калия да успее да запротестира, Титус сложи ръце върху раменете ѝ и я задържа на място. Очите му се разшириха, тялото му се напрегна и мъчителна болка премина през лицето му секунди преди воинът да се олюлее.

— Титус! О, Богове, само не и ти. — Калия го хвана за раменете. — Добре ли си? Титус, отговори ми. Какво става?

Аргонавтът се препъна, но се задържа. Главата му се поклащаше безсилно от едната страна на другата, но Калия успя някак си да го задържи.

Изминаха няколко секунди, преди Титус да повдигне глава и да я погледне.

Зандер присви очи и отново се опита да помръдне, за да може да види по-добре онова, което ставаше, но беше притиснат, замразен... парализиран? Мамка му, това беше невъзможно! Той беше Аргонавт!

Аргонавтите не могат да бъдат парализирани. А и той беше безсмъртен.

Калия ахна и с това отново привлече вниманието му.

Титус я стисна за рамото и Зандер видя как между тях се появи някаква връзка. Двойката се гледаше в очите, без да помръдва или да говори, като никой не се опитваше да прекъсне контакта.

И чувството, което Зандер не беше изпитвал много отдавна, се разгоря в гърдите му, като измести паниката и я замени с нещо много по-тъмно и опасно.

Разкарай си лапите от нея, смотан нещастник! Тя е моя!

Изминаха няколко дълги минути. Електричеството прескачаше във въздуха. Титус най-накрая се отпусна. Очите му се затвориха, ръцете му се отпуснаха и той рухна на колене в краката ѝ.

— Титус? Моля те, не губи съзнание — и тя протегна ръка.

Той само бавно поклати глава.

— Аз... аз съм добре. Не ме... боли! — Но съдейки по гласа му, Титус изобщо не беше добре. По-скоро беше като опиянен.

А така можеше да се държи с Калия само Зандер.

Той усети как гърдите му се свиха от гняв, ярост и потребност да унищожава, която избликна някъде отвътре. Сега си в безопасност, кучи син такъв, но изчакай, докато не се вдигна на крака.

— Какво стана? — попита Калия.

Когато тя се опита да го докосне, Титус я отблъсна с лакът. Калия се стърчи сякаш от болка, а Зандер усети невероятен прилив на адреналин. Той отново се опита да помръдне и не успя.

Раненият Аргонавт стисна зъби и сърдито изръмжа на Титус. Опитай да направиш същото още веднъж, копеле!

Но нито Калия, нито Титус му обръщаха някакво внимание. Защо, да ги вземат демоните, и двамата не го чуваха?

— Ти трябва да му разкажеш — промърмори Титус.

— Откъде... откъде знаеш? — прошепна Калия.

— Защото преживях тези събития чрез теб. И те уверявам, че той не знае дори половината от онова, което си преживяла.

Калия пребледня.

Те говореха толкова тихо, че Зандер едва ги чуваше. Стори му се, че Титус отбеляза:

— И ако узнал всичко, си остане същият глупак, тогава самият аз така ще го изритам, че ще излети в другия свят.

Зандер се ядоса.

Да видим как ще успееш, кретен!

Титус нерешително протегна ръка и докосна скулата ѝ. Той шепнеше нещо, което Зандер не чу, но милите, теменужени очи на красавицата се напълниха със сълзи.

След което Аргонавтът добави по-високо:

— Това се забави прекалено. Калия. Трябва да прекратиш страданията му. И знай, че ако не можеш да го направиш ти, ще го направя аз.

Това беше последната капка, която преля чашата.

Зандер се раздвижи, обърна се и изсипа върху Титус всичките му известни ругателства. А те бяха страшно много, отчитайки, че той водеше кампанията с отбрани сквернословия. Но вместо думи, успя да чуе само нещо, наподобяващо на лек писък. И едва когато и двамата обърнаха глави към него раненият разбра, че го беше издал точно той.

— Идва на себе си — констатира Титус.

Двамата с Калия веднага се приближиха към лежащия воин. За щастие на Титус, Зандер тъкмо беше разбрал как да накара ръката си да се движи. Той замахна, надявайки се да го удари по лицето, макар да разбираше, че е прекалено скован и слаб. Събратът му по оръжие се беше превърнал в негов враг наравно с демоните.

— Ш-т, не се движи прекалено много, Зандер. — Калия стисна ръката му с нежните си пръсти и внимателно го накара да я отпусне. — Титус, донеси ми чантата. Трябва ми спринцовка.

— Време беше, проклятие! — промърмори Титус и затропа с ботите си по пода на пещерата.

Зандер се надяваше, че копелето няма да се върне.

Един добър удар и...

Той се опита да диша равномерно и затвори очи. Концентрира се върху ръцете на Калия и върху това как тя го събличаше.

О, Богове, беше неправилно, но толкова хубаво. Грешно, еротично. Както в царския кабинет, когато ръцете ѝ се движеха над голото му тяло, докато го преглеждаше. Зандер искаше тя просто да продължи да го гали така, както го правеше в момента.

Да го вземат демоните! Той изобщо не беше парализиран, след като я усещаше.

Калия прокара ръце нагоре-надолу по голата му гръд, около новата рана на рамото, а след това надолу по дясната ръка. Електрическият заряд прониза кожата му. Зандер застана — не знаеше дали от болка, или от удоволствие, като в същото време се наслаждаваше на докосванията ѝ.

Искаше точно това. Защо да не можеше да ѝ се наслаждава до края на живота си?

— Точно така, Зандер, просто се отпусни, не се съпротивлявай — прошепна арголейката.

— Ето, вземи — изрече Титус някъде наблизно.

Нещо остро убоде ранения по ръката и го накара да отвори очи. Тялото му се напрегна, след което всичко заедно — болката, ревността и яростта излязоха от тялото му през мястото на убождането. Той виждаше лицето на Калия над себе си — спокойно, съсредоточено и съчувстващо. Топлина ѝ го обвиваше като пашкул. С всяка клетка на тялото си Зандер се опитваше да попие приятния ѝ аромат. И знаеше, че ако лечителката наистина смяташе да прекрати страданията му, както беше предложил Титус, то в крайна сметка това красиво и изумително видение щеше да бъде последното нещо, което той, Зандер, щеше да отнесе със себе си в задгробния свят.

— Да, ето така. Отпусни се — шепнеше Калия, когато тъмнината го обгърна и Зандер полетя нанякъде.

Не беше в състояние да се съпротивлява. Пещерата започна да избледнява, докато не изчезна напълно. Той повече не чуваше ласкавия глас на Калия. И изобщо никакъв звук. Изчезна дори туптенето на собственото му сърце.

ГЛАВА ДЕВЕТ

— Вечерята ви, миледи.

Изадора повдигна глава и измъчено се усмихна на Сафира, когато тя постави подноса с храна на дивана.

— Помолих Куки бързичко да ви приготви любимото ядене — печено агнешко с картофи.

Изадора затвори книгата върху коленете си и я сложи до себе си на дивана в гостната на покоите си. Отвън слънцето залязваше и обливаше в оранжева светлина Егейските планини. С невероятното усилие принцесата успя да сдържи треперенето на ръката си.

— Благодаря, Сафира. — След което си наложи да излъже: — М-м, мирише божествено. Умирам от глад.

Но личната ѝ прислужница не повярва. Тя наклони глава и стисна устни в неодобрение.

— Имате вид на болна. Вероятно трябва да хапнете и веднага да си легнете.

Днес Изадора не възнамеряваше да спи и едва ли изглеждаше болна. Просто се беше обзавела с нови дрехи и нова прическа.

Не смяташе да спори, затова преднамерено се прозя, прикрила уста с ръка и изрече:

— Струва ми се, че си права. Трябва да се погрижа за очите си.

Черните очи на Сафира само се присвиха, без да се отместват от лицето на господарката ѝ.

— Хм.

Изадора не смяташе да се предава, затова взе вилицата, наведе се над подноса и изяде парченце.

— М-м, права бях. Божествено е!

Когато чинията се опразни наполовина, Сафира най-накрая въздъхна.

— Ами може би е по-добре да си тръгна, за да се нахраните спокойно.

Най-накрая! Изадора се усмихна.

— Искате ли да ви оправя леглото?

— Не, няма нужда. Искам храната добре да се усвои, така че ще почета малко, преди да легна.

Сумтенето на гинайката даде на Изадора ясно да разбере, че планът ѝ не се харесваше на Сафира.

— Трябва да си починете добре преди церемонията на годежа. Царят ще бъде разочарован, ако не бъдете в целия си блясък на него.

Церемонията на годежа. Да, вярно! Сякаш можеше да забрави за това.

— Спокойна нощ, Сафира.

— Спокойна нощ, миледи.

Изадора изчака, докато входната врата на покоите ѝ не се затвори, след което отвори книгата на страницата, която скри от любопитната прислужница.

Орите. Трите богини на равновесието, контролиращи живота и реда. Те носеха даровете на зрелостта и се сменяха една друга, следвайки строгата периодичност и закономерност на природата и живота. Идеалният баланс — това беше тяхната същност.

Принцесата прокара ръка по материята на новите си черни панталони, скриващи белега от вътрешната страна на бедрото ѝ. Дори със затворени очи Изадора можеше да каже какъв беше той. Изображението се бе запечатало в паметта ѝ — символът на крилатата омега. Всички останали Аргонавти бяха белязани със символа алфа, но двете с Кейси се отличаваха. При Избраните символите се отнасяха към пророчеството за безсмъртното царуване на Аталанта. Но крилцата винаги бяха обърквали Изадора. Защо крилца? Със сигурност не просто така, навярно имаха някакво значение.

Проклятие, тя толкова искаше отново да получи способността си да вижда в бъдещето. Нейната доведена сестра — Кейси — виждаше миналото, а самата Изадора — проблясъци от бъдещето. Но след разболяването ѝ преди няколко седмици, точно преди сестрите — или Избраните — да се обединят, принцесата загуби тази своя способност, която, по непонятни причини, все още не се беше върнала. Ако тя притежаваше този талант, то би разбрала както означаваше всичко това. И защо сега усещаше такава тревога.

Изадора беше ровила в книгите с часове. И по някаква непонятна причина искаше да узнае отговорите на въпросите си, преди да я

заставят да се омъжи за Зандер. Нещо в дълбините на душата ѝ подсказваше, че това е важно не само за нейното бъдеще, но и за неговото.

Тя отново погледна текста със страх и предчувствие. Имаше един човек, който със сигурност знаеше какво беше значението на всичко това. Една личност, която можеше да запълни празнината. Само че това беше последният ъндрас, на когото искаше да бъде длъжна Изадора.

Докато не беше размислила, принцесата се изправи и изтича до гардеробната в спалнята си. Плащът невидимка беше скрит в най-далечния ъгъл на помещението, под дълъг копринен плащ, който принцесата носеше само на официалните кралски приеми. Свалила вълшебната дреха от закачалката, Иза се вгледа в леката черна тъкан, висяща от ръцете ѝ.

Моля те, нека това проработи!

Върна се в спалнята, пхна крака в черните обувки тип пантофи, които Кейси с радост изнамери отнякъде за нея, наметна плаща и закопча всичките му копчета. После дръпна качулката му още по-надолу, въздъхна дълбоко и се приближи към вратата.

Изадора постоя в главния коридор на замъка, вслушвайки се в звуците на настъпилата вечер. Някъде наблизо чу звънец. Една врата се отвори и затвори. В далечината затихнаха стъпки.

Тръгна към задното стълбище и започна да слиза. От подножието му до нея се носеше смях и звън на кухненска посуда. Изадора се спря в сянката на вратата и затаи дъх. Ето, това беше. Сега трябваше да провери дали беше достойна за короната, според мнението на мойрите, или не беше.

Иза влезе в кухнята, където три готвачки сипваха в чинии горещо месо и картофи. Няколко слуги пълнеха чаши за вино, а други прибираха сребърните кухненски прибори. Миячките стояха до огромните, пълни с вода мивки и търкаха тенджери, тигани и кухненски принадлежности. На дългата дървена маса в далечния край на помещението вечеряха шестима стражи от охраната. Те си разказваха истории и се смееха, докато се хранеха.

Никой не погледна към нея.

Затаила дъх, Изадора се отправи към задния вход на помещението покрай Куки, най-старшата от кухненската прислуга.

Никой не трепна. Принцесата хвана дръжката на вратата и леко я дръпна към себе си. Някъде зад гърба ѝ се разнесе вик:

— Кой не е затворил вратата? Става течение!

Преди някой да успее да дойде, Изадора се промъкна през тесния процеп. И вратата зад гърба ѝ се затръшна. Свежият мощен въздух изпълни гърдите ѝ, а устните ѝ се извиха в доволна усмивка.

Беше го направила. Беше излязла от замъка и никой не се беше досетил.

С нарастваща увереност Изадора се промъкна покрай четиримата стражи край главната порта и дори не се огледа. Спря се едва в подножието на хълма и погледна към Тайрънс.

Огромните мраморни здания засенчваха небето. Градът се беше разраснал извън пределите на замъка — голяма част от фирмите и магазините в жилищните райони вече съседстваха с подозрителните заведения в покрайнините. Принцесата можеше просто да се пренесе в тази част на града, където отиваше тази нощ, но не го направи. Вместо това се наслаждаваше на факта, че беше успяла незабелязано да се измъкне от двореца.

Бъдещата царица на Арголея да успее да се измъкне иззад стените на замъка? Немислимо! Далеч от тежката ръка на баща ѝ. Подалеч от всичко, което бавно я убиваше.

Не се бави, Изадора!

Трябваше да побърза. Ако отсъстваше за по-дълго, някой можеше да забележи и тогава щеше да настъпи истинската лудница.

Спомнила си за картата, която изучаваше днес, Изадора затвори очи и си представи „Коринт Авеню“ Усети в ръцете и краката си появилата се невероятна лекота и... полетя.

Телепортацията беше странно усещане, което тя много рядко изпитваше, защото обикновено не напускаше замъка. Една от привилегиите на живота в Арголея беше това, че жителите ѝ можеха да се пренасят от едно място на друго просто като си представяха къде искат да отидат. Така беше много по-бързо, отколкото да вървиш из град с двумилионно население. И много по-безопасно от непредсказуемите автомобили и тежки камиони, които Изадора беше видяла в света на хората. Разбира се, за телепортацията беше необходимо да се намираш извън помещение и далеч от стени, но днес нямаше такъв проблем.

Тя забави, а след това спря. Отвори очи и видя точно онова, което си представяше, когато подслушваше описанието на тази градска територия. Беше станало съвсем тъмно и уличните фенери, поставени на всеки десет метра, осветяваха унилата калдъръмена улица. Имаше полуразрушени магазини с мръсни витрини и избледнели рекламни букви, които бяха работили отдавна. Болшинството от тях бяха затворени. Край пътя беше преобърнат контейнер за боклук и всичко беше разпиляно около него, заедно с остатъци от храна. Три дрипави малки момчета, на не повече от седем години, които, изглежда, не се бяха къпали с дни, се ровеха в неговото съдържание.

Иза погледна към бара отляво и бързо премина покрай отворената му врата. Дочу гръмки викове, след това женски смях и звук от отместването на столове по дървен под. Без да обръща внимание на вечеринката в бара, принцесата тръгна към обособеното магазинче в края на пустата уличка. Към мястото под название „Хелиос“.

В задната част на магазинчето светеше. Не обърна внимание на табелката „Затворено“, окачена на вратата. Хвана дръжката и я отвори.

В носа я блъсна миризмата на лавандула и билки, използвани в древните церемонии. Свещи премигваха навсякъде в помещението, дори и от стенния полюлей над щанда. На масите, покрити с разноцветни покривки, лежаха полирани камъни, изсушени цветя, билки, кристали и мъниста. Навсякъде в помещението имаше дрънкулки от смъртния свят — като например златни късчета от речен поток.

Малко десетсантиметрово копие на Статуята на свободата, мобилен телефон, книга с надпис „Здрач“, женски ботуши на висок ток, риза с надпис Абъркромби на гърдите. Навсякъде лежаха предмети от другия свят.

И колкото повече гледаше Изадора, толкова по-навътре влизаше в магазина.

Свали качулката и огледа безпорядъка по рафтовете с наредените експозиции. О, Богове! Със сигурност, той много години тайно беше носил тук реликви от света на смъртните. Принцесата не беше наясно как Съветът не го беше забелязал и съответно не беше затворил магазина му, но все пак се усмихна, защото очакваше точно това.

Иза мина още по-навътре и се блъсна в ръба в масата. Рамката за снимки се залюля и със силен звук падна върху дървената повърхност.

— Затворено е — разнесе се глас от помещението отзад.

Изадора внимателно намести рамката на мястото ѝ и леко преглътна.

Тя не умееше да шантажира, а и веднъж вече беше изиграла коза си. Нямаше представа колко още можеше да използва компромата си, но този мъж сега ѝ беше нужен дори много повече оттогава.

Зад далечната стена се разнесоха стъпки. Изадора застина и очакване, надявайки се, че не го е разтревожила в едно от присъщите му... настроения.

Звукът от стъпките затихна и макар че Изадора ги чу, вратата на помещението не се отвори и никой не влезе. Къде беше? Тя присви очи в старанието си да вижда по-ясно.

— И как успя да избягаш от детския си манеж, Иза?

Принцесата трепна, дочула дрезгавия глас зад себе си. Тя се обърна, повдигна глава и видя пред себе си... Орфей.

Сърцето ѝ затуптя под сияещия зелен поглед на очите му, но тя устоя. Той беше толкова висок, колкото всички Аргонавти, и също толкова мускулист и едър. Имаше грубовати черти на лицето и широки рамене, но сходството им свършваше дотук. Ако Аргонавтите бяха опасни, какъвто беше и външният им вид, то Орфей я изнервяше до немай-къде. Това, че той успяваше да се телепортира през стени, не беше нормално. И когато очите му проблясваха с демонически зелен пламък точно така, както в момента, на Изадора ѝ се искаше да побегне с крясъци.

Тя се потупа по гърдите.

— За Бога, Орфей, уплаши ме!

— И ненапразно. Сега си на моя територия, Иза, и ако притежаваш дори капка разум, наистина ще се изплашиш.

Иза не помръдна. Орфей очакваше, че тя ще побегне подвила опашка. И искаше тя да се страхува. Да е ужасена. Демоническата му половина — тази, която той не си правеше труд да крие от нея — беше непредсказуема. Но вместо да се поддаде на страха си, тя си спомни за видението си малко преди да загуби способностите си. Това видение, което я накара днес да дойде тук. Това видение, в което Орфей я спасяваше.

Той се приближи, докато Изадора не усети горещия му дъх върху кожата си.

— Нима до теб не са стигали слуховете, че демоните закусват с девственици?

И без да дочака отговор прокара пръсти през късите ѝ кичури.

— Харесва ми. Не ми казвай, че царят те е изгонил от пясъчника заради това, че си се подстригала, и за теб не е останало нищо друго, освен да се обърнеш към мен, грешника.

Доловила насмешката в гласа му, Изадора повдигна брадичка. Орфей влияеше на хората с помощта на страха и на смешките. И го правеше винаги, но този път тя не смяташе да се хваща на въдицата му.

— Не се ласкай! И не храни напразни надежди. Моят баща е на косъм от смъртта. И след няколко недели ти ще се поклониш и ще се закълнеш във вярност на своята нова царица!

— Не разчитай на това, принцесо. Аз никому не се заклевам във вярност. — Орфей пусна косата ѝ, мина покрай нея и отиде зад щанда.

Изадора се обърна, следвайки плавното му придвижване.

На пръв поглед, Орфей приличаше на всички останали; арголеец, макар и с ръст по-висок от средния. Но той беше различен.

Беше такъв, когото всички ненавиждаха и от когото всички се страхуваха.

— Но ти ще се закълнеш на жена, която знае тайната ти.

Той сърдито я погледна през рамо. И тези очи, бавно оцветили се в черно, когато докосваше косата ѝ, отново запламтяха в зелено.

— По-умно е да не ме заплашваш, Изадора, защото, уверявам те, последствията няма да ти харесат.

Тя отново вирна брадичка. Да върви на майната си! Тя беше преживяла много по-лошо от това. Беше се свързала с Бог и беше останала жива.

— Орфей, нужна ми е помощта ти.

Той се намръщи.

— Трябваше да унищожа този плащ-невидимка, след като напуснахме Олимп.

— Аз не за това.

Той опря ръцете си на рафта на стената и се облегна на нея.

— Ами казвай какво изобщо може да искаш от мен. Целият съм в слух.

— Трябва ми... — Тя замълча нерешително, защото дори на нея самата идеята ѝ се стори глупава. — Искам да ме обучиш.

— На какво? — Върху лицето му се изписа скука.

— Да се бия.

Орфей само се усмихна.

— По-силна съм, отколкото изглеждам.

— Слабичка си, принцесо.

— Искам да се науча. — Орфей отвори уста, но Изадора го прекъсна: — Има арголейци, които не искат да ме видят на трона и ще направят всичко възможно, за да подкопаят авторитета ми. Аз не трябва да показвам слабост. Ти ще ме научиш да се бия и когато този ден настъпи — а това обезателно ще се случи — първият, който реши да ми хвърли предизвикателството, ще разбере, че не съм толкова лесна.

Орфей отмести поглед. И макар върху лицето му да беше настинало скептично изражение, той не отказа с думи. Затова Иза сметна мълчанието му като знак за съгласие. Всичко, което дразнеше Съвета и Аргонавтите, доставяше радост на полудемона. А тя сякаш и сега виждаше как се въртяха колелцата в главата му, докато Орфей си представяше как Иза забива кинжала си в Люциан, Главата на Съвета.

От тази картина принцесата едва не се усмихна, докато не си спомни, че смъртта понякога не е най-доброто решение.

— Освен това искам да ме научиш и на още нещо.

— Не са ти достатъчни боевите прийоми в стил Лара Крофт ли?

Лара Крофт? Иза реши да не пита. Извади изпод плаща къс хартия и го сложи на щанда пред него.

— Искам да ми разкажеш за това.

Орфей замръзна и за част от секундата очите му отново проблеснаха в зелено.

— Не зная за какво говориш.

— Не, знаеш — ясно изговори думите Иза. — Аз не съм невежа и доста разбрах. Символът омега е символът от пророчеството. А тези символи тук... — и тя посочи към крилцата около омегата, които беше забелязала на първия символ от преводния текст за Орите, както и върху кожата си. — Те имат друго значение.

Орфей забели очи.

— Ти съвсем си мръднала...

— Не! — рязко му възрази Иза, като не му разреши да смени темата. — Не съм луда. Нещо се задава. От минутата, в която се обединихме с Кейси, усещам, че нещо ще се случи. Само че ще се случи нещо такова, за което дори нямам представа.

Изадора направи крачка напред и посочи към преписания от нея текст.

— Крилатата омега е символът на Орите, но те са били три. Богини на равновесието, сводни сестри на мойрите — богините на съдбата. Числото три притежава сила и в науката, и в религията, и в митологията. Трето измерение, триъгълник. Начало, среда и край. Три мойри, Триединен Бог...

— Откъде изведнъж си станала вярваща?

Тя се намръщи.

— Триада, три лунни фази, три музи...

— А аз си мислех, че са девет.

— ... трите фурии, трите лица на Хеката...

— Престани — мрачно изрече Орфей. — Недей да си играеш с магията, Изадора.

Тя затвори уста, видяла, че очите му отново блестят в зелено. И напрежението в раменете му свидетелстваше за това, че Иза току-що беше засегнала нещо важно.

— Аз не се шегувам.

— Остави това, принцесо.

— Не мога. Жуженето в главата ми не ми дава покой. Ти знаеш какво означава това, нали? Не става въпрос само за Кейси и мен? Има и още някой.

Орфей изскърца със зъби и в настъпилата тишина Изадора разбра, че е била права. И че ненапразно беше дошла тук. Тя усети прилив на адреналин.

— Какво искаш от мен?

— А какво предлагаш?

— Аз... Аз ти гарантирам, че ще живееш както преди.

Главата ѝ се завъртя.

Той само се намръщи:

— Няма да се хвана на това. Ако искаше да ме предадеш, отдавна да беше разказала на някого. Ти си прекалено мекосърдечна, знаем го и двамата.

— Добре, няма да разкажа на никого за магазинчето ти. Ти ще можеш да пренасяш контрабандна стока и гости от света на хората и обратно. Никой няма да разбере.

— И сега никой не знае. Ти видя онова, което аз ти позволих да видиш. Опитай пак.

Той притежаваше способност да променя възприятието за реалност? Еха!

— Ще ти заплатя в злато — бързо изрече тя.

Орфей само изхъмка.

— Не ми трябва пари, Изадора. Огледай се. Това място е златоносна жила.

Принцесата се огледа и видя, че той беше прав.

— Добре тогава. Какво искаш?

Очите му проблеснаха в зелено още веднъж, но този път със страст, а не със заплахата. Такова желание, което запалваше ответното у жената и което явно ѝ даваше да разбере какво се въртеше в ума този андрас.

Демоните бяха импотентни. Този общоизвестен факт пробяга през съзнанието ѝ, докато Изадора оглеждаше Орфей от главата до петите. Само че той беше не просто демон, а и арголеец. И ако наистина беше заченат от демон, значи Орфей изобщо нямаше този малък проблем.

— Мисля, че знаеш какво искам — отвърна ѝ той с нисък и дрезгав глас.

Принцесата преглътна и усети как сърцето започва да се блъска в гърдите ѝ.

— Ти искаш да... спя с теб.

— Не, Иза — поправи я той, оглеждайки цялото ѝ тяло с горящите си очи. — Аз не възнамерявам да спя. Аз искам тялото ти, всяка негова клетка. В мое пълно владение. Времето и мястото избирам аз, докато ти се учиш.

— Докато се учи?

Орфей кимна към дясното ѝ бедро, където под панталона се криеше белега ѝ.

— Онова, което имаш там, е много по-могъщо, отколкото двете със сестра ти можете да си представите. Нищо не е приключило, когато Аталанта се лиши от безсмъртието си, а точно обратното —

едва сега започва. Но за да се възползваш от способностите си, трябва да се научиш да ги управляваш. Ти си права, аз мога да ти помогна, но не и безплатно.

Сърцето на принцесата трепна, защото неговото искане ѝ напомни за Подземния свят.

— Не гледай с такова отвращение, Изадора. Нещо ми подсказва, че това дори ще ти хареса — весело отбеляза Орфей.

Нейното тяло.

Ако трябваше да бъде искрена, то вече почти не ѝ принадлежеше. Само след няколко дни щеше да стане собственост на Зандер. А когато преминеше от този свят в задгробния, щеше да премине във властта на Хадес. Но докато тялото ѝ все още ѝ принадлежеше, нима не можеше да прави с него каквото си поиска? Все още имаше избор. И ако в крайна сметка то ѝ послужеше за постигането на тази цел, то поне щеше да си струва.

Контролът над собствената ѝ съдба щеше да ѝ струва нейната добродетел.

Изадора погледна Орфей в очите и дори не трепна.

— Съгласна съм!

Орфей се подпря на щанда и учудено повдигна вежда. По изумлението му си пролича, че очакваше съвсем друг отговор.

— Аз казах „да“ — повтори Изадора. — Моето тяло е твое за времето на нашите занятия. Но ти ще ме научиш на всичко, Орфей. На всичко, което поискам и дори повече. И ако не знаеш нещо, ще се наложи да си го изясниш.

Иза прие мълчанието му като знак на съгласие и се обърна към вратата.

— Ще започнем заниманията утре. Ще бъда тук по същото време.

— А твоят съпруг?

Изадора застина, но не се обърна.

— Да, Иза — повтори Орфей. — Дори аз зная, че скоро ще се омъжиш за Аргонавт. За Зандер. Земята е пълна със слухове, девственице.

Тя бавно се обърна и пресрещна погледа му. Гледаше го също толкова прямо, решително и студено, колкото и той нея.

— Зандер е ранен. Аз съм сигурна, че ще отложат церемонията. Затова имаме време да започнем.

— А твоята добродетел?

— Тя е моя. И каквото искам, това ще правя с нея.

Орфей тихо подсвирна.

— Мъжлето ти ще се разочарова, когато разбере, че не е първият, пробил печата.

Иза стисна зъби.

— Значи, ще се научи да живее с разочарованието. Аз съм се научила.

Тя отново тръгна към вратата.

— Изадора — извика Орфей нежно.

Принцесата застина, хванала дръжката на вратата.

— Ти знаеш, че в нашия свят съпружеската измяна се наказва жестоко. Особено ако това касае жена с царска кръв. Сигурна ли си, че искаш да го направиш?

Иза си помисли за всички жени, които бяха понесли възмездието. Макар мнозина да смятаха, че древните традиции за телесните наказания бяха останали в миналото, Изадора знаеше, че Съветът желае да възроди този обичай. Орфей беше прав. Ако хванат двойката в компрометиращи обстоятелства, всички щяха да се нахвърлят върху Изадора, а не върху любовника ѝ. Мъжете винаги излизаха сухи от водата. Докато Изадора не станеше царица и не изменеше закона, техните... отношения... можеха да бъдат смъртоносни. Особено за нея.

Белегът от вътрешната страна на бедрото ѝ потръпна. Не, въпреки всичко това си струваше. По-добре да умре в ръцете на Съвета, отколкото да не рискува и да не се заеме с онова, което можеше да измени бъдещето ѝ.

Иза отвори вратата с една ръка, а с другата дръпна надолу качулката на плаща. Новопридобитата ѝ увереност течеше по вените ѝ подобно на сладко и ароматно вино.

— Ще се видим тук утре вечер, Орфей. Не ме карай да чакам!

ГЛАВА ДЕСЕТ

Някой пееше. И този някой определено не беше той. Зандер не можеше да запее нито една мелодия дори ако това беше необходимо, за да спаси живота си.

Звукът ласкаеше слуха му, а гласът го успокояваше. Песента не му беше позната, думите — също, но на Зандер му беше все едно. Напевът беше прекрасен сам по себе си, макар объркващ и приглушен. Нещо го докосна по челото. Ръка? После по рамото, по бедрото. Нежни пръсти се движеха по крака му. Аргонавтът въздъхна дълбоко и се отпусна още повече, докато се вслушваше в кадифения звук на гласа, който ставаше все по-силен и звънък. Усещаше копринената гладкост на ръката, която докосваше кожата му.

Кракът му...

Зандер отвори очи. Той усещаше крака си.

Само че... мамка му... защо всичко беше черно?

— Очите ми... — Почакай, нима това беше неговият глас? Звукът беше прекалено груб и скърцащ.

Пеенето рязко спря.

— Зандер?

Калия? Какво, по дяволите, правеше тя тук? Той се порови в спомените си, опитвайки се да подреди късчетата от пъзела. Нищо не се получаваше.

— Не виждам нищо.

— Всичко е наред. — Лечителката отново докосна с ръка челото му.

Богове, наистина беше много приятно да усеща пръстите ѝ навсякъде върху кожата си. Аргонавтът обърна глава към звука на гласа ѝ и дълбоко вдиша аромата ѝ — сладък, като летни рози. О, да, това определено беше Калия.

— Страничен ефект от лекарствата. Ще мине.

Уф, какво облекчение! Но за какво му бяха лекарства?

И тогава си спомни... Демоните, схватката, раняването и събуждането в пещерата с Калия и Титус.

Ако тя беше с него, значи той беше жив. Но... в главата му проблесна спомен за това, как Титус я докосваше и кръвта моментално се устреми към главата му.

— Отпусни се, Зандер. — Ръцете ѝ натиснаха раменете му. — Все още не трябва да се изправяш.

Гласът ѝ го успокои и намали съпротивата му. Нима това ме беше странно? Докато не я чу, той дори не осъзнаваше, че се движи.

— Така е по-добре — прошепна Калия.

Аргонавтът присви очи, защото пред него не всичко беше толкова черно. Над него се беше склонила тъмна фигура. Всичко все още беше размито, но придобиваше контури.

— Къде е Титус?

— Тръгна да търси Деметрий.

А, Пазителят не беше глупак!

— Деметрий привлякъл вниманието на демоните върху себе си, когато са те ранили — обясни Калия.

Нима? Зандер се намръщи.

— А какво е станало с мизосите?

Лечителката въздъхна тежко и Зандер отново почувства ръката ѝ върху крака си. Сваляше бинтове ли? Не разбираше, но остротата на зрението му постепенно се възвръщаше.

— Някои... не са преживели нападението.

— А децата?

— Легни, Зандер! — Калия отново натисна раменете му.

След което се върна към десния му крак и тихо отговори:

— Шест... Те... Прекалено много демони и малко...

Не довърши. Не беше нужно. Той лесно се досети за останалото. Малко Аргонавти.

Зандер отметна глава и затвори очи, когато гаденето преобърна стомаха му.

— Там имаше момче, на не повече от осем...

— Не зная какво е станало с него — прошепна Калия.

Помежду им надвисна мълчание, докато тя продължаваше да си върши работата. Зандер мислеше за момчето със сините очи. С всяка изминала минута тази война ставаше все по-кървава, а той

възнамеряваше да напусне службата си, докато Изадора не родеше наследник. Още колко деца трябваше да загинат заради това, че Аргонавтите бяха малко на брой?

Сети се за Деметрий. Ами ако той беше ранен и Титус не успееше да го намери? А ако все пак успееше, дали щеше да му помогне навреме? В схватката участваха най-малко седем демона, преди Зандер да падне на земята. Седем срещу един, или дори двама, беше тежък случай. Но ако някой беше толкова безразсъден, колкото беше Зандер, то това бе Деметрий.

Проклятие! Но за разлика от Зандер, Деметрий не беше безсмъртен. И нямаше никакви шансове.

Зандер трябваше да ги намери. И да им помогне, вместо да се търкаля като шибан инвалид. Това беше най-малкото, което можеше да направи, преди царят да го извади от редиците на Аргонавтите.

Раненият се изправи на лакти.

— Не — веднага го отрязва Калия и натисна силно раменете му. Тя беше поне два пъти по-слаба от него, но по непонятни за него причини все пак успя да го спре. — Не си в такова състояние, че да тръгнеш сега нанякъде.

— Добре съм — отговори ѝ инатливецът, докато гледаше покрай нея и се мъчеше да разбере къде се намира.

И доколкото можеше да прецени, явно бяха в пещера. Дали същата онази? Не, тази сякаш изглеждаше по друг начин. Струваше му се, че таванът беше поне десет метра и почти се губеше нагоре в тъмнината. Някъде недалеч шумеше и се плискаше вода, но Аргонавтът можеше да вижда само на няколко метра пред себе си. Бяха запалени два фенера. Единият гореше в краката му, а вторият — някъде зад главата му. Меката им светлина хвърляше сенки върху каменния под, както и върху лицето на Калия.

Колкото и да се стараеше, Зандер не можеше да откъсне очи от лицето ѝ. Рижите ѝ коси бяха хванати на опашка на тила, а светлината на фенерите подчертаваше извивката на скулите ѝ, дългата линия на врата и нежните ѝ, заоблени устни. Калия гледаше надолу към крака му, докато Аргонавтът оглеждаше помещението. Но лечителката усещаше, че той я наблюдава и затова не се осмеляваше да вдигне очи.

Какво правеше тя тук? И защо досега не си беше отишла? Дори да изпитваше безпокойство по повод тежката му рана, той сега се

чувстваше добре. Калия можеше да си тръгне по всяко време.

Очите му подозрително се присвиха, когато я погледна. Тя беше все така великолепна и прекрасна, както винаги, но съвършено чужда. Това предизвика усещане за болка в гърдите му, а негодуванието, с което се бореше винаги когато червенокосата красавица се оказваше наоколо, само нарасна.

Но имаше и още нещо. Нещо, което не беше наред с Калия. Тя беше бледа, а под очите ѝ имаше тъмни кръгове. И съдейки по напрежението в раменете ѝ, сякаш целият свят лежеше върху им.

Това не е твоя работа!

— Трябва да намеря Деметрий и Титус.

— Не, не трябва — възрази му лекарката и продължи да превързва крака му, без да повдига очи.

— Ако Деметрий е ранен...

— Тогава ти няма да можеш да му помогнеш. Просто легни и се отпусни.

Кипейки от раздразнение, Зандер се опита да седне.

— Глупости!

Калия отмести ръцете си от ранения му крак и го бутна назад, принуждавайки го да се опре на лакти.

— Глупост е увереността ти в това, че си непобедим. А това не е вярно. Така че просто легни и престани да се държиш като петгодишно дете.

Зандер се вбеси.

— Не ми трябва бавачка, Калия. Аз вече оздравявам, ако случайно не си забелязала. Проклятие, не разбирам защо си тук? Аз съм безсмъртен. И не се нуждая нито от твоето, нито от нечие друго лечение.

— Илитиос! — Калия толкова бързо скочи на крака, че главата му рязко се отметна, докато следваше движението ѝ. Но когато тя погледна от горе на долу към него, в очите ѝ гореше такъв огън, какъвто той не беше виждал никога преди. — Преди шест часа имаше куршум в гръбнака. Ти разбираш ли какво означава това, Зандер? Наложих ми се да те разрежа, за да извадя оттам парчето метал. А след това отново да те изцеля. И това не беше просто някаква си там обикновена процедура. Може и да си безсмъртен, но без мен би останал парализиран. И няма да ходиш никъде, докато не бъда

удовлетворена от здравословното ти състояние. Не съм си превивала гърба само за да си навредиш още повече!

Калия го прекрачи и се скри в тъмнината. А той остана сам там, където си лежеше, опрян на лакти, отворил уста и облещил очи след нея. Аргонавтът беше загубил дар словото си, но не от думите ѝ, макар че никога преди не я беше чувал да ругае така, а от изражението на очите ѝ.

Разбира се, тя се беше ядосала и разстроила и това бе очевидно. Но страхът беше взел връх над всичките ѝ емоции. Истински ужас. Такъв страх, какъвто изпитваш само когато си мислиш, че много скъп за теб човек се намира на прага на смъртта.

Калия се страхуваше. За него.

Сърцето в гърдите на Зандер неистово затуптя. Аргонавтът затвори очи, пое си дълбоко дъх и отново легна, опитвайки се да увери сам, че това нямаше никакво значение. Но беше важно. А той не беше чак толкова магаре, за да не разбира колко много.

Мамка му! Той трябва да се сгоди за Изадора след няколко дни. Нямаше нужда неговата наречена отново да се връща в живота му. Толкова години минаха. Сега вече беше късно.

За завръщането на Калия му извести шумът от стъпките ѝ, чието ехо отекваше в пещерата. Тя беше пуснала косата си свободно и сега рижите кичури частично скриваха лицето ѝ. Лечителката се опитваше да не среща очите му, затова просто го заобиколи, коленичи и продължи да се занимава с крака му.

И макар да не му харесваше никак, Аргонавтът се почувства като овен. Особено когато пръстите ѝ отново докоснаха бедрото му и електрическите заряди пробягаха по кожата му при този допир.

Зандер мълчеше, докато Калия обработваше крака му. И с всички сили се стараяше да не реагира на всеки поглед или докосване до кожата му, които сега усещаше много по-остро след неотдавнашните си размишления. Но когато ръцете ѝ замряха и тя погледна към гърдите му, Зандер си пое дъх и замря в очакване.

— Ти трепериш. Студено ли ти е?

Дали му беше студено? Това беше странно. Той дори не беше обърнал внимание на състоянието си.

— Не, добре съм — изрече той. Но преди да успее да добави още нещо, тръпката така разтреса цялото му тяло, че всичките му зъби

изтракаха.

— Илитиос — отново прошепна Калия. Стана и се отдалечи към тъмния ъгъл на пещерата. Върна се с одеяло и започна да го подпъхва под тялото му. — Имала съм старци за пациенти, с които ми беше много по-лесно, отколкото с теб. Дори царят не е такъв трън в задника.

Зандер не можа да се сдържи и се усмихна накриво. Калия винаги успяваше да го накара да се усмихне дори когато беше и лошо настроение.

Тя опипа челото му, изруга и се отпусна на колене до главата му. Ароматът ѝ го обкръжи като венец от рози. Наведена над него, тя повдигна раменете му.

— Седни!

— Какво правиш?

Тя леко се намести зад него и го прегърна откъм гърба.

— Ти замръзваш. И докато не нормализираме температурата на тялото ти, аз ще те топля с топлината на моето.

Топлината на тялото ѝ ли? О, Богове, не...

— Слушай, не ми...

— Престани с тези глупости, Зандер. Точно сега не ми пука какво ти смяташ, че ти е необходимо.

Резките ѝ думи заглушиха протеста му в корен. Какво се беше случило с милата гинайка, която той познаваше от много години? Онази жена беше тиха и скромна. А тази не прощаваше никому. Особено на него.

Калия леко се отпусна назад, за да се намести, протегна краката си от двете страни на тялото му и притегли гърба му към гърдите си. О, най-сладка Богиньо! Той не току-така не я доближаваше през последните десетина години. Когато Калия беше толкова близо до него, той забравяше за всичко на света. Дори собственото си име.

Чудесните ѝ гърди се притискаха към гърба му. Бедрата ѝ обвиваха неговите така, сякаш бяха специално създадени за него. Ръцете ѝ го обгръщаха. Тя добре го беше завила с одеялото и го сгръбваше с тялото си. Зандер усещаше с гърба си биенето на сърцето ѝ и топлината между бедрата ѝ, в близост до раната на гърба. А при всяко нейно издишане, топлият ѝ дъх ласкаво обгръщаше врата му и го караше да трепери от главата до петите.

— Просто се отпусни — прошепна Калия на ухото му, неправилно изтълкувала реакцията му. Аха, сякаш ще започне да я разубеждава! В никакъв случай. Кръвта пулсираше във вените му, а потръпването в слабините му беше прекалено приятно, за да го игнорира.

— Така е по-добре — тихичко го похвали тя. — Не разбирам защо мъжете се държат като истински деца, когато ги боли.

Зандер затвори очи, отпусна глава върху рамото ѝ като си каза, че това нямаше никакво отношение към секса. Това беше... лечение. Да, това...

— Съдейки по думите ти, това сякаш е лошо — промърмори Аргонавтът.

Калия движеше дланите си нагоре-надолу по ръцете му и тръпките му ставаха все по-силни след всяко нейно движение.

— Така си е. Аз просто се опитвам да ти помогна.

Внезапно на ум му дойдоха много начини за „помощ“. И всички те започваха с това как Калия описваше еротични кръгове с ръцете си върху голото му тяло, а не върху одеялото, с което беше завит.

Когато осъзна накъде го водеха мислите му, Аргонавтът отвори очи и се опита да се вземе в ръце. Но не се отдръпна от тялото ѝ. Просто не можа.

— Къде сме?

— Някъде в Каскадските планини. Не зная точните координати. Титус ме доведе тук. Скрил те е в тази пещера, след което се върнал в Арголея за мен.

— А как попаднахме тук? Това не прилича на онази пещера.

— Ти го помниш? — Когато той кимна, тя въздъхна, присви крак и от това движение.

Зандер се приплъзна още повече към сърцевината на горещото ѝ тяло, което го отвлеche от въпроса му.

— Това е същата онази пещера, само че по-навътре от изхода. Просто там захладна, вън започваше буря и мен ме достраша, че можеш да хванеш някаква инфекция. Трябва да бъдеш държан на топло.

О, човече! Беше толкова хубаво да се притиска в нея. Прекалено хубаво. Зандер прочисти гърлото си.

— Колко... колко надълбоко в пещерата сме?

— Някъде около деветстотин метра, предполагам. Сметнах, че тук ще ти бъде по-топло и затова не те покрех с одеяло. Това са вулканични планини и под земята има геотермална активност.

И той едва сега осъзна, че тук не духаше. И макар да му беше хладно, не беше така, както преди.

— И за това въздухът не е студен?

— Да. Защото го нагряват горещите източници.

— Горещи източници?

Калия кимна и посочи нанякъде в тъмнината.

— Тук има не по-малко от четири басейна. Провървя ни, защото иначе нямаше да можем да запалим огън.

Това обясняваше тениската ѝ с къс ръкав. Зандер си спомни как му се беше сторило, че вижда капчици пот по челото ѝ.

Двамата поседяха няколко минути в мълчание. Аргонавтът усещаше как се сгрива от топлината на тялото ѝ, притиснато в неговото. Потръпването му тихичко продължаваше да се усилва след всяко движение на пръстите ѝ по ръцете и гърдите му.

Господи, нима от всички лекари Титус трябваше непременно да извика Калия? Тя притежаваше забележителни умения, но в Тайрънс практикуваха и други лечители, които биха могли да му помогнат. Макар че нито един от тях не беше толкова свързан с царя и Аргонавтите, колкото нея.

Под пръстите ѝ в гърдите му се концентрираше топлина. Зандер инстинктивно затрепери и Калия го притисна по-силно към себе си, отново изтълкувала неправилно реакцията му. Ако в главата му беше останала капка здрав разум, той трябваше незабавно да се отмести от нея. Смъртта не го заплашваше повече — Зандер сам се беше убедил в това. И каквото и да смяташе Калия, той повече нямаше нужда от услугите ѝ. Нямаше нужда да бъде спасяван. Но желанието му не беше изчезнало. Когато ръката ѝ се плъзна по гърдите му, премина по грубото одеяло в близост до зърното му и запрати искрите на желанието право в слабините му, Зандер разбра, че желае Калия много по-силно, отколкото по време на прегледа по заповед на царя. Повече, отколкото в тяхната първа нощ в замъка и повече от всичко, желано от него в жалкия му досегашен живот.

Но това беше неправилно, нали? Той трябваше да се обвърже с Изадора, а Калия... тя завинаги щеше да остане сгодена за онзи кучи

син Лукас. Макар Зандер да не разбираше защо двамата още не бяха сключили брак. Не трябваше да мисли за секс с нея особено сега, когато Калия играеше ролята на добрата самарянка.

Арголейката отново прокара ръка по гърдите му. Материята докосна другото му зърно и той рязко си пое дъх. Ръката ѝ замръзна, но той усети с гърба си как сърцето ѝ се разтуптя по-бързо. Аргонавтът чакаше, без да знае какво да каже или да направи. След което лечителката отново прокара пръсти над зърното му, сякаш за да провери реакцията му.

И или това беше чисто безумие, или означаваше, че... част от нея също беше толкова възбудена в този момент, както и той.

Егати! Стоп! Това не беше правилно, нали така?

Въпроси, варианти, отговори — той едва ли беше способен да се разбере с кашата в главата си, но въпреки всички уговорки, желанията му му се струваха естествени. И в дадения случай истински, както никога.

Не трябва да го правиш. Сложи край на това, докато още нищо не се е случило. Тя не е твоя.

Но формално Калия му принадлежеше, нали така? Независимо от това какво изпитваха двамата един към друг дълбоко в душите си, тя все още си оставаше единствената, предназначена за него. И бяха имали физически отношения, подобни на които не беше изпитвал повече с никоя друга. А задъханото ѝ дишане и бързото туптене на сърцето ѝ зад гърба му говореха, че красавицата изпитваше в момента същото. Така че същността на въпроса сега се състоеше в следното: Какво да прави?

Главата му се изпълни с толкова грешни мисли, че беше срамно да ги облече в думи. Калия повдигна крака си така, че Зандер потъна още по-надълбоко между бедрата ѝ. Там беше толкова жарко, че Аргонавтът, притиснал кръста си, усещаше как от тялото ѝ му се предава еротичен пламък, което накара всичката му кръв да се стече в слабините.

Зандер затвори очи и се опита да успокои дишането си. С нея винаги беше такъв. Всеки път, когато Калия се окажеше наблизо, той беше обхванат от непреодолимо желание. Дали всичко щеше да бъде толкова ужасно, ако се поддадеше на реакцията си тук и сега? Свързването му с Изадора щеше да сложи край на всичко. Щяха да

бъдат той и тя завинаги и никой друг. Зандер възнамеряваше да спазва обетите си, което означаваше само едно: след като церемонията приключеше, той щеше завинаги да загуби възможността да почувства същото, което усещаше сега. Нямаше да може да усети тялото на Калия до своето, никога повече нямаше да може да се наслади на мекотата на кожата ѝ и нямаше да има възможност да я опита с език.

О, да, той още помнеше сладкия ѝ меден вкус, който се плъзгаше по гърлото му...

Очите му рязко се отвориха. Майната им на спомените! Той можеше да получи всичко и то сега. Тя беше тук. А той беше възбуден.

И съдейки по това как Калия поглаждаше гърдите и ръцете му, тя също го желаше.

Една нощ. Без ангажименти. Той беше достатъчно укрепнал, за да се заеме със секс; беше сигурен в това на сто процента. Членът му се втвърди, когато еротичната картина се мярна в съзнанието му. Плътта му се втвърди още повече и Зандер отново вдъхна дълбоко, макар едно тъничко гласче вътре в него да го предупреждаваше: Играеш си с огъня!

Ръцете ѝ върху гърдите му замряха.

— Все още ли ти е студено?

Гърлото му се беше свило така, че не успя да проговори. Не, беше му горещо. Той целият гореше заради нея.

Лечителката вдигна ръка и я прокара по челото му.

— Кожата ти е лепкава. Ската!

Калия рязко го отблъсна и стана, преди Аргонавтът да успее да възрази. Едва успя да отвори уста, за да каже, че е добре и да я убеди да се върне на мястото си, когато видя какво прави.

Красавицата хвана края на тениската си и я дръпна нагоре, позволявайки пред погледа му да се появи почти прозрачен потник. Той отново си пое дълбок дъх, но забрави да диша, докато тя сваляше тениската през глава, почти както във фантазиите му, след което я хвърли на земята. Събу обувките и започна бързо разкопчава панталона си.

— К...какво правиш? — В името на Хадес, какво ставаше с гласа му? Звучеше по същия начин, когато Зандер дойде на себе си съвършено изнемощял. И със закъснение осъзна, че се е повдигнал на

лакти и я наблюдава напрегнато. Като изгладнял мъж. Без да може да отмести поглед, дори с цената на живота си.

— Ще те отведа до горещия източник — поясни Калия така, сякаш не се случваше нищо. Разкопча панталоните си и ги избути надолу по дългите си, съблазнителни крака. По дяволите! Ако преди си мислеше, че е твърд, явно беше сбъркал. Плътта му запулсира.

— Калия...

— Сега трябва незабавно да те стоплим — решително каза тя. Панталоните се смъкнаха около глезените ѝ, тя ги отхвърли с крак настрани и застана пред него само по бикини и сутиен. Той едва не се задави от течащите си лиги, докато наблюдаваше как сексбогинята се приближава към него, за да му се принесе в жертва.

Това беше тя! Неговата втора половинка. Почти гола и изцяло негова. А той щеше да бъде пълен глупак, ако точно сега ѝ откажеше.

Калия приклепна, обви гърдите му с ръце и го принуди да седне, докато ароматът ѝ свали и последната му защита.

— Да вървим, Зандер. Ще ти бъде приятно. Обещавам.

Той нямаше никакви съмнения. И малкото останала кръв в крайниците му се стече в пениса, когато лечителката започна да го изправя на крака. А заедно с кръвта от главата му излетяха всички протести.

ГЛАВА ЕДИНАЙСЕТ

Калия издърпа Зандер и го накара да се изправи. Аргонавтът се олюля, но тя успя да го стабилизира и задържи прав.

А разправяше, че няма нужда от помощ! Ама че глупост!

— Дръж се за мен — изрече тя и обгърна пациента си с ръце. Ух, Зандер сякаш тежеше цял тон.

Той опря длани в раменете ѝ и я увери:

— Всичко е под контрол.

Но това не беше така. Ни най-малко.

Калия се плъзна под лявата му ръка, сложи я върху раменете си и го прегърна през кръста, за да му помогне да остане прав. Одеятото, в което го беше обгърнала преди това, се плъзна на земята и в слабата светлина Калия видя голото мъжко тяло.

Не обръщай внимание!

Тя може да се държи професионално. Беше гледала голо мъжко тяло и то неведнъж поради естеството на работата си. Но никой, дори най-известните Адониси, не я бяха възбуждали така.

Защото никой от тях не беше Зандер.

Отхвърли тази мисъл и по-здраво притисна ръката му към рамото си.

— До водоема има само няколко метра. Там е доста горещо.

Калия му беше благодарна, че той не каза нищо, докато двамата бавно се придвижваха напред. И макар температурата в тази част на пещерата да беше подобна на тази в сауната, върху кожата на лечителката изби пот. Тя не беше забравила, че е по бельо, но имаше ли друг избор? Щеше да се наложи да влезе с него във водата, за да го придържа, а не беше взела друг чифт за смяна. Мокротото бельо беше нищожна цена срещу тази за живота на пациента ѝ, още повече че нямаше опасност да умре от студ.

Стигнаха до първия водоем и Калия помогна на Зандер да приседне на каменната издатина. Съжали, че не взе фенер със себе си, защото в тази част на пещерата не беше толкова светло. Сенките

заиграха върху тялото му, когато Аргонавтът седна, потопи палеца си във водата, но веднага го издърпа обратно.

— Ската!

— Предупредих те, че водата е гореща.

Калия я беше пробвала по-рано просто за всеки случай, и знаеше, че е нагрята до около четиресет градуса; което никак не беше лошо, освен ако пациентът ти не беше премръзнал до кости. И докато Зандер се опитваше да потопи крак в горещата вода, Калия скочи вътре и се задъха, когато тя покри тялото ѝ.

Горещата течност беше като шок за организма ѝ, но след няколко секунди мускулите ѝ започнаха постепенно да се отпускат. Водата стигаше до гърдите ѝ. Дъното на водоема представляваше една голяма плоска скала под стъпалата ѝ. Тя се насочи към края на естествения воден басейн, където чакаше Аргонатът. Той беше отпуснал ръце върху коленете си и беше успял полека да потопи крака във водата — беше свикнал с температурата ѝ.

Богове, Зандер беше изумително красив! За миг Калия почти спря да диша, загледана в голото му тяло, цялото в красиви линии и контури, изпъкнали в светлината на фенера, горящ в най-далечния край на помещението. Калия го беше виждала гол много пъти, но не знаеше дали някога щеше да може да спре да се възхищава на красотата му от естетична гледна точка. И определено нямаше да е сега.

Зандер имаше широки рамене и мускулеста, релефна гръд, а движението на тези мускули под кожата му беше толкова плавно, сякаш мъжът беше изваян от мрамор. Мускулите на корема му образуваха плочки, а ръцете и краката му си оставаха все така силни, явно благодарение на постоянните тренировки.

Тъничка, окосмена ивица преминаваше от гърдите към пъпа му, а след това по-надолу и като мигаща стрелка я караше да продължава да я следва.

Калия си пое дъх и мислено си заповяда да се стегне. Тя беше лечителка, а той — неин пациент. Тяхното минало беше приключило зле и това не беше никаква лоша шега.

Без да гледа надолу, Калия се наведе леко към него и го подхвана под мишниците. Краката му се разтвориха и след няколко секунди тя

усети как голата му гръд се притисна към нейната. Заедно с още нещо. И то точно там, където не искаше.

Сърцето ѝ се разтуптя от близостта му, също както в царския кабинет, когато го преглеждаше. Наложил се да стисне зъби, за да проговори равномерно:

— Хайде, ще започнем с малко. Ще се почувстваш много по-добре, когато свикнеш.

Зандер промърмори нещо от типа мислех-че-това-е-моя-реплика, или поне така ѝ се стори, но тя не успя да попита, защото той се плъзна във водата. Наложил ѝ се да се съсредоточи, за да не му позволи да загуби равновесие.

Аргонавтът конвулсивно вдиша и после бавно издиша. Калия го придържаше, докато заедно навлизаха все по-навътре. Водата стигна до раменете ѝ. Дишането на Зандер се нормализира. Беше затворил очи, но не се отдръпна от помощничката си. Калия реши, че той или разбираше, че има нужда от помощ, или просто не осъзнаваше, че тя все още го прегръща. Водата ги облекчаваше и придвижването им ставаше по-лесно. Двата бавно приближаваха големите плоски и удобни камъни в другия край на водоема. Тя го подпря на най-удобния, но все още го обгръщаше и придържаше, страхувайки се да не падне във водата и да се удави.

Около тях се кълбеше пара. Крайчетата на влажните ѝ коси прилепваха по раменете ѝ. Зандер със стон отпусна глава на камъка зад себе си.

Калия извади ръка от водата, изтръска капките от кожата си и изтри потта, оросила челото му.

— Хм, толкова е хубаво — изхъмка Зандер, когато усети докосването на пръстите ѝ.

Лек намек на усмивка се появи върху устните ѝ, преди да успее да се сдържи. На Зандер винаги му беше харесвало, когато тя масажираше челото или прокараваше пръсти през косата му.

— По-добре ли е?

— Много по-добре.

— Аз ти казах, че беше замръзнал.

— Но вече не съм, защото отново усещам пръстите на краката си.

Усмивката ѝ стана по-широка. Това определено бяха добри новини.

Калия продължи да го гали по челото, слепоочията, прокара пръсти надолу по носа му. Нима го беше чупил? Тази неравност я нямаше преди. Погледна към гърлото му, около което се обвиваше неравен белег, който Зандер вероятно беше получил в поредната битка. Него помнеше превъзходно, тъй като използваше пръстите и езика си, когато...

Опасност! — разнесе се тих, предупредителен глас. — *Ако не престанеш да го докосваш, ще преминеш чертата в отношенията лекар-пациент...*

Калия се намръщи. Нима тя все пак не беше човек? Нима не беше заслужила поне няколко минути покой? След последните часовете, дори дни, тя заслужаваше не само няколко минути отдих. Проклятие! Заради онова, което беше изтърпяла през последните десет години, заслужаваше да има доживотен отпуск. Защо да не можеше да се отпусне и да се наслади на няколкото откраднати минути със Зандер? И то без гнева и омразата, които ги бяха управлявали толкова дълго? Нима беше прекалено много да поиска само няколко минути и то за да си спомни, защо се беше влюбила в него?

Да, разбира се, че беше много. Близостта ѝ с него щеше да завърши ужасно.

И докато седеше тук, гледаше го и спореше сама със себе си, измъчвана от чувство за вина, Калия искаше тези мигове да не свършват. По някаква незнйна причина тя имаше нужда от тях.

И сякаш дочул гласовете в главата ѝ, Зандер отвори очи и помете спокойствието. Калия застина, когато видя, че той гледаше право в нея. Ирисът на сиво-сините му очи беше ясен, както винаги.

— Какво? — попита тя нерешително.

— Защо дойде?

— Аз... — Добре де. Да вървят по дяволите тези негови способности за изцеление. Зандер определено беше дошъл на себе си. — Защото Титус ме помоли.

— Можеше и да откажеш.

Беше истина. Калия дори го обмисляше няколко секунди. Но като идиотка, не можа да захвърли Зандер на произвола на съдбата.

— Заклела съм се да помагам на нуждаещите се.

— Дори на мен.

Той констатираше факт. И двамата го разбраха. Тя си припомни как той беше успял да обърне гръб на нуждаещите се. И времето на спокойствието им изтичаше.

Калия отпусна обратно ръка във водата и се втренчи в белега около гърлото му, за да не вижда очите му.

Капки вода блестяха по загорялата му кожа и се стичаха по неравната ѝ повърхност.

— Дори на теб.

Помежду им надвисна мълчание. Калия чуваше само дишането му и ромона на водата, обливаща камъка.

— Къде отиде? След това? — най-накрая попита Зандер.

Тя се изуми от думите му. Беше потресена, че той изобщо я попита за това, сякаш не му е било безразлично. Бяха изминали толкова години, какво значение имаше сега? Отначало си помисли да не отговаря, но после реши: защо пък не?

— Аз... аз имах нужда от време и останах там, в Гърция.

Той кимна. Калия неволно се замисли. Нима той не е знаел за местонахождението ѝ през онези години?

— До мен достигнаха слухове, че си останала да учиш в медицински университет в света на смъртните.

Достигнали? Това беше ново за нея. Защо изобщо го е било грижа? Калия можеше да попита, можеше да уточни, но се отказа. Той не трябваше да се вълнува и ако това беше само нездравословно любопитство, тя щеше да го уважи. Този път.

— Да, учих в Университета в Солун.

Зандер извади ръката си от водата и почеса наболата си брада.

— Не се ли страхуваше? Да живееш сама в света на хората? Арголейците са основната плячка на демоните.

Калия присви рамене, докато гледаше капката вода, която се стичаше надолу по скулата му към силната челюст, после по врата и покрай белега на гърлото му.

— Отначало малко се страхувах. Но Солун е голям град и аз никога не оставах сама. Демоните не обичат да устройват сцени пред хората, ако могат да ги избегнат.

— Така беше преди, но сега нещата са променени — тихо изрече Зандер.

Да, бяха се променили. Аталанта отново беше смъртна и на демоните не им пукаше за онези, които стояха на пътя им. В онзи ден тя просто беше извадила късмет...

Стомахът ѝ се разбунтува, но Калия сподави спомена си.

— Моят баща остана с мен известно време. И ми даде възможност да свикна.

— Ама, разбира се — с презрение изрече Зандер. — Твоят баща. И защо това не ме изненадва.

Калия погледна в очите му и видя същото презрение, което той и преди изпитваше към баща ѝ, изписано върху лицето му. Макар че и сега не разбираше защо след толкова време Зандер все още го ненавиждаше. Веднъж Аргонавтът беше обвинил наречената си в това, че разрешава на баща ѝ да управлява живота ѝ. И дълго време беше точно така. Но когато настъпи време да вземе най-важното си решение, тя тръгна против желанията на баща си. И за това заплати най-високата цена.

Калия погледна към водата, която тихо се плъзгаше по кожата на Зандер, и се опита да забрави болката си.

Но мъката така и не изчезна никъде.

— Нима искаш да говорим за баща ми?

— Не!

Бързият му отговор не я учуди. Тогава защо грубото му „Не!“ я нарани толкова?

— Искам да знам само едно. Защо се върна? Ако в света на смъртните е толкова хубаво, защо ти изобщо се върна в Арголея?

Какво правдоподобно обяснение можеше да му даде? Не искаше да споменава, че баща ѝ я умоляваше да се върне. Или това, че растящата активност на демоните в района я изплаши толкова, че Калия предпочете света, в който с жените не се съобразяваха. И тя не искаше Зандер да узнае за онзи демон, на когото налетя една вечер, когато се прибираще вкъщи от занятия. Онзи инцидент я отрезви. Особено погледът, с който звярът гледаше към нея така, сякаш я беше разпознал. Калия имаше късмет, че наоколо минаваха хораи затова тя остана цяла и невредима. Не искаше да разказва това на Зандер и още повече да гледа самодоволната му физиономия с изражение аз-нали-ти-казах.

Така че тя само повдигна рамене и отвърна:

— Просто настана време.

Зандер изучаващо я погледна сякаш знаеше, че тя не му казва всичко. Калия извърна очи и отново ги спря върху белега на гърлото му. Сърцето ѝ забързано затуптя под настойчивия му поглед.

По време на разговора им тя беше спряла да го подкрепя, но Зандер изглежда се справяше добре с удържането на равновесие, още повече че разговорът им се беше превърнал в прекалено интимен. Тя нямаше нужда, освен всичко останало, да чувства и тялото му.

В момента, в който Калия възнамеряваше да му каже да престане да я нагрубява и да спре да я гледа втренчено, Зандер присви рамене и с отнесено изражение на лицето се плъзна по-дълбоко във водата.

— Сигурно е добре да имаш гръб в Съвета, за да можеш да отиваш и да се връщаш, когато си поискаш. Болшинството от арголейците нямат този късмет.

„Късмет?“ Тя усети потръпването в белезите на гърба си и си спомни за първите месеци след завръщането си. По никакъв начин не можеше да се нарече късметлийка. И нещастна описваше по-добре нещата.

Не успя да измисли какво да отговори, когато главата на Зандер изчезна под водата.

И всичките ѝ чувства — раздразнение, гняв и дори нещастие, изведнъж се изпариха от главата ѝ.

— Зандер! — Тя се поизправи и замахна с ръце под водата около нея, за да го намери. Но той беше изчезнал. Точно под носа ѝ.

Паниката я стисна за гърлото. Тя не виждаше в тъмнината, а повърхността на водата напомняше на огледално черно нефтено петно. Защо не се беше сетила да донесе фенера по-близо?

— Зандер!

Главата му се показва над водата. Той я разтърси и я обсипа с водопад от капки.

— О, Боже, колко е горещо!

Калия едва не изкрещя от облекчението и гнева, които бушуваха в кръвта ѝ. Тя закръгли очи, стисна ръце в юмруци и удари пациента си по здравото рамо с всичките си жалки сили. В лицето му полетяха капки, когато тя заудря с ръце по повърхността на водата.

— О, Богове! Изплаши ме до смърт! Защо го направи?

Той имаше наглостта неразбиращо да я изгледа.

— Кое по-точно?

И тогава всичко: съгласието му да се ожени за Изадора, раняването му, близостта му, разговора им и уплахата ѝ, когато Зандер изчезна под водата, просто я препълниха. Калия въздъхна и със стон се отпусна във водоема, позволявайки на течението да я подхване, да отмие умората ѝ и за миг да свали товара от плещите ѝ.

И да ги отнесе колкото се може по-надалеч, за да не се налага да мисли за нищо.

— Калия? Какво... Ската! Върни се тук!

Зандер я хвана за глезена. Тя усети как я задърпа, но не се възпротиви на внимателните му докосвания дори когато водата заля лицето ѝ и прекъсна притока на въздух към дробовете ѝ. Беше толкова уморена, а емоциите ѝ скачаха нагоре-надолу. Зандер беше прав. Идването ѝ тук беше огромна грешка. Нима смяташе, че ще може да бъде до него? Не, така не ставаше. Тя трябваше да си тръгне сега и то веднага. Трябваше са се върне в клиниката, където всичко си беше нормално. И предсказуемо. И дявол да го вземе... безопасно.

Тя докосна с крака, а после и с колене гърдите му. Усети как Зандер се наведе над нея, а след това я прегърна през талията. Арголейката нямаше сили да се съпротивлява дори когато той я издигна от водата, притисна я към гърдите си, а след това я плъзна по цялата дължина на тялото си.

Калия кашляше и плюеше, докато се опитваше да си поеме дъх, а водата се стичаше по лицето ѝ.

— Проклятие! За какво, по дяволите, си мислеше? — раздразнено попита Зандер.

Калия отново се разкашля и се опита да махне водата от ушите си.

— Аз ли? Нали ти беше този, който изчезна!

— Аз само намокрих косата си, а не отплувах към открития океан за среднощно плуване. Ти не знаеш накъде отива това течение и какво те очаква в тъмнината! Отначало Титус, сега и това! Опитваш се да ме накажеш ли?

Калия застина в обятията му и повдигна очи към разстроеното му лице. Веждите му почти се допираха, а върху челото му се бяха образували бръчки.

Какво общо имаше тук Титус? И от къде накъде Зандер смяташе, че го наказва?

Водата се стичаше от косата ѝ и капеше върху широките му гърди, докато тя все още гледаше към озадаченото му лице и невярващо поклащаше глава, мъчейки се сама да се убеди, че това просто ѝ се е сторило.

— Ти... или ти все още не си на себе си от лекарствата, или нещо с мен не е наред.

Зандер се намръщи още повече.

— С един от нас определено нещо не е наред.

— Защо?

— Защото, да го вземат дяволите, мисля, че ще те целуна.

Най-накрая мускулите ѝ заработиха. Калия стисна с ръце раменете му, докато все още го гледаше изумено.

— И от къде накъде, в името на Хадес, ти...

Зандер беше толкова близо, че Калия не успя да стори нищо. Устните му завладяха нейните в изгаряща целувка, която стигна чак до пръстите на краката ѝ. Устата му беше твърда и непоколебима. Аргонавтът здраво я държеше до себе си, притискайки я толкова плътно, че на нея не ѝ оставаше нищо друго, освен да се държи за него или да се изплъзне във водата и да се удави.

Тяхното привличане винаги беше напомняло на взривна вълна. И определено беше опасно за здравето, ако си спомнеше за последствията от отношенията им. Боговете знаеха, че тя не заслужаваше да преживее отново болката от миналото. Тогава защо не го отблъскваше?

Зандер плъзна крайчето на езика си по стиснатите ѝ устни.

— Отвори се за мен, Калия — и прокара езика си още веднъж. — Пусни ме вътре.

О, не... не трябваше. Едно докосване и тя беше готова. Веднъж вече Зандер я беше разглезил с порочните си обещания за удоволствие. И ако тя го пуснеше сега...

Ръцете му се плъзнаха надолу по гърба ѝ. Той стисна дупето ѝ, повдигна я и я намести така, че твърдият му член се притисна в падината между бедрата ѝ. Калия ахна.

Зандер не дочака покана и не даде възможност на мозъка ѝ да съобрази какво става. Езикът му решително нахлу в устата ѝ. Той я

целуваше, вземайки желаното, докато Калия едва не обезумя от докосванията му след толкова много години.

Десет години. Нима тя съвсем беше забравила какъв беше вкусът му тогава? И на докосване? Тя простена, когато вчерашните ѝ спомени се сблъскаха с днешната реалност. Сладък като мед. Тъмен като опасност. Загадъчен като истински забранен плод. Всичко това превръщаше Зандер в опасна, чувствена смес, която изкушаваше Калия да остави всичко на самотек. Това вече се беше случвало преди, И арголейката знаеше какво ще се случи, ако се поддадеше на изкушението.

Тя стисна с пръсти раменете му. Цялото ѝ тяло се напрегна. Знаеше, че това беше последният ѝ шанс. И ако не го спреше сега, нямаше да има път назад.

Най-накрая в главата ѝ нещо прещрака. Тя отблъсна гърдите му и се отдръпна. По някакъв начин успя да се освободи от съблазнителните му и умели устни.

— Аз не мога, Зандер, аз...

— Можеш, аз вече видях. — Розовите му устни бяха толкова близо и така изкушаваха. Калия преглътна. — И няма да ти дам време, за да измислиш причина за отказ.

Зандер отново я целуна с още по-голямо усърдие и още по-голяма сила. Калия простена, когато той започна да хапе устните ѝ, като по този начин променяше ъгъла на целувката им. Както и от това, че нахлуваше дълбоко в устата ѝ, ласкаейки я с език, докато тя не се опияни от тръпчивия му вкус. След което я притисна към бедрата си, докосна с твърдата си и гола плът нейната най-чувствителна точка и всичкото хладнокръвие, за което Калия се беше вкопчила с последни сили, се изпари.

Тя се разтопи. Застена и се втурна към необуздания екстаз, който можеше да ѝ подари само Зандер.

Зарови пръсти в косите му, стисна златните му кичури и отвърна на ласката му. Той одобрително простена и задълбочи целувката си. Започна да я повдига и спуска във водата, търкайки се все по-неистово в нея точно там, където тя го желаше най-много.

Електрически заряди преминаваха по нервните ѝ окончания. Водата се плискаше върху гладките камъни зад гърба му при всяко

движение на тялото му. Калия вдъхна сладкия му, мъжествен аромат, докато се наслаждаваше на вкуса му върху езика си.

Зандер изведнъж я обърна, и то толкова бързо, сякаш беше лека като перушина, и тя усети гладките камъни зад гърба си. Но Калия виждаше единствено сексуалния и великолепен Аргонавт пред себе си. Устните му се плъзнаха към ухото, гърлото и по-надолу към падината на ключицата ѝ; към онова място, което винаги диво я възбуждаше. Лечителката се замисли за миг дали той беше достатъчно укрепнал, за да прави секс, но бързо отхвърли колебанието си. Раните му се бяха затворили, а във водата тя самата не тежеше почти нищо.

— Зандер... — Тя отметна глава назад и затвори очи. Повдигна леко бедра и започна да се трие в него. — О...

— Богове, толкова си вкусна. — Той я повдигна още по-нагоре. — Искam още.

Желанието запулсира в лоното ѝ. Калия не успя да запротестира, защото той свали презрамките на потника ѝ. Въздухът и стичащите се капки вода по гърдите ѝ бяха превърнали зърната ѝ в твърди връхчета. Зандер одобрително простена от гледката, което разгорещи кръвта ѝ още повече и желанието ѝ да подскочи нагоре.

— Опитай ме — прошепна тя.

С една ръка той я стисна по-здраво за талията, а чудесният му, възбуден член, притиснат към бикините ѝ, запулсира още по-силно. Зандер обхвана едната ѝ гърд и стисна, след което наведе устни и пое зърното в уста.

И това беше... по-хубаво, отколкото го помнеше. Горещо, влажно.

Езикът му я изгаряше. Това усещане беше дори по-еротично от сънищата ѝ. Цялото тяло на Калия потръпна, когато Зандер облизваше зърното, докосваше със зъби самия му връх и отново дълбоко го засмукваше.

Аргонавтът я премести, прехвърли се върху другото ѝ зърно и се разсмя на неговата напрегната готовност.

— О, да, давай! Свърши за мен.

Тя беше на границата. Калия само беше чувала за жени, способни да изпитат оргазъм единствено от стимулация на зърната, но тя самата не го беше изпитвала никога. Повдигна се и притисна

гърдите си към него. А после усети, че се трие в бедрото му като разгонена кучка.

Засрамена, Калия замря нерешително. Но Зандер завладя устните ѝ, преди тя да може да каже каквото и да е. Той я премести така, че членът му отново се притисна към лоното ѝ, покрито от меката тъкан.

— Ето така, остани с мен — шепнеше той.

Калия застана и го целуна. Затрепери, когато пръстите му напипаха края на бикините ѝ и се плъзнаха по коприната до вътрешната страна на бедрата ѝ.

— Искаш ли да те докосна?

Тя едва можеше да мисли свързано, камо ли да говори. Желанието сякаш я беше стиснало за гърлото, когато Калия здраво го прегърна през врата, повдигна бедра и му предостави достъп. И само като по някакво чудо успя да кимне.

Усмивката му беше малко самодоволна и изкушаваща. Зандер отново завладя устните на наречената си, плъзна два пръста в бикините ѝ и ги прокара по гънките ѝ.

— О, Боже, толкова си влажна — изрече той, докато дъхът му ласкаеше ухото ѝ, а горещото му дишане пареше чувствителната кожа на гърлото ѝ. Той прокараваше пръсти нагоре-надолу и обикаляше в кръг, докато Калия не застана, приемайки ласките му.

— Искаш ли да вляза в теб?

Калия кимна и по-здраво се вкопчи в косата му. Едва не свърши, когато той отново заобиколи клитора ѝ.

— Кажи го на глас!

— Да, влез! — издиша тя.

Той вкара един пръст.

— По този начин ли? — И го извади.

Калия буквално усещаше как напрежението се покачва.

И искаше Зандер да продължава.

— Ох...

— Още?

— Да — простена тя, когато той повтори, но този път я изпълни с два пръста. — Зандер, о, Богове — Аргонавтът я погали вътре така, както тя харесваше. Отново завладя устните ѝ, навлизайки с език в устата ѝ по същия начин, по който пръстите му навлизаха в тялото ѝ. Калия беше на границата на оргазма, така че не ѝ трябваше много. Тя

се напреди върху него, наслаждавайки се на всяко плъзгане и докосване, но желаше повече. Притисна го по-близо като му отдаде всичко, което можеше. И се наслади на стоновите му, когато започна да смуче езика му като завоевател, който пируваше върху плячката си.

Пръстите му толкова рязко излязоха от жаркото ѝ гнезденце, че Калия протестиращо застана, когато устните му се откъснаха от нейните. Успя да простене „да“, когато ръцете му започнаха да я подръпват и опъват. Зандер сваляше бикините ѝ, докато ръмжеше:

— Никакви игрички повече!

Бельото прелетя над главата ѝ и се приземи някъде на камъните зад нея. Очите му жадно горяха, когато я притисна към себе си, без да спира да я гледа. Тя беше толкова разгорещена и обхваната от желание, че не възрази, когато потникът ѝ беше смъкнат около талията. Калия дори не се замисли, че ако не внимаваше, Зандер щеше да види белезите по гърба ѝ. Сега единственото, което имаше значение, беше той и онова, което възнамеряваше да стори с тялото ѝ с нейното пълно съгласие.

— Кажи ми, че ме желаеш — прошепна той, обгърна талията ѝ и отново я повдигна във водата.

Калия ахна, когато Зандер се намести между краката ѝ, облегна я на плоския камък отзад, наведе се и пое с горещата си и влажна уста меката част на ухото ѝ. Между бедрата ѝ пулсираше твърдият му и дебел penis, който се плъзгаше напред-назад по влажните гънки на входа ѝ.

— Кажи ми — настоя Аргонавтът и продължи да засмуква възглавничката на ухото ѝ, докато кожата не я заболя. Но всъщност болка нямаше. Докосването му носеше единствено удоволствие. Зандер повдигна бедра, триейки се нагоре и надолу, докато се насочваше към лоното ѝ.

Всичките ѝ желания през последните десет години водеха към тази минута.

— Искam те — прошепна тя. — О, Зандер... да...

Зандер направи лек тласък с бедра и Калия ахна, усетила как в нея навлиза върха на члена му. Тя простена и завладя устните му със своите. След което го зацелува страстно. Беше изминало толкова време, че гинайката беше забравила колко голям е той, колко сила беше

събрана в тези твърди като въжета мускули и колко невероятно грешно беше да го усеща между крака си.

Зандер излезе напълно, а след това влезе малко по-надълбоко. И застана сам, докато я ласкаеше с език.

— О, Богове, Калия! Толкова си тясна, по дяволите! Няма да издържа много, ако не се отпуснеш малко. Ти нали си защитена?

Калия трепереше, тъй като почти нищо не я делеше от оргазма. А той беше вкарал само върха си. Тя продължи да трепери при мисълта за всичката тази плът, която щеше да се движи в тялото ѝ.

Зандер отново излезе, наведе се и я ощипа по зърната. Калия ахна, когато нещо подобно на електрически заряд премина между бедрата и гърдите ѝ.

— Е?

— За какво говориш? — измърмори тя и се опита да го придърпа обратно. За какво бяха всички тези разговори, когато всичко, от което имаше нужда, беше само той?

— Защита — поясни Зандер. Наведе глава и прокара език по зърното ѝ. — Не мога да рискувам да забременееш отново, когато ще се женя за Изадора. — Той пое зърното в устата си и започна да го ближе и смуче както преди.

Само че този път устните върху гърдите ѝ имаха съвсем друг ефект. Нещо вътре в нея замръзна; онова, което само преди няколко секунди пламтеше ярко.

— Ти... — Тя преглътна с труд — ... ще се ожениш за Изадора?

— Разбира се. — Той премина към другото зърно. Близна го. Сви пръсти около члена си и го допря до нейните нежни листенца. — Вече дадох дума на царя.

Аргонавтът не се шегуваше, а говореше напълно сериозно.

И сякаш изведнъж върху главата ѝ се стовари мълния. Това не беше възсъединяване, както по глупост се мъчеше да се убеди сама. Докато тя се къпеше в чувствата, дължащи се на неговата близост след толкова години, за него беше важен единствено сексът. И не би го спрял дори фактът, че докато я съблазняваше тук, в двореца го очакваше годеницата му.

На Калия ѝ се догади, докато в главата ѝ се въртеше една-единствена мисъл: „Аз ти казах!“

Лечителката опря длани в раменете му и го отблъсна. Силно.

— Зандер, спри! Почакай! Трябва да ти кажа нещо.

ГЛАВА ДВАНАЙСЕТ

Калия рязко го бутна по рамото, но със същия успех би могла да се опита да отмести и скала.

— Аз не пия противозачатъчни, защото последните десет години бях в процес на пречистване.

Усетила как Зандер застина, Калия също замря неподвижна.

Сърцето блъскаше в гърдите ѝ толкова силно, че навярно и Зандер чуваше бясната му какофония. Аргонавтът я погледна право в очите, докато тя с надежда чакаше отговора му. Чакаше той да осъзнае факта, че тя не беше имала никого друго след него. Или да вземе върху себе си отговорността за причината, която я беше принудила да се „пречисти“. Но Зандер я пронизваше с предпазлив и леден, невярващ поглед.

Мълчанието помежду им отново се завърна. Сякаш измина цяла вечност. Водата изведнъж стана хладна и някак си мръсна.

Най-накрая Зандер присви рамене. И когато отпусна глава и започна да хапе лекичко меката част на ухото ѝ, сърцето на Калия отново заблъска. Но този път от болка.

— Аз все още те желая. — Аргонавтът стисна с ръце бедрата ѝ и отново я притисна към набъбналата си плът. — И ако забременееш, винаги можеш да се избавиш от плода както направи миналия път.

Очите на Калия станаха огромни от потрес.

— Какво каза?!

— Каквото чу. И двамата знаем, че ти, както никой друг, прекрасно знаеш какво да правиш — жестоко отвърна Зандер и посегна надолу, за да постави члена си в нужното положение. — И стига разговори, Калия, нека просто се изчукаме. И двамата го искаме.

Калия едва не спря да диша от гняв. Но когато ръката му се отпусна под водата, тя се задейства без колебание — повдигна крак, подпря се на твърдия му корем и се оттласна с всички сили.

— Ти, кучи син такъв! Как смееш?!

Загубил равновесие, Зандер цопна във водата и сега се взираше в нея с възмутено раздразнение.

— Какво по...

Калия се тресеше цялата, когато издърпа потника си нагоре, вкара ръце в презрамките му и изскочи по голо дупе от водата. Само че този път треперенето ѝ нямаше нищо общо с възбудата — то беше предизвикано от презрението и проникналата чак до мозъка на костите ѝ ярост — такава, каквато не беше изпитвала никога. Дори след като Зандер я захвърли.

— Ама че работа! — промърмори Аргонавта във водата, докато Калия търсеше белъто си. — И на теб ти скимна да се ядосаш точно сега! Нима не можа да изчакаш някакви си десет минути, докато не свършим?

— Върви в Ада! — Червената мъгла на гнева се беше спуснала като плътна завеса пред очите ѝ, но Калия все пак успя да види бикините си на метър от себе си върху мокрите камъни. Обу ги и се отправи към спалния чувал, който Титус беше разгънал за Зандер, преди да замине, и си обу панталона.

Трябваше да го остави да умре. Не си струваше да се поддава на уговорките на Титус и да идва тук...

Зандер излезе от водата и се озова зад гърба ѝ, преди тя да успее да го види. Силната му ръка я обхвана за раменете, след което я завъртя с лице към него.

— Ти, егоистична кучка такава! Не смей да ме гледаш отвисоко!

— Пусни ме! — Калия сложи и двете си ръце върху гърдите му и рязко го отблъсна. Само че планът ѝ не сработи. Зандер приличаше на гранитна статуя и не помръдна дори с милиметър. — Как смееш да ми говориш по този начин?

— Как смея аз ли? — злостно повтори думите ѝ той. — Да говоря истината? — Той пусна ръката ѝ като опарен и поклати глава. Всичката възбуда беше изчезнала, а красивото му лице беше изкривено от отвращение. — Аз бих могъл да нарека нещата с истинските им имена, но не го направих.

— Защото искаше да ме изчукаш — хвърли му тя в отговор. — А не защото те е грижа за мен.

— На мен отдавна не ми пука за теб, ти се погрижи за това! — и Зандер огледа тялото ѝ с изгарящ поглед сякаш имаше пълното право

на господар; така, сякаш Калия му принадлежеше. Обхвана я желание да се прикрие, но тя го преодоля. — Но аз поумнях. Ти си последната жена, с която бих искал да се изчукам. Не зная за какво съм мислил!

Калия стисна зъби, видяла презрението в очите му. По кожата ѝ пробяга хладна тръпка сякаш беше направила нещо не както трябва.

— И каква съм аз? — попита арголейката и предизвикателно вирна брадичка.

Зандер заплашително присви очи и изстреля:

— Убийца!

Лечителката отвори уста от изненада и едва успя да прошепне:

— Как ме нарече?

— Помолих те само за едно — изръмжа Аргонавтът сякаш изобщо не я беше чул. — Само за едно, проклятие! Да почакаш няколко дни, за да мога да се разбера с Терон. Но ти не можа да направиш за мен дори това, нали? Избяга при баща си и направи онова, което искаше той. Ти се избави от моето дете сякаш то не означаваше нищо за теб!

Нещо в съзнанието ѝ светна предупредително, Калия оглеждаше тъмната пещера и се опитваше да съпостави онова, което се беше случило преди единайсет години с това, което казваше Зандер тук и сега.

— Ти смяташ... мислиш, че съм направила аборт?

— Аз зная, че си го направила!

Гневът ѝ изчезна, защото десетте години на болка и обърканост най-накрая придобиха смисъл.

— Зандер... аз не... можех... — И Калия замята глава. — Аз никога не бих...

— Само не ме лъжи — едва изрече той. — Аз ходих в болницата в света на смъртните.

Калия бавно вдигна поглед към него. Аргонавтът, стоящ пред нея, не беше същият разгорещен и сексуално внимателен любовник, с когото тя се беше потопила във водата. И дори не бе раненият и пребит пациент, когото тя беше спасила от парализа. Този Зандер беше воин, готов да се хвърли в атака. Заплаха. Убиец. Способен, ако иска, да я разкъса на парченца с голи ръце.

Тя преглътна с труд и направи крачка към него, опитвайки се да успокои яростта му. Той някога я беше предупредил, че в него се крие

неудържима ярост, засягаща всички преки потомци на Ахил. Неговото проклятие, с което Зандер винаги се беше борил, за да не позволи на яростта да го контролира. Но Калия никога не беше виждала цялата сила на тази ярост. До днешния ден.

— Ти си ходил там? — прошепна тя.

— О, да, ходих!

— Тогава знаеш...

— Видях медицинския ти картон, разговарях с медицинската сестра. По това време от теб и баща ти нямаше и следа. Бяхте се скрили, след като сте извършили злодеянието си. Нима мислеше, че няма да разбере? В документите всичко беше написано черно на бяло. — Зандер понижи глас. — На теб дори не ти достигна смелост да ми кажеш. А просто избяга посред нощ, досущ като истинска убийца.

— Зандер... — Калия въздъхна дълбоко в опит да се успокои, наясно, че поне един от тях двамата трябваше да съхрани разсъдък си. — Никъде не съм бягала. След като ти замина, за да се погрижиш за „делата си“, аз получих усложнения. Кървях силно. Мислех си, че правя спонтанен аборт. Не можех да се обърна към арголейски лечител, защото тогава те биха разбрали за... нас.

— Лъжкия — прошепна той.

— Говоря истината. Изплаших се. Баща ми ме откри и ме отведе ме в света на хората, за да ми помогнат. Аз не съм се отървала от нашето дете, Зандер, опитвах се да го спася.

— Лъжкия!

— Ти трябва да ми повярваш — Калия се паникьоса, но се приближи към него. Никога дотогава не беше виждала такъв заплашителен поглед. Още повече у Зандер. — Никога не бих постъпила така с нашето дете, Зандер. Аз го обичах. Когато той се роди... ти не знаеш през какво преминах заради него...

— Лъжкия! — отново извика Зандер. — Наслушах се на глупостите ти!

— Не бих те излъгала за това...

Зандер я хвана и здраво стисна ръцете ѝ.

— Казах — достатъчно!

През целия си живот Калия беше лечителка. Дори като дете осъзнаваше, че е особена. Способностите на другите арголейци им носеха само лична изгода, докато тя помагаше на всички. Но когато

Зандер я сграбчи, заставяйки я да се мъчи да го отблъсне с ръце в гърдите, Калия имаше само един начин, по който да се защити от този, който явно я ненавиждаше с всички фибри на душата си.

Енергията се вля в дланите ѝ, почерпена от невидим източник. И без да се замисля, арголейката насочи тази сила точно срещу заплахата пред нея. Мощният енергиен поток просто излетя от тялото ѝ. Лечителката го отблъсна мислено назад толкова силно, колкото може, без да осъзна напълно какво прави.

Зандер изцъкли очи, прохърка и падна на земята в краката ѝ. После отвори уста и конвулсивно започна да се мъчи да си поеме въздух — сякаш изведнъж белите му дробове бяха отказали.

Ръцете на арголейката пулсираха от чистата енергия, която пробягваше по нея и Калия отстъпи назад в шок и ужас от стореното. Остатъците от яростта, каквато не беше изпитвала никога досега, напуснаха тялото ѝ като оставиха след себе си гадене и световъртеж. Зрението ѝ се замъгли, пред очите ѝ притъмня, но Калия успя да разтърси глава, в опит да проясни съзнанието си. Нито веднъж до този момент не беше причинявала болка на някого. И дори не подозираше, че е способна на това.

От изблика на адреналин дишането ѝ се накъса. Тя започна да отстъпва, докато не удари гърба си в каменната стена на пещерата.

— Калия... — Зандер се опита да се изправи на ръце и колене, но не успя заради треперенето на крайниците си. След което със стон рухна на земята.

Проклетата да е Хера! Какво направих?

Паниката я обхвана. Трябваше да излезе и да се махне оттук. Не можеше да остане. Не ѝ стигаше въздух...

Калия се обърна и отчаяно затърси плаща си. Видя го на няколко метра от себе си и препъвайки се, се хвърли натам и към ботите, които Титус я беше убедил да обуе, преди да я доведе тук.

— Калия — отново прохриптя Зандер. — Почакай, аз не...

Тя се втурна като заслепена. Полите на плаща ѝ отчаяно се развяваха от течението. Калия изскочи от пещерата сред хладния въздух.

Носеше се напред, без да подбира пътя си, докато сълзите заслепяваха очите ѝ. Тя хлипаше по отдавна заровени емоции, по не забавяше темпото, гонена от потребността да се отдалечи колкото

може повече. Дробовете ѝ горяха, а мускулите на краката ѝ започнаха да протестират, но тя продължаваше.

Най-накрая, когато болката стана непоносима, Калия спря, за да може да си отдъхне. Чуваше единствено тишината, докато се опитваше да успокои блъскащото си сърце. Адреналинът все още циркулираше в тялото ѝ, но паниката ѝ, за щастие, премина. Докато се успокояваше, тя започна да се оглежда наоколо, въртейки се в кръг.

Наоколо виждаше само гора, но не можеше да прецени колко се беше отдалечила от пещерата. Беше тъмно, но лунната светлина проникваше през върховете на високите ели над нея и осветяваше покритите със скреж клони, заскрежената земя и гъстите ниски храсти. Вятърът духаше в лицето ѝ и по гърба ѝ плъзнаха тръпки. Изпотена от бягането, Калия изведнъж усети, че трепери. Загърна се по-плътно в наметалото си и се наруга за глупостта си.

Някъде от върховете горе се обади сова. Вдясно от нея прошумяха сухи листа и се дочу пукот на счупени клони. С разтуптяно сърце Калия се обърна, осъзнавала цялата опасност на ситуацията.

Беше се заблудила. Сърцето ѝ затуптя лудо, докато се опитваше да прецени от коя посока беше дошла, но всичко наоколо ѝ се струваше абсолютно еднакво.

Проклятие!

Страхът напираше да се превърне в отчаяние. Вятърът виеше сред дърветата и ѝ напомняше зловещо, че тук беше сама. Калия отново затрепери и се загърна по-плътно с плаща. Всеки пукот на клонче или храст, всяка сянка, която пробягваше от дървета по земята, я изнервяше все повече и повече.

Успокой се, помисли! Всичко това е във въображението ти.

Логиката ѝ надделя. Точно тази част от характера ѝ я беше спасявала неведнъж. Добре, не трябваше да стои тук като пън. Трябваше да изчака утрото, когато щеше да е светло. Тогава можеше да види накъде да върви. Титус беше споменал мост и каньон. Ако утре успееше да ги открие, то по следите можеше да стигне до селището на полуарголейците. А през това време трябваше да намери място, където да изчака да съмне; някъде по-далеч от силите на природата и хищниците.

Тя настръхна, осъзнала, че не трябваше да позволява на емоциите си да вземат връх. Трябваше да остане в онази пещера дори

ако се налагаше да изтърпи присъствието на Зандер. Проклятие, кой доказва сега, че не притежава разум?

Съставила план, от което се почувства много по-добре, Калия се промъкваше през гората, опитвайки се да реши накъде да тръгне. Тъмнината беше толкова непроницаема, че беше невъзможно да види нещо повече от стволите на дърветата пред себе си, които бяха еднакви. Тя бавно се обърна и се огледа отново. После погледна наляво и застина.

Нима това... беше възможно? Нима? Стори й се, че видя оранжев проблясък. Подобен на пламък или... лагерен огън.

Огън? Тук?

Ето пак! Калия се вгледа. Нима това беше сияние от прозорец на горска хижа?

Във всеки случай усети прилив на адреналин. Нали хижата и огънят означаваха, че наблизо има смъртни или мизоси, а не демони, защото на изчадията за преживяване не им бяха необходими удобства. Това накара Калия облекчено да въздъхне. Не беше сама. И, слава на Зевс, беше готова да се срещне с хора, а не с демони, по всяко време на деня и нощта.

Лечителката бавно и неуверено напредваше към светлинната — огънят блестеше в далечината между стволите на дърветата. Докато вървеше, Калия се опитваше да се убеди, че макар последният изминал час да приличаше на същински Ад, все пак се беше случило и нещо хубаво — тя беше приключила със Зандер веднъж и завинаги. Той беше дал ясно да се разбере какво чувстваше към нея — не му пукаше. Нямаше нужда да знае повече. За нищо на света нямаше да му прости.

Къщата беше абсолютно тиха, когато Макс се измъкна от огромната постеля от пух, която му бяха приготвили в западното крило, и безшумно стъпи върху дървения под.

Очакваше отнякъде да изскочи някой с бухалка и да го пребие, но не се случи нищо подобно и той внимателно открехна тежкото крило. От нощната прохлада по гърба му пробягаха тръпки, но вратата се отвори напълно безшумно. За момент си представи, че най-накрая на негова страна беше застанал някой невидим Бог, но бързо захвърли

тази мисъл. Никой никога не го беше подкрепял. Той сам се грижеше за себе си.

Макс тихо се измъкна от стаята. Тъмнината се прорязваше единствено от слабата лунна светлина от прозореца в края на коридора. А тъй като за пръв път му дадоха пижама — дебела синя пижама на квадрати — не усещаше голям студ. Знаеше, че може лесно да свикне с такъв живот — меко легло, чисти дрехи и ядене до пръсване. Но беше достатъчно умен, за да разбере, че подобно нещо нямаше да продължи дълго. Аталанта само се стараяше да го закачи на кукичката. Все още не му беше ясно защо, но беше сигурен в едно, че това няма да свърши добре; поне за него.

Момчето не забеляза никакво движение наоколо. Когато зави зад ъгъла и започна да изкачва голямата стълба към стаята на Аталанта, също не чу звук. Сърцето му туптеше силно и бързо, но не от страх. Макс почувства прилив на адреналин и изпита радостно вълнение от осъзнаването, че скоро всичко щеше да се промени.

Плъзна се като призрак по дървения под и се изкачи до последния етаж. Балконът излизаше на парадната стълба, която завършваше четири етажа по-надолу. Двете тежки крила на вратата отпред водеха към покоите на Аталанта. Тя беше заела целия етаж.

Аталанта никога не се заключваше. И от къде на къде? Никой не се осмеляваше да се изкачва дотук.

Отвътре не се чуваше нито скърцане, нито звук, нито дори порив на въздуха, когато Макс бутна вратата. Нима най-накрая късметът му се беше усмихнал?

Той се промъкна в стаята ѝ. Таванът се намираше един етаж по-нагоре, така че Макс най-добре от всички знаеше разположението на покоите на своята така наречена майка. Беше свикнал с навиците ѝ през последните няколко седмици. Към приглушения звук на гласа ѝ, към шума на водата във ваната, към леката топлина, излизаща от лампите и отоплението в дома.

Макс стоеше на прага и едва дишаше, за да не го усети Аталанта. Богинята на Подземния свят никога не спеше истински. Разбира се, тя имаше нужда от отдих, но не чак в такова количество. Но откакто се бяха озовали в света на хората, тя спеше все повече и повече, като с това потвърждаваше факта, който той отдавна беше разбрал: те бяха еднакви. Но как смъртна можеше да владее божествени способности?

Той гледаше как бавно се повдигат и отпускат гърдите ѝ. Съсредоточи се върху верижката около врата ѝ. Момчето задържа дишането си и остана в очакване дали Аталанта щеше да усети присъствието му. Но когато тя не го направи, той пристъпи крачка напред.

— Добре си помисли, преди да действаш, млади Макс.

Макс обърна глава към крехката жена, която мълчаливо стоеше в сянката до него. Той буквално зяпна с уста при появата ѝ, усещайки как паниката го стиска за гърдите.

Тази старица му беше дала огледалото. Той би я познал навсякъде. Днес тя повече приличаше на призрак, на илюзия. Дрехите ѝ бяха толкова тънки, също както и кожата ѝ, но лицето ѝ не беше променено. Цялото беше в бръчки от старост, косите — бели като сняг, а очите... те бяха също толкова проникателни и съсредоточени, както при първата им среща.

— Да — тихо отвърна тя. — Аз съм същата. Но това не те засяга.

Макс знаеше, че само той я вижда и чува, но беше много странно да слуша гласа ѝ в тишината на стаята. Той бегло погледна към Аталанта, опасявайки се, че нейните божествени сили ще ѝ помогнат да усети присъствието на гостенката, но жената в стаята така и не се събуди.

Вълнението го обхвана отново. Не го засягаше ли? Не, това не засягаше нея. И безполезното ѝ стъкло.

Макс я игнорира и се приближи към леглото. Медальонът лежеше точно в деколтето на спящата му мъчителка. Главата ѝ беше наклонена, а ръката ѝ беше поставена до лицето. Другата ѝ ръка лежеше върху корема. Увереността на Макс растеше с всяка крачка.

— Максимус...

Протегна ръка.

— Максимус, недей!

Той хвана медальона. Топлината премина през дланта му при първия допир и Макс си пое рязко дъх. Не очакваше, че металът ще бъде горещ. Аталанта трепна и момчето, без да пуска диска, вдигна поглед към лицето ѝ. И за пръв път страхът от последствията на постъпката му стана прекалено реален.

Стори му се, че измина цяла вечност. Кожата му се покри с пот, но той не смееше да мръдне. Клепачите на Аталанта затрепкаха, но тя

така и не отвори очи. Тихо изсумтя, обърна глава на другата страна и отново ритмично задиша.

Макс усети как в този момент сърцето му затуптя.

Без да губи повече време, той се наведе и внимателно огледа закопчалката.

— Ти нямаш понятие с какво си играеш — каза старицата, която отново се беше появила до него. Гласът ѝ трепереше сякаш тя едва успяваше да сдържи емоциите си.

Макс отново не ѝ обърна внимание и с другата си ръка натисна закопчалката, която се отвори с тихо щракване. Убедил се, че Аталанта няма намерение да се събужда, той освободи единия край на верижката от врата ѝ и внимателно я дръпна.

Аталанта изсумтя и премести глава. Верижката се плъзна и дискът се озова в ръцете на Макс.

— Максимус, това не е просто дрънкулка. Тя изобщо не трябваше да попада в Аталанта, но в твоите ръце също няма място.

Вдлъбнатият диск в ръката му излъчваше енергия. Тя пълзеше по пръстите му, в ръцете, краката, в гърдите, докато не запулсира във всички мускули по тялото му. Усещането за могъщество го изпълни. Стори му се, че нарасна тройно, макар физически да не се беше променил.

Супер!

По лицето му се плъзна усмивка. Макс заобиколи възрастната старица, премина през гостната на Аталанта и се насочи към изхода.

— Максимус. — Старицата отново се появи до него сякаш беше прелетяла по въздуха. Макс дори не я удостои с поглед — виждаше единствено медальона. С крайчеца на очите за пръв път осъзна, че непознатата не беше по-висока от него. — Още не е късно. Ще успееш да го върнеш. Никой няма да разбере какво се е случило.

— Защо не се страхуваш, че това нещо е у нея? — прошепна Макс, без да откъсва очи от четирите празни вдлъбнатини, където явно трябваше да се добавят някакви камъни. Той завъртя диска в ръцете си.

Всеки отвор беше различен; единият беше кръгъл, другият — овален, третият — във вид на ромб, а последният — във формата на триъгълник.

— Защото тя не може да управлява тази сила.

— А аз мога?

Старицата не отговори и по мълчанието ѝ Макс разбра, че догадката му беше вярна. Да, ето от какво се страхуваше Аталанта. И той ненапразно се промъкна тук и сложи ръка върху тази вещ. Усмихна се още по-широко и стисна с пръсти гладката му част.

— Максимус...

— Какво е това? — попита той и повдигна очи. В погледа на старицата се четеше силен страх. Интересно. Тя беше древно създание с възможностите на богиня, а се страхуваше от него — никому ненужния десетгодишен хлапак.

Неканената гостенка заговори тихо:

— В неправилните ръце тази сфера ще донесе само смърт и разрушение.

Той се усмихна още по-широко.

— Страхотно!

— Максимус...

Колкото се може по-тихо, Макс се втурна надолу по стълбите в стаята си, свали пижамата, облече дрехите и obu ботушите си. Със съжаление погледна към топлатата и мека постеля, но се постара да пребори изкушението. Скри диска под ризата си, усещайки физически енергията, която струеше от артефакта, и хвана якето си.

Старицата стоеше на прага на стаята му, но този път гледаше към него не със страх, а със съжаление.

— Тя ще започне да те преследва — тихо каза жената.

— Това е по-добре, отколкото да остана тук. Може и да не сме повече в Тартар, но все пак този дом е Ад. И ти го знаеш.

Тя бавно поклати глава, докато тъжно го гледаше:

— Толкова приличаш на баща си.

По гърба му премина тръпка.

— На кретена ли?

Тя изумено повдигна вежди и нещо подобно на веселие премина през лицето ѝ. След всичко, което бяха сторили с него, му беше все тая дали я беше шокирал с думите си.

— Искях да кажа...

А, да! Само че той не смяташе да обсъжда нищо.

— Стига! И двамата знаем, че аз нямам баща.

Старицата въздъхна:

— Не, имаш. И каквото и да си мислиш сега, надеждата винаги остава.

При думите ѝ, ненавистта му към Аталанта, към врящата носа си там, където не трябваше старица и към родителите му, които го бяха захвърлили да гние в тази проклета дупка, премина през него и се концентрира в гърдите му — точно там, където лежеше медальонът. И яростта, която винаги се опитваше да сдържа, се измъкна навън.

— Няма надежда. Има само това! — Макс стисна с ръка диска под ризата си. — И сега тази вещ ми принадлежи.

Той премина покрай нея сякаш медальонът го водеше и му даваше сила и смелост, които не беше изпитвал по-рано. Нима това не беше страхотно?

— Не забравяй за човечността си, Максимус — извика старицата след него.

Той едва не се разсмя. Дотича до първия етаж и се отправи към задния вход, който използваше, когато не искаше да го забележат слугите. Човечността с нищо не му беше помогнала. И нямаше да го направи и сега. Тя не му беше нужна. Никой и нищо не му беше нужно.

Можеше да разчита единствено на себе си.

* * *

Танатос стоеше в центъра на паянтовата барака високо в Каскадските планини и раздразнено гледаше към двата демона — Тъпия и Още-по-тъпия.

— Обяснете ми защо Аргонавтът си тръгна жив?

Демоните се спогледаха.

— Ние... — Този, който беше вляво погледна към Танатос. — Когато вторият Аргонавт дойде на помощ на първия, ние отстъпихме. Знаехме, че трябва да ви предадем съобщението за смъртта на останалите.

Танатос стисна зъби. Затова Аргонавтите бяха все още живи. Защото армията на Аталанта се състоеше от безмозъчни страхливци. Само заради това тези глупаци се бяха задържали в полетата на

Асфодел, преди да се отправят на вечни мъки в Тартар. Защото бяха прекалено глупави, за да живеят.

И царицата обвиняваше него, че Аргонавтите през цялото време излизаха победители?

Архидемонът сложи ръка върху дръжката на меча си.

— А първият Аргонавт ранен ли беше? Казахте, че е убил шестима. Едва ли е останал невредим.

— Ами... — отвърна демонът. Тъпо погледна към своя приятел, а след това надолу, където кръвта на двамата убити ловци се просмукваше между мръсните дъски на пода. В сияещите им зелени очи се четеше глад. — Той все още се сражаваше.

— И ние искахме да се убедим, че вие няма да попаднете в капан — отбеляза вторият демон. Глупаците се спогледаха и си кимнаха сякаш току-що бяха спасили кожата си.

— Благодаря ви. — Танатос стисна меча си. — И двамата показахте на какво сте способни.

Двата демона от глупост се спогледаха един друг и се усмихнаха, показвайки мръсните си зъби. Танатос сметна, че им е дал достатъчно време. Замахна с оръжието си и с един удар отсече и двете глави.

Те паднаха с отвратителен звук, а малко след това ги последваха и тръпнещите им тела, които се свлякоха върху ловците, убити преди това от тях, за да заситят глада им.

С отвращение архидемонът прибра меча си обратно в ножницата и се огледа.

Нищо не вървеше по план. Не стига, че Аталанта му висеше на главата, а сега не беше останал и никой, когото да командва. Щеше да му се наложи сам да се справи с Аргонавтите. Или да си плюе на петите от тази гора и да прекара целия си останал живот в бягане и криене.

Всякакви варианти преминаваха през главата му. Дали щеше да може да оцелее сам? Аталанта обезателно щеше да започне да го преследва. Но той, Танатос, беше по-умен от средностатистическия демон. Винаги е било така. Освен това сега притежаваше и възможностите на архидемон. Поне докато господарката му не го беше хванала и убила.

Ако само имаше начин да вземе този диск от врата й...

Рязко чукане по вратата на хижата привлече вниманието му. А след това се разнесе тих женски глас:

— Хей, има ли някого? Извинете, че преча, но видях светлина. Ехо?

Танатос вдъхна дълбоко и подуши. Да, вярно, арголейка. И... особена. А това вече беше интересно...

— Хей? Има ли някой тук? — Тя отново почука.

Как представителка на кралското семейство се беше озовала в тези гори? И докато той размишляваше над това, измисли начин как да се изкачи по стените на ямата, която сам беше изкопал. А за това нямаше да му е необходима нито Аталанта, нито нейният медальон.

Без да се замисля, Танатос отвори вратата. Очите на арголейката се разшириха от шок. Тя отвори уста, но от нея не излезе звук. Непознатата понечи да избяга, но демонът я хвана за ръката и я спря.

Най-накрая от гърдите на жертвата му излезе вик, който отекна със звън в ушите му. Демонът още по-зловещо се усмихна и лесно я издърпа в хижата.

— Официално ние не се познаваме, принцесо. Аз съм архидемон. И твоят най-зловещ нощен кошмар от плът и кръв.

ГЛАВА ТРИНАЙСЕТ

Зандер се изправи на ръце и колене и въздъхна дълбоко. Беше напълно сигурен, че този път ще може да го направи, без това да...

Не, ето че отново го връхлетя. Главата му се замая като след грандиозен запой. Проклятие! Какво, по дяволите, му направи Калия? Тя беше лечителка, мамка му!

Ехото от нечии тежки стъпки се разнесе в дългия тунел. За секунда Зандер задържа дишането си и се вслуша, но после въздъхна облекчено, когато разпозна новодошлия.

Титус!

Неговата походка Зандер би разпознал навсякъде. Бяха прекарвали заедно достатъчно време, пътешествайки по света в лов на демони, затова можеше да разпознае стъпките му. И беше прав — предшестващата го струя въздух донесе ароматите на бор и свежа кръв, след което се дочу и тежкото дишане на събрата му.

— Калия? Върнах се!

Зандер се измести, за да се удържи на крака, но не повдигна глава. Богове, само да му паднеше...

— Зет — удивено изрече Титус, показал се зад ъгъла. — Ти си станал?

Зандер разглеждаше камъните на нивото на очите си и се опитваше да натика някъде по-дълбоко проклетата си мигрена.

Титус изхъмка:

— Не бих казал, че си добре. Братко, все още изглеждаш зле.

— Добре съм.

— О, да, личи се — и Титус отново се усмихна. — И между другото, ти си гол.

Зандер искаше да направи неприличен жест, но за това щяха да са му нужни прекалено много усилия.

Титус се придвижи по камъните вляво от него.

— Къде е Калия?

— Замина.

— Замина? Къде е заминала?

— Мисля, далеч оттук.

— Далеч оттук? Какво, по дяволите, се е случило?

— Нищо.

Зандер рязко се изправи на крака — явно раздразнението му беше придало сила. О, мамка му, едва успя да изрече той, преди злощастната пещера отново да се завърти пред очите му. Аргонавтът опря ръка в скалата, за да се задържи.

— Проклятие, това изобщо не е твоя работа.

— Поне ми кажи, че си я изпратил вкъщи.

Когато Зандер не отговори, Титус добави:

— Зандер, кажи ми, че си открил този шибан портал и си я изпратил обратно в Арголея.

— Бих могъл — промърмори той. — Но тя не ми даде такава възможност.

— Хадес да го вземе! — въздъхна Титус. — Ти си й разрешил да излезе посред нощ? — После посочи към дългия тунел. — Отвън е минус седем и вали сняг. Да не говорим за демоните, които дебнат наоколо. Ти знаеш, че тя може да отвори портал само на Свещена земя, нали? Тя не е Аргонавт и не може да го направи където си иска. А ние сме на върха на проклетата планина.

— Почакай! — Опрян с една ръка на стената, Зандер повдигна глава. — Вие с Дементрий не сте се справили с останалите демони?

Титус пригладя тъмните си, вълнисти коси, докато раздразнението буквално излизаше на вълни от него.

— Когато успях да намеря Дементрий, той беше толкова пребит и окървавен, че едва можеше да повдигне паразониума си. Двата изрода, с които се биеше, не изглеждаха по-добре от него и след като ме видяха, просто се изпариха. Аз го заведох до вкъщи и се върнах за теб и Калия. Но съм сигурен в едно: демоните не са отишли надалеч.

Ската! Вълната от адреналин блъсна Зандер в гърдите. Аргонавтът огледа пода на пещерата и за пръв път го видя ясно от момента, в който се събуди и съзря Калия, надвесена над него. Забеляза и чистите дрехи. Сигурно Титус ги беше донесъл, след като беше довел Калия да го лекува. Раненият се наведе и обу панталона си.

— Тя не може да е далеч.

Кога си беше тръгнала? Преди десет минути? Петнайсет? Паниката го обзе. Проклятие, защо изобщо ѝ позволи да тръгне?

— Какво, по дяволите, си ѝ наговорил, Зандер? — Титус бързо провери меча си и го върна обратно в ножницата му.

— Нищо. Аз... — Той облече ризата си, седна на земята и започна да обува ботите си, като си представи разговора си Калия. Всяка шибана дума от него!

— Проклятие! — прошепна Титус. — Ти си тъп задник!

Зандер стисна зъби и продължи да връзва ботите си.

Яростта го погълна. Гневът към Титус, който внезапно се беше заел да я защитава — за кого се мислеше той, по дяволите? И какво си беше вгълпил, проклятие? — гняв към Калия, която го лъжеше в лицето в същата тази пещера преди няколко минути. Лъжеше го за нещо толкова важно и скъпо. Но Зандер успя да пребори чувствата си, като ги натисна навътре и надълбоко и въздъхна с пълни гърди, за да си възвърне самообладанието. Независимо от това, какво беше направила Калия, той не искаше тя да умира, И ако смяташе да намери тази арголейка, преди тя да попадне в сериозни неприятности, щеше да му е нужна помощта на Титус.

Той се изправи, наметна якето си и вдигна от земята окървавеното си оръжие.

— Давай просто да излезем и да я намерим, става ли?

И се втурна по тъмния коридор, без да се интересува от припасите, оставени в пещерата.

Изходът беше осветен от луната. Снежните парцали падаха от небето сякаш в бяло море. На земята вече се бяха натрупали най-малкото пет сантиметра сняг, в който все още личаха следи. Отпечатъците на Титус започваха от мястото, където той беше преминал през портала. А до неговите имаше по-малки следи, които снегът беше започнал вече да засипва.

— Насам — каза Зандер, показвайки посоката, в която водеха отпечатъците на стъпки от тунела, видимо принадлежащи на Калия.

— Бягала е.

Титус беше приклепнал, докато изучаваше следите.

Зандер се намръщи. Ама, разбира се, Шерлок! Тя искаше по-бързо да се разкара от него, нали? Той разтри слепоочието си. Болката

в главата от енергетическия удар на Калия все още притискаше тила му.

Титус се изправи.

— Изпреварила ни е с много малко. Ако побързаме, можем да я настигнем.

Аргонавтите леко се движеха по следите ѝ, докато снегът не се усили и гората не се покри с бяла пелена. Воините успяха да я проследят на около два километра навътре в гората, преди снегът да засипе всички улики. Зандер спря и бавно се завъртя, докато едрите снежни парцали падаха около него и полепваха по косата, миглите и лицето му. Проклятие, къде беше Деметрий сега, когато беше толкова необходим?

— Тук няма нищо.

Титус се вглеждаше в мрачната и тъмна гора. Мустаците и брадата му бяха побелели от скреж. Той присви очи и посочи някъде сред дърветата.

— Ето там виждам светлина.

Зандер вдигна ръка, за да защити очите си от снега.

— Какво е това? Огън?

— Някакъв дом. Тук няма къде да се скриеш, а тя, въпреки мнението ти, не е глупава. Не би останала на открито, независимо от това колко ти е ядосана.

Зандер игнорира убождането и продължи пътя си. Аргонавтът навлезе към петдесет метра в гората и болката се взриви в очните му кухини, след което обхвана цялата му глава. Само че този път беше сто пъти по-болезнено, отколкото от удара на Калия.

— Мам... ка му!

Той се подпря на един ствол, олюля се, но успя да се задържи на крака.

— И какво, по дяволите, ти става сега! — попита Титус, докато го приближаваше.

Зандер притисна пръсти към слепоочията си и се облегна на високата планинска ела.

— Не зная.

Главата му се взриви от още един пристъп на болка.

— Проклятие!

— Гърбът ли?

— Не. — Зандер се присви от нов пристъп на болка. — Това е проклетата ми... глава.

— Кога си си ударил дебелата кратуна?

— Не съм я удрял. — Той се наведе напред, за да позволи на силата на тежестта да облекчи пулсацията в главата му. — Какво, по дяволите, ми е дала Калия?

— Нищо, което да те удари в главата. Що за глупости, Зандер? Осемстотин години практически без нито една драскотина, а сега за два дни си готов да стигнеш до дъното. Възрастта, най-накрая те докопа, а, кретен такъв!

Това не беше възможно! Със сигурност имаше друго обяснение, но Зандер не знаеше какво.

— Давай, старче! — изрече Титус и с облечената си с ръкавица ръка подръпна Зандер за ръкава. — Трябва да намерим Калия. А след това ще я помолим да хвърли един поглед на нещастната ти глава.

— Тя по-скоро ще я разбие — промърмори Зандер. Но все пак позволи на Титус да го влачи напред, докато се опитваше да не мисли за това какво можеше да се случи с Калия, преди да я открият. Аргонавтът искаше да я намери, докато не беше станало прекалено късно.

* * *

Тялото на Калия се понесе във въздуха и от ужас викът застина в гърлото ѝ. Арголейката се вряза в далечната стена на хижата и се плъзна към земята. Болката в челото ѝ, което се удари в твърдото дърво, прободеше рязко очите ѝ. Калия рискува да се изправи, но главата ѝ се замая и стълбите се раздвижиха пред погледа ѝ.

— Прекалено лесно се давате, принцесо — заръмжа демонът зад нея. — Ставайте!

Тя разтърси глава, претърколи се и се отблъсна от пода с треперещите си ръце. И веднага съжали, че се обърна. Чудовището сякаш беше излязло направо от нощните ѝ кошмари. Два и малко отгоре метра вибриращи мускули. Котешката му глава не се връзваше с острите му уши и кози рога, стърчащи от глава върху човешко тяло. Но зъбите му явно показваха да не се надява на снизходителност от негова

страна. Веднъж, в Гърция, тя се беше сблъскала с демон, но той определено не беше толкова голям като този. И определено не толкова заплашителен.

Под действието на адреналина, Калия отскочи назад, но се блъсна в стената. И се отгледа отчаяно в търсене на изход. Хижата беше малка, просто стая с врата, която изглежда водеше в миниатюрна кухня, а пътя ѝ препречваше маса.

От цялото си сърце искаше просто да се просмуче през стената или да прелети нанякъде, както би могла да го направи у дома, в Арголея. Вниманието ѝ беше привлечено от парчета на счупената порцеланова чиния, захвърлена по-рано към нея от демона. Калия бързо ги събра и ги хвърли към него.

— Виждам, че искате да си поиграем. — Той ги избегна и прекрачи — о, Богове! — онова, което приличаше на купчина окървавени и обезглавени тела.

Догади ѝ се. Тя скочи и се хвърли към дървената маса, в опит да я постави като преграда между себе си и чудовището.

Демонът изхъмка.

— Представете си колко съм изненадан да ви срещна тук. — Заплашителна усмивка се плъзна върху изкривената му муцуна, а остриите му зъби заблестяха в приглушената светлина на лампата. — Изглежда, аз съм архидемонът с най-голям късмет.

Ужасът не позволяваше на Калия да мисли ясно. И през мъглата в главата ѝ успяха да се промъкнат само две свързани мисли. Първата беше, че чудовището по някакъв начин я беше взело за Изадора. А втората — от курса на обучение знаеше, че архидемонът притежаваше способности, които другите демони нямаха, но Калия беше забравила какви по-точно.

Ако не предприемеше нещо, щеше да умре. С надеждата, че бараката имаше заден вход, Калия се обърна и побягна към кухнята. Едва беше успя да направи няколко крачки, когато демонът я хвана откъм гърба и ноктите му раздраха гърдите и корема ѝ. Когато чудовището я завлече обратно в стаята, пленницата закрещя от болка.

— Вие сте борец както виждам — и я захвърли върху масата.

С оглушителен трясък тя удари гърба и тила си в старото дърво, но тази болка беше несравнима с огъня, който се разгаряше в тялото ѝ. Масивна ръка легна върху гърдите ѝ като десеттонен товар.

— Знаете ли, принцесо, каква е главната привилегия на архидемона?

Тя продължаваше да се бори, опитвайки се да се измъкне, но можа да се придвижи едва с няколко сантиметра. Кръвта се просмукваше през ризата ѝ и парещата болка се засилваше.

— Не? — отвърна той вместо нея. — Тогава ще ви кажа.

Демонът се наклони толкова близо, че отвратителният му зловонен дъх я накара да ѝ се повдигне. Опита се да се извърне, но чудовището я хвана за лицето с другата си ръка. Пленницата погледна в бездушните му, пламтящи зелени очи.

— Аз не съм импотентен като другите.

Страхът ѝ се превърна в разтапящ костите ужас. Тя започна да се бори още по-отчаяно. Безумният смях на чудовището отекна от стените, когато Калия се опита да се освободи от здравия му, безмилостен захват.

— Ах, принцесо — проръмжа демонът. — Това се очертава да бъде забавно.

— Какво си намерил, Танатос?

При звука на женския глас Калия застина. Демонът отслаби захвата си дотолкова, че тя успя да погледне настрани. В далечния ъгъл на стаята, сякаш появила се от въздуха, стоеше жена в червени дрехи. Роклята покриваше едното от изящните ѝ рамене, а в талията беше пристегната с колан. Дългата, струяща тъкан меко се стелеше около краката ѝ. Кожата ѝ беше подобна на алабастр, а косата ѝ падаше като водопад от черна коприна. На ръст жената беше висока почти колкото демона, но беше хиляди пъти по-привлекателна. А очите ѝ... Очите ѝ бяха също толкова мъртви и бездушни като неговите.

Аталанта.

Макар че болката в корема я изгаряше, Калия се опита да вдиша и задържи дъх. Аталанта се придвижи напред и в стаята се раздвижи зло, истинско зло.

Демонът пусна Калия и се изправи до масата. После се поклони.

— Царице моя. Аз... Аз не ви очаквах.

— Разбира се, че не си — отговори Аталанта. — И аз затова съм тук. — Тя се приближи още. — Защо не си убил тази арголейка?

Горещият поглед на демона прониза Калия и се върна към Аталанта.

— Тя... Тя е с царска кръв, царице моя.

Аталанта се приближи към пленницата и тъмните ѝ очи се присвиха. След като внимателно изучи лицето на Калия, в очите ѝ просветна разпознаването.

— Да, Танатос, това е самата истина — с изумление констатира тя.

Аталанта обходи с поглед тялото на Калия и се върна върху лицето ѝ, след което затвори очи и дълбоко вдиша.

Калия не помръдваше. Тя не разбираше какво става, но чувстваше, че между двамата се води някаква борба за власт. Демонът едва не трепереше и тя виждаше как той свива и отпуска юмруците си. Това движение ясно показваше, че не е във възторг от намесата на Аталанта.

Паниката стисна Калия за гърлото. Арголейката отново погледна към нея. Аталанта все още седеше със затворени очи и изглеждаше съсредоточена върху... нещо.

Кое то съвсем не беше добре. Мускулите на Калия се бяха вцепенили, а ситуацията не се подобряваше.

Аталанта рязко отвори очи и погледна към демона.

— Ти добре ми служи, Танатос!

Той облекчено въздъхна и отпусна ръце.

— Този път. — Добави Аталанта и кимна към Калия. — Тя не е просто с царска кръв. Тя е майка на момчето.

Демонът раззина паст. Погледна към Калия, а после и към Аталанта:

— Онова...

— Доведи я! И ако пършивецът не иска да сътрудничи, тя може да ни послужи.

Аталанта се обърна към вратата.

Демонът се поколеба. Изглежда обмисляше възможностите си. После хвана Калия за ръката и я издърпа нагоре. В корема на пленницата отново се разгоря огън и когато демонът рязко я изправи, тя извика. От раните, пресичащи гърдите и корема ѝ отново бликна кръв.

Аталанта рязко се извърна и за пръв път обърна внимание на раните и кръвта. След което прониза демона с поглед.

— Ти не смяташе да я убиваш, нали?

— Аз... — Демонът обхвана Калия откъм гърба. — Тя се съпротивляваше.

В очите на Аталанта проблеснаха огнени искри.

— Ти смяташе да я използваш като печеливша карта? — настъпваше тя. — Или смяташе да се сдобиеш с наследник?

Демонът пусна лакътя на Калия, отстъпи крачка назад и вдигна ръце пред себе си.

— Не, царице моя! Разбира се, че не! Смятах да ви я доведа.

В главата на Калия тревожно звънна звънче.

— Лъжец!

Ръката на Аталанта политна нагоре. Калия падна върху масата и прикри главата си с ръце. Енергийната струя излетя от дланта на Аталанта и удари демона в гърдите. Чудовището отлетя назад и падна на пода до килера, в далечния ъгъл на кухнята. Рафтовете се разцепиха с трясък. Върху демона като дъжд се посипаха тенджери, тигани, чаши и чинии. Той простена и се опита да се изправи, но не успя.

— Единствено аз управлявам в този свят. Дори Боговете не могат да ме докоснат.

Аталанта заобиколи масата и отново изпрати в демона енергиен поток.

Той застана и се загърми.

— Моя... царице.

Тя стоеше над него, а заплахата ѝ беше лишила от цвят лицето му.

— Аз съм единствената царица, която ще имаш. Милосърдието ми те спаси, Танатос. Но твоята жажда за власт те погуби.

Аталанта изстреля още един енергиен заряд. Калия се сви на кълбо и запуши ушите си, за да заглуши кошмарния вой. Смертта на горяща плът отравяше въздуха. И когато кухнята се разчисти от дима, арголейката разбра, че това е единственият ѝ шанс да изчезне оттук, докато Аталанта беше заета.

Тя отпусна ръце и болката моментално обхвана корема ѝ. Преди арголейката да успее да спусне крака на пода, Аталанта се озова пред нея.

Злодейката протегна ръка. Калия се напрегна, очаквайки поредната енергийна вълна буквално да я помете, но не последва нищо. Ръката на Аталанта беше надвиснала върху раните на гърдите и

корема ѝ. И подобно на своите пациенти, върху които Калия беше прилагала това лечение безброй пъти, тя усети как раните ѝ се затварят отвътре. Острите ъгли на болката пулсираха около прорезите и лечителката застена сякаш в агония. Болката се концентрираше в една точка и най-накрая изскочи като игла, оставяйки след себе си само слабо парене, докато арголейката гледеше объркано как болезнените игли зашиваха кожата ѝ и раните се затваряха от само себе си.

После бавно повдигна глава. Аталанта беше затворила очи, както често правеше самата Калия, когато лекуваше. И макар че това беше пълно безумие, между тях възникна някаква странна връзка. Като между лечителки. Жени. Майки?

Внезапно лицето на полубогинята се изкриви и тя рязко свали ръка. Черните ѝ като въглен очи се отвориха и се спряха върху Калия.

— Аз виждам какво сте намислили ти и другите, Ейрена.

— Какво? — Инстинктът подсказваше на Калия, че видението на полубогинята не е от хубавите. — Аз...

Аталанта яростно отстъпи три крачки встрани и се протегна за нещо на гърдите си. Лицето ѝ потъмня, а ръцете ѝ стиснаха материята на роклята. Тя застина. Яростта обхвана чертите ѝ и украси бледата ѝ кожа в ален цвят.

— Максимус! — Вопълът ѝ разтrese хижата. Аталанта отново се насочи към Калия. — Като те убия, ще реша два проблема. Ти и твоят Пазител ще заплатите за предателството на Максимус.

Полубогинята вдигна ръката, с която беше изпепелила демона и я насочи към Калия. Само че този път изражението на лицето ѝ не носеше изцеление. В него имаше чиста и неподправена жажда за убийства.

Проклятие!

Калия се стегна, съжалявайки ужасно, че не беше останала в онази пещера със Зандер. След което закрещя.

* * *

Светлината ставаше все по-силна. Когато Аргонавтите спряха, за да отдъхнат, Зандер разбра, че Титус беше прав. Светлината се процеждаше през прозореца на някаква хижа. Аргонавтът присви очи,

за да може да вижда по-добре. Възможно ли беше Калия да се е отчаяла дотолкова, че да се обърне за помощ към хората?

— Зависи от това колко силно си я обидил — изрече Титус до него.

Зандер му хвърли поглед, негодущ за кой ли път, че събратът му знаеше за всяка една негова проклета мисъл.

Титус се намръщи.

— Между другото, аз също не съм във възторг от това. — Той кимна към ниската барака. — Ще почукаш ли, или смяташ да връхлетиш, без да питаш?

Зандер се канеше да каже на Титус къде може да си завре съветите, когато дърветата направо се огънаха от рева. След което последва рязък и пронизителен вик, от който кръвта във вените му замръзна. Мускулите на Зандер се напрегнаха, болката в главата му, с която се бореше последните пет минути, се смали и превърна в търпима пулсация. Воинът инстинктивно измъкна оръжието си.

— Това е Калия.

Титус хвана паразониума си.

— Сигурен ли си?

Да, той беше напълно сигурен. Би разпознал гласа ѝ навсякъде.

— Зандер, почакай!

Аргонавтът изби с крак вратата на хижата и беше заслепен от червено петно. Очите на втрепената в него жена толкова се разшириха, че можеше да се види бялото около напълно черните ѝ ириса. Зад гърба ѝ върху една маса лежеше Калия с лице, обърнато нагоре и разкъсана блуза, а кръвта заливаше дрехите ѝ.

Зандер вдигна меч си, позволявайки на гнева си да го погълне, и се хвърли в атака. Аталанта замахна с ръка.

— Зандер! — изкрещя Калия. — Не!

Електрическият заряд го удари и отхвърли назад. Почти по същия начин, както в пещерата, когато го нападна Калия, само че този път беше десет пъти по-зле. Зандер болезнено се удари в рамката на вратата. Дървото се разцепи, воинът излетя от хижата и с глух звук се стовари върху замръзналата земя. Върху него се посипаха трески, а от болката в корема дишането му почти спря.

Отвътре се дочуха гласове. Калия? Титус? След виковете последваха нови звуци. В хижата се дочу ръмжение, стенание и звън на

оръжие.

— Зандер! Довлечи си задника тук!

Аргонавтът се изправи на ръце и крака. Крайниците му трепереха. Стиснал зъби от болка, той повлече тялото си напред. Олюля се, но успя да се задържи изправен и се облегна на останките на входната врата. Когато най-накрая успя да погледне вътре, сцената приличаше на такава от нощен кошмар.

Титус размахваше паразониума си и се сражаваше едновременно с два демона. Калия се беше свлякла под масата в опит да се скрие от третия. Ръката ѝ кървеше, а пепелнобледото ѝ лице беше покрито със синини. Аталанта не се виждаше никъде.

— Зандер!

Звярът, който дебнеше Калия, я хвана за глезена, издърпа я изпод масата и я обърна. Чудовището едва беше замахнало с меча си, когато тя скочи на крака, протегна ръце и рязко го удари с енергиен поток в гърдите. Демонът зави от болка, но беше достатъчно силен, за да я отхвърли през цялата стая. С оглушителен трясък тя се удари в стена и се свлече на пода.

Главата на Зандер сякаш беше пронизана от хиляди игли, но той продължаваше да се бие, размахвайки оръжието си, докато не прониза мерзавеца. Кръвта от откритата рана бликна върху Аргонавта и обля пода. Демонът се препъна, но бързо възстанови равновесието си. Той замахна с лявата си ръка, ноктите му пробиха ризата на Зандер и се забиха в тялото му. След което мечът му едва не отсече ръката на воина.

— Аз няма да ти позволя да вземеш принцесата, Аргонавт — заръмжа демонът и отново размаха оръжието си.

Зандер се опита да се извърне, но тялото му действаше по-бавно от разума. Двубоят приличаше на битка във вода. Демонът повдигна меча си за завършващ удар. От другата страна на стаята се дочу ръмжене. За част от секундата този звук отвлече демона и Зандер се плъзна под ръката на чудовището. Промъкнал се зад гърба му, Аргонавтът хвана с две ръце меча си и го повдигна нависоко.

— Разкарай се в Тартар, идиот!

С последни сили той замахна с оръжието си и го заби дълбоко в хълбока на демона. Чудовището заръмжа и падна на колене. Зандер отново го нападна, целейки се в ръката му, в гърба му, в другия му

хълбок. Кръвта хвърчеше на всички страни и оплиска лицето му. Демонът падна на земята, но Зандер продължи да атакува.

Беше погълнат от гнева си както никога досега и всеки път, когато нанасяше удар, той си представяше Калия. Виждаше я легнала, поднесена като някакъв дар на Аталанта — така я беше видял Зандер в минутата, в която нахлу в хижата.

Заби паразониума си още веднъж в гърба на чудовището и отново го измъкна. Малката хижа се изпълни с отвратителен звук. Зандер нанесе поредния удар, старайки се да не попадне във врата на демона. Това би прекратило препалено бързо страданията на този кучи син. Аргонавтът отново и отново го пронизваше, докато пред очите му се разстиляше червена мъгла.

Някой го блъсна в гърба и Пазителят с грохот се удари в пода. Когато видя Титус, очите на Зандер се разшириха от почуда, която бързо премина в ярост.

— Ти, проклет кучи син такъв!

Титус изби паразониума от ръцете на събрата си. Той заръмжа и се опита да стане, но се оказа по-слаб, отколкото предполагаше. Откъдето и да се беше взела тази слабост, в този момент тя беше по-силна от него. Зандер се опита да се изправи и отново падна върху задника си.

Демонът зад гърба на Титус заръмжа в искане на втори рунд, но той не му даде такава възможност. Просвистелият му кинжал отдели с един удар главата от туловището му. След което Аргонавтът отново се обърна към Зандер.

— Ела на себе си, Зет!

Зандер с труд успя да се изправи на крака. Очите му се присвиха. Пот и кръв се стичаха по лицето му и капеха върху гърдите. Сърцето му тежко се блъскаше в ребрата. Заплахата излизаше от него на вълни, а в главата му се въртеше само една мисъл: Убий!

Титус застана по-удобно.

— Помисли както трябва, Зандер! Не ме интересува дали си безсмъртен, или не. Ако трябва, аз сам ще те довърша. И повярвай ми, това ще те заболи.

Зандер се намръщи и се наведе, готов да атакува. Погледът му се беше съсредоточил върху мъжа с оръжието пред него.

— Проклет да съм! — прошепна Титус и по-здраво стисна дръжката на паразониума си. — Този демон е мъртъв, Зандер. Те всички са мъртви. А Аталанта изчезна. Аз не съм ти враг! Аз съм твой приятел. Твой брат. Повярвай ми, готин! Ти не искаш да направиш това.

Приличаше на поглеждане през тунел, който блокираше страничните цветове и звуци. Но докато Зандер гледаше към Титус и към това как бавно се повдигат и отпускат гърдите на Пазителя, как потта се стичаше по лицето му и как погледът му преценяваше самия Зандер, сякаш той беше враг, в по-старшия Аргонавт се появи странно разбиране.

Зандер обходи стаята с поглед. Първо видя лежащия на земята мъртъв демон, с когото води битка, после — камарата тела на пода и най-накрая Калия, отпусната и в безсъзнание до далечната стена. В мозъка му заискри разпознаването, превръщайки бушуващата тъма, погълнала Аргонавта, в нещо меко и много по-познато.

— Калия — прошепна той.

Без да откъсва очи от ранената, Зандер мина покрай Титус и падна на пода до нея. Силите му го напуснаха.

— Калия? О, проклетие!

Зад гърба му Титус изтърва кинжала си на пода.

— Проклет Ад! — промърмори той.

Зандер доразкъса блузата ѝ и видя едва забележимите бели линии върху гърдите ѝ. Потърси пулса върху врата ѝ и усети слабото му туптене под пръстите си. След което започна да люлее главата ѝ в ръце.

— Калия, събуди се!

Лечителката не помръдваше. Главата ѝ се люшкаше от едната на другата страна като на парцалена кукла.

— Калия? — по-силно извика Зандер. — Събуди се! Работата е лоша, Титус!

— Ската!

Титус отстрани ръцете на Зандер и сам се докосна до нея.

— Когато я проверих преди минута, имаше пулс, макар и слаб. — Той прокара пръсти по врата ѝ. — Ето. Има. Жива е.

Беше жива. Но не за дълго. Сега, когато гневът му изчезна, мозъкът на Зандер заработи. И тогава видя проблема.

— Не мога да я изпратя в Арголея. — В гърдите му се надигна паника. — Прекалено слаб съм, за да отворя портала.

Титус му хвърли напрегнат поглед, извади бързо нещо от джоба си и му го подхвърли. Зандер хвана с две ръце телефона, а Титус взе Калия и я вдигна от пода.

— Аз също не мога да я изпратя в Арголея.

— Какво? Длъжен си! Слушай, ако имаш предвид онова, което се случи, аз...

Титус се насочи към вратата.

— Не мога да взема нея, а да оставя теб тук. Изглеждаш почти толкова лошо, колкото и тя. А и тук ще дойдат други демони.

— Мога да се погрижа за себе си.

Зандер се изправи, олюля се и щеше да падне, ако не беше стената. Какво, по дяволите, ставаше с него? Аргонавтът изчака, докато дишането му се нормализира. Беше преминал през безчислено количество битки, но нито една от тях не го беше оставяла толкова омаломощен.

— Имаш ли датчик за проследяване? — попита го Титус от вратата.

Зандер посегна към малкия кръгъл медальон — датчик за проследяване — който носеха всички Аргонавти за в случай на беда.

— Не! Дявол да го вземе! Сигурно съм го изгубил някъде в клисурата. Или в пещерата.

— Аз моя също. — Титус намести Калия по-удобно. — Звъни на Ник.

— На Ник? — Зандер хвърли поглед към телефона в ръката си. Ник беше раздал такъв на всички преди няколко дни, когато бяха тръгнали да преследват демоните от унищоженото селище на мизосите. И Аргонавтът го смяташе за безполезен.

— Обясни на Ник как да ни намери — и Титус изнесе Калия на снега. — Побързай, Зандер! Аталанта не изчезна просто така. Тя иска своята жена. Гарантирам ти, че ще се върне. И този път с армия.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАЙСЕТ

— Той не е съвсем болен.

— Какво означава „не е съвсем болен“? Изглежда така, сякаш всеки момент ще гушне букета.

Гласовете достигаха до ушите на Зандер и сякаш го издърпваха от задущаващата го обвивка на тъмнината. А той се усещаше така, сякаш си пробиваше път през гъста, водна мъгла, която изобщо не искаше да се разсейва и която обвиваше разума и зрението му.

Жената заговори отново.

— Физически с него всичко е наред. Аз не мога да открия причина за онова, което би обяснило влошаването на здравето му. Но едно ще ви кажа: всеки път, когато нейните жизнени показатели падат, при него се появява аналогична реакция.

— Какво имаш предвид? — попита я мъжки, нисък и непознат глас.

— Имам предвид, че двамата са свързани. — Последва въздишка. — Никога не съм виждала нещо подобно. Това, което правим на нея влияе върху него, а не обратното.

Зандер се опита да се вслуша през мъглата.

— Тоест, ние не можем да направим за него нищо? — попита мъжът, когото Зандер беше чувал и по-рано. Но къде? Опита се да си спомни, но не успя. И защо главата му сякаш не работеше?

— Ето за това говоря. Трябва да се съсредоточим върху нея — настояваше жената.

— Тогава се захващайте за работа, дявол да го вземе — отново се разнесе познатият глас.

— Стараем се — с раздражение отвърна тя. — Проблемът е в това, че вие не ме слушате: убиват я не раните.

— А какво тогава? — попита друга жена. Нея той също познаваше отнякъде. Тя съхраняваше хладнокръвието си на фона на общото раздражение. Зандер се постара да отвори очи, за да разбере

какво проблясваше някъде в края на съзнанието му. Макар че дори с присвити очи виждаше всичко като на некачествена лента.

— У нея няма останала воля за живот.

— Ската!

Този глас беше от ясен по-ясен. Зандер навсякъде би познал Терон.

Обърна се настрани и седна със стон като се опита да игнорира болката, пронизала цялото му тяло. Твърдата повърхност под него напомняше повече за носилка, отколкото за болничен креват. Огледа се и докато зрението му ту се появяваше, ту изчезваше, успя да види бели стени, бинтове и лейкопласт на дългата етажерка вдясно. Явно се намираше в някакво лечебно заведение.

В колонията на мизосите. Значи, Титус все пак беше успял да ги препрати с Калия насам.

От всички страни към него нахлуха откъслечни спомени от онова, което се беше случило в пещерата и в хижата. Калия. Аргонавтът свали крака на пода и една не падна. Опря се с ръка на леглото зад себе си и след като си възстанови равновесието, бавно последва звуците на гласовете напред по коридора.

Проклятие! Такава слабост не беше чувствал никога през живота си. Прекосяването на стаята беше подобно на изкачването на планината Олимп.

Зандер търпеше болката и скърцаше със зъби. Зави зад тъгла, погледна към края на дългия и тесен коридор и разбра, че не греши. Беседваха няколко арголейци — Терон, Кейси, Ник и жена в синьо медицинско облекло, която държеше нещо в ръка.

— Зандер, о, Боже мой! Трябва да лежиш.

Кейси изтича към него и се опита да го подкрепи като го хване за кръста, но той я спря и опря ръка на стената над главата ѝ.

Не обърна внимание на царската дъщеря, която беше обречена никога да не управлява, само защото майка ѝ беше смъртна, а погледна към Терон.

— Къде е Калия?

— Под наблюдение е — отвърна лекарката вместо Терон.

Непознатата полуарголейка беше средна на ръст и килограми. Черните ѝ коси бяха стегнати в опашка, а на неприветливото ѝ лице

беше изписано „не си играй с мен“. И съдейки по намръщеното ѝ изражение, лекарката изобщо не беше във възторг от него.

Зандер погледна над главата ѝ към Ник, който стоеше до нея. Ако се съдеше по вида му, командирът на колонията имаше зловеща мигрена, голяма колкото планината Ръшмор. Добре дошъл в шибания клуб! Ник превъзхождаше лекарката както по размери, така и по увереност.

— Искам да я видя.

— Зандер, това не е добра идея — отвърна Кейси и сложи ръка на рамото му.

Той погледна към жената на Терон, смръщи вежди и усети някакво странно чувство в гърдите. Те криеха нещо.

— Защо не?

Терон се изправи до стената, на която се беше подпрял, и се приближи към Кейси.

— Защото ѝ е лошо. А и ти не си здрав. И изобщо няма да можеш...

Зандер погледна към Терон и в главата му звъннаха тревожни звънчета. Какво правеше тук командирът му?

Ако Титус се беше върнал в Арголея за него и Кейси, значи нещо не беше наред. Защото сега царската дъщеря се стремеше да стои поблизо до замъка заради Изадора.

— Не ми пудри мозъка, Терон. Тя събуди ли се? Колко време мина?

Командирът въздъхна.

— Четиресет и осем часа.

Зандер погледна към лечителката, а след това отново към Терон. Беше наясно, че в очите му гори гняв, но този факт изобщо не го обезпокои.

— Цели две денонощия? Защо, да го вземат дяволите, не сте я отвели обратно в Арголея, след като тук не са способни да направят нещо?

— Следи за езика си, герой! — проръмжа Ник от другия край на тесния коридор. Зандер също изръмжа към лидера на мизосите.

— Не го ядосвай, ти също видя белезите — измърмори лекарката.

— За какво, по дяволите, мрънка тя там? — и Зандер ѝ хвърли раздразнен поглед. — И коя си ти изобщо, Хадес да те вземе?

— Лена е една от най-добрите ни лечителки. Затова престани да я нагрубяваш, иначе аз сам ще те върна в леглото — поясни Ник, докато отделяше рамене от стената зад Лена.

Зандер стисна зъби от усещането за познатата ярост. Единственото, което не му разрешаваше да излезе извън кожата си, беше Терон, чиято длан се опираше в гърдите му.

— Достатъчно! Всички се успокойте за няколко минути! — заповяда им Терон, след което се обърна към Лена: — И престани да говориш язвително. Разкажи му онова, което каза и на нас.

Жената тежко въздъхна и неохотно отвърна:

— Знаете ли нещо за демоническата отрова?

— Демоническа какво?

— Отрова — повтори тя по-силно и отново предизвика Зандер с такъв поглед, че той се замисли какво, по дяволите, ѝ беше направил? Сто процента беше сигурен, че току-що се бяха запознали.

— Ноктите на архидемона са пълни с отрова. Дори раните да се затворят, отровата унищожава клетките на здравата тъкан. Ако попадне в кръвообращението, същото става и с органите, само че не толкова бързо.

— За какво говориш? — попита Зандер.

— Тя казва, че Калия е заразена, Зандер — поясни Терон. — Титус ни разказа за събитията в онази хижа. Аталанта е затворила раните на Калия, но отровата е останала вътре.

Зандер поред изглежда всички, докато се опитваше да разбере какво му бяха казали току-що.

— Мен са ме хапали и драли. Всички хранители са били ранявани. Ти...

— Никога не те е ранявал архидемон — възрази му Терон.

— Най-вероятно никой от вас не се е сражавал с архидемон — намеси се и Ник. Зандер забеляза намръщената гримаса на събеседника си и усети тревога. — Архидемоните обикновено не се сражават, а командват. Ние сме виждали нещо подобно. Моите разузнавачи са намирали жертви с такива инфектирани рани, които описа Лена. Не знаехме на какво се дължат, докато не попаднахме на жива жена, с такава рана на крака.

Лена погледна надолу към своите и стисна зъби така, сякаш беше чувала тази история и преди. Зандер успя да забележи отвращението ѝ, както и това, че лечителката избягваше да ги гледа в очите.

Ник продължи:

— Тя беше бременна и изпитваше силни болки. Бяха я насилвали нееднократно. — Кейси ахна, а Ник прокара ръка по челото си, сякаш му се гадеше дори от самия спомен. — Опитяхме се да ѝ помогнем, но тя не ни позволи. Молеше ни да я убием...

Когато стана ясно, че Ник няма да продължи, Лена довърши:

— Това, което ние можем да твърдим със сигурност, е, че само архидемоните са способни да се размножават. Изглежда те използват тази отрова, за да обездвижат жертвите си и удължат живота им достатъчно, докато родят.

— Боже милостиви! — прошепна Кейси, закривайки уста с ръка. Терон я прегърна и я притегли към себе си.

— Бременността от демоническо семе преминава с ускорени темпове — продължи Лена. — Месец, може би два. Не сме сигурни. Не сме успели да го изучим.

— Да го изучите? — изръмжа Зандер. — Като научен експеримент? — Той отново си спомни за Калия и за това как лежеше на масата пред Аталанта.

— Намерихме едно такова бебе — каза Ник. Той предупредително изръмжа към Аргонаута, след което се съсредоточи върху Терон. — Мъртво. Тялото му беше човешко, но нещо в очите му не беше наред. И във вътрешните органи...

— Когато му направихме аутопсия — прекъсна го Лена — открихме, че бебето изобщо не е като нас. Шесткамерно сърце, три бели дроба, два броя черен. Представете си раса от полудемони, живеещи сред нас. Това ще е...

— Съвършено ново оръжие — завърши вместо нея Терон и стисна зъби.

Зандер едва чуваше думите им. Стомахът му се преобърна, когато си спомни Калия в кръв и синини. Чуваше виковете ѝ в онази хижа, преди да успеят да стигнат. Аргонавтът стовари юмрука си в стената в опит да се съсредоточи и да не се разпадне на парчета тук и сега.

— Тя... Нея...? — О, Богове, той дори не можеше да довърши предположението си.

— Не — бързо отговори Лена. — По нея няма никакви признаци на насилие. Мислим, че сте се появили веднага, след като демонът я е заразил. Другият Аргонавт обясни, че сте станали свидетели на борбата между Аталанта и архидемона й. Може би демонът е възнамерявал да я осемени, докато царицата му е имала други планове? Трудно е да се твърди със сигурност.

Зандер беше обхванат от облекчение, но то изчезна също толкова бързо, както се беше появило. Той игнорира мрънкането на лечителката полуарголейка.

— Какво направихте с другите? С тези, които бяха заразени?

— Нищо.

— Защо?

— Защото всички умряха, герой — отвърна Ник.

Зандер бегло погледна към Терон, който притискаше Кейси към себе си. В очите й блестяха сълзи, а върху лицето на командира му беше изписано съчувствие.

— Не! — Зандер се обърна с гръб към Терон и отново погледна към лечителката. Паниката и тревогата се надбягваха във вените му. — Трябва да има още нещо, което да можем да направим.

Лена въздъхна и отпусна ръце:

— Аз нищо не мога...

— Зандер — предупреди го Терон и го докосна по ръката.

Аргонавтът я отърси от себе си. По дяволите всичко! Всички се държаха така, сякаш това беше загубена кауза, а това просто нямаше как да стане.

— Калия е лечителка.

— Също като мен — отбеляза Лена. От досада гласът й беше станал по-висок. — Но това няма значение. Тя не е способна да се изцели сама, а моите сили не са достатъчни.

Това имаше значение. Важна беше само Калия. Зандер стисна клепачи, докато в главата му се гонеха всякакви мисли. Спомените за последните му дни с Калия преминаха пред очите му като на филм. Как тя се грижеше за него, как обгръщаше тялото му в пещерата и го топлеше със своето, как го съблазняваше с присъствието си. Причини му болка. И потокът от несвързаните му мисли спря точно на този

момент. И върху онова, което тя направи с него. И на онова, което почти успя да причини на демона в хижата.

Зандер отвори очи.

— Тя може да предава способностите си.

— Какво? И откъде знаеш? — попита го Лена.

Откъде ли? Беше видял със собствените си очи. И го беше почувствал с цялото си тяло.

— Защото тя ми показва. Нейните способности позволяват да изтегли болката и болестта от тялото, но те също така позволяват и да ги хвърли обратно. Тя може да се възползва от това. С помощта на своите способности ти ще можеш да вземеш под контрол силите ѝ и да отстраниш отровата.

Пламъчета светнаха в светлокафявите очи на Лена.

— Теоретично това е възможно. Но как да ги активизирам? Тя трябва добре да избутва инфекцията, за да мога аз да отстранявам отровата. А Калия е в безсъзнание. Сега сме я натъпкали с успокоителни, но и без лекарства тя не се е връщала в съзнание.

— Престанете да ѝ давате лекарства и аз ще мога да помогна — каза Зандер.

— Ти ли? — с презрение попита Лена. — Ти едва стоиш на краката си.

Зандер отстъпи от стената, олюля се, но успя да се задържи. Във вените му пулсираше решителност, която му даваше необходимите сили, за да постигне целта си.

— Добре съм!

Лена поклати глава и престана изобщо да крие презрението си. Лечителката кръстоса ръце върху гърдите си. В едната все още държеше медицинския картон.

— Не ми пука, ако изгубиш съзнание, Аргонавт. Но ми е любопитно защо точно ти, от всички, си способен да активизираш способностите ѝ?

— Тя трябва добре да се ядоса.

Лена присви очи.

— Нима?

— Лена — предупреждаващо прошепна Ник.

Тя отмахна ръката му с едно движение на китката си, без да сваля очи от Зандер.

— И предполагам, че ти си единственият човек в целия свят, на когото тя има право да се ядосва.

Зандер най-накрая осъзна, че дребната полуарголейка се опитваше сериозно да го засегне. Не знаеше защо, но и в момента не му пукаше особено. Сега важното беше да достигне до Калия и да ѝ окаже така необходимата помощ.

— Да, точно така е. Никой друг не може да я ядоса по-добре от мен. Така че, ще се заемем ли с това, или няма?

Лена присви очи и стисна зъби. Зандер беше сигурен, че тя направо скърцаше с тях.

— Да, ще се заемем с това. Но, запомни едно, Аргонавт. Когато тя се събуди, няма да ходи никъде с теб. — Тя прониза с поглед и Терон. — С никого от вас.

Озадаченият Зандер погледна към командира си, който беше пуснал жена си и сега стоеше редом с него сякаш в опит да го защити.

— Лена, това не ни касае — решително отсече Ник.

— Още по-зле — изрече жената през рамо. — Сама ще се заема с това. Аз видях белезите по гърба ѝ и знаех какво означават те. И аз ли точно да не знаех, че значението им е ясно за всички?

— Белези? — повтори Кейси. — Какви белези?

Лена обърна горящия си поглед към нея.

— Които е получила в наказание.

— В наказание? — Зандер се намръщи. Той нямаше спомен за никакви белези. Кожата на Калия беше гладка и копринена.

— Ник, обуздай лечителката си — заплашително промърмори Терон.

— Аз не принадлежа към вашия свят, Аргонавт — изстреля Лена, която Ник не успя да спре. — И никой не може да ме обуздава. — Тя се обърна към Кейси. — Твоят Аргонавт разказвал ли ти е как се отнасят към жените си в своя свят?

— Лена...

— Трябва да знаеш, след като сега живееш там — не млъкваше тя, без да обръща внимание на думите на Ник.

— Ник... — започна Терон.

— Лена има право да се изкаже, герой.

Обстановката се нажежи от тестостерон. Ник застана точно зад Лена и всички забелязаха, че я защитаваше.

— Особено за този случай. И двамата знаем, че тя е права.

— За какво говорят всички? — попита Кейси.

Тя внимателно ги огледа един по един с все същото неразбиране, което изпълваше и Зандер до дълбините на душата му.

Лена самодоволно продължи:

— Мъжете в техния свят... — и тя показва с кимване към Терон и Зандер — правят всичко, което пожелаят. А за жените има съвсем други закони.

— Терон, за какво говори тя — внимателно запитва Кейси, загледана в мъжа си.

Потомъкът на Херкулес стисна зъби, докато гледаше към лечителката.

— Това е остаряла традиция, която вече не се спазва. Церемонията по пречистване не е провеждана от много години.

Церемония по пречистване?

Кръвта на Зандер се отдръпна от лицето му.

— Кажете това на жената в онази стая с белезите от камшик.

Кейси ахна.

Лена с вълнение пристъпи към Зандер.

— Не ми пука, ако тя ти е била невярна или те е унизила пред цялото царство. Нито една жена не заслужава бой с камшик сякаш е куче. Нито за изневярата, нито за нещо още по-свято, като раждането на дете. Аз ще ти помогна да я спасиш, но след това ти никога повече няма да я докоснеш.

В коридора стана шумно, докато Зандер гледаше как лечителката се отдалечава и изчезва зад една врата. И едва чуваше споровете около себе си, защото кръвта изведнъж забуча в ушите му. Спомни си какво му каза Калия в пещерата — макар тогава да го сметна за лъжа. А сега чуваше само него:

Аз бях в период на пречистване последните десет години.

Не! Не, не, не...

Догади му се. Коридорът около него се завъртя. Трябваше му въздух и то по-бързо. Обърна се, прокара ръка по стената, но не усещаше нито метал, нито камък. След което сграбчи първата попаднала му ръка.

— Въздух. Повърхност. Сега.

Всичко наоколо замълчаха и Зандер усети как Терон хваща ръката му.

— Зандер! Пребледнял си. Ти...

— Въздух! — изкрещя Зандер. Нима не виждаха, че се задушаваше?

— Ник? — бързо извика Терон.

— В края на коридора. Там има стълба, която ще те изведе на повърхността на колонията. Но...

Зандер не изчака продължението. Чувстваше се слаб и му ставаше все по-зле, но краката му се движеха толкова бързо сякаш животът му зависеше от тях.

По някакъв начин успя да се добере до дъното на коридора, отвори тежката врата и излезе на края на неголяма каменна площадка.

Вратата зад гърба му се затвори. Зандер се опитваше да вкара въздух в присвитите си гърди. Камъчетата проскърцаха под краката му и няколко от тях се изтърколиха до ръба и полетяха към земята, която се намираше на повече от хиляда метра под него. Долу течеше река, която се извиваше като змия. Вдясно и пред него се извисяваха хълмове, покрити с плътни храсти и острите върхове на елите. Но Зандер не забелязваше тази красота. Той просто не виждаше нищо. Спомняше си лицето на Калия, чуваше виковете ѝ и усещаше болката ѝ.

О, Богове, какво направи?

Зандер се свлече на колене, без да вижда нищо около себе си.

Камъчета и клонки нараниха коленете и босите му стъпала. Той едва обърна внимание на болката и натъртването, защото разумът му беше далеч оттук, десет години назад.

— Проклета Хера!

Гласът на възрастната жена изобщо не учуди Зандер. В тази минута нищо от безкрайно дългия му живот не беше по-важно от ужасната му грешка. Той обърна глава и погледна към натрупаната купчина камъни, върху които седеше крехка жена във въздушнобяла рокля и гледаше към него. Белите ѝ коси рязко контрастираха с набръчканата, сияеща кожа. Старицата излъчваше сила и властност, които Зандер забеляза и на секундата я разпозна.

— Лахезис!

Тя повдигна вежди.

— И защо, в името на Хадес, не смяташ, че съм Атропос?

Той погледна към дребните камъчета пред себе си, докато се опитваше да диша през болката, която го разкъсваше на части.

— Атропос не би хабила времето си за мен.

— И защо не?

Зандер не отговори. Съзнанието му бушуваше, извиваше се и преиграваше всички разговори от онези дни, когато Калия му каза за бременността си.

— Защото си безсмъртен ли? — попита мойрата.

Настъпи мълчание и на него за секунда му се стори, че има халюцинации. След което Лахезис тихо каза:

— Това не е така, Пазителю!

Плъзна се по камъните и застана пред него. Яркорозовите й пантофи се подаваха изпод развяващата се рокля и изглеждаха едновременно и реално, и смешно. Точно както и животът му.

— Ти си прав, аз не мога да прережа нишката на живота ти, а мога само да я плета. И дори аз не зная колко време ти е отредено. Продължителността на живота ти зависи от две неща: от твоята наречена и от това какво ще направиш сега.

Зандер бавно повдигна глава и когато думите на мойрата достигнаха до него, всички парченца от пъзела се подредиха в главата му. Той нямаше да умре в онази пещера. Сигурно щеше да остане парализиран, ако Калия не беше извадила куршума, но дори когато се върна в съзнание знаеше, че тялото му се опитваше да се излекува. Единственият път, ако не считаше днес, когато Аргонавтът беше почувствал приближаването на смъртта, се беше случил преди десет години. Когато беше сам. Вкъщи. Цял и невредим. А Калия е била в света на смъртните.

— Тя е моята ахилесова пета... — пошепна Зандер.

Лахезис застана пред него на колене и макар че не го докосваше, той усещаше топлината от дланта й върху лицето си.

— Сърцето не е слабост, Пазителю, а подарък. Благословение, което не е дори по силата на Хера да ти отнеме.

Той стисна очи от болка. Толкова болка. И всичката заради него.

— Аз... й причиних болка.

— Да — тихо отвърна Лахезис.

— Като си помисля през какво е преминала...

— Тя не се предава. И е по-силна, отколкото мисли баща ѝ. В нея има още скрити способности. Не всичко на света е черно и бяло. Понякога животът е невъзможен без болка.

При споменаването на бащата на Калия, гневът отново се надигна в гърдите му. Той повдигна глава.

— Защо не дойде при мен по-рано? Защо сега, след десет години, когато тя умира?

Лахезис въздъхна и макар че мойрата беше направо миниатюрна спрямо него сякаш се извисяваше над Аргонавта.

— Работата не е в това, Пазителю.

— А в какво?

— Аз не ти казвам нищо ново. Мога единствено да ти предоставя избор. Нищо в живота не остава неизвестно. Пътят, по който ще тръгне животът ти, зависи от този избор.

— И колко са вариантите? — попита Зандер. Той се изправи и показва към купчината камъни зад себе си и към тайния вход към колонията — дори не беше сигурен, че ще може да намери сам вратата. — Тя... умира там заради мен. Всичко е заради... мен.

Той въздъхна и заедно с въздуха изчезна и адреналина му. Макар Зандер да се съпротивляваше с всички сили, нямаше да може да направи нищо, а още по-малко да предотврати случилото се.

— Да — прошепна Лахезис и направи крачка напред. — Ако можех, бих отнела болката ти. Но това не е по силите ми. — Мойрата го прегърна, макар Зандер да не усети нищо, и го принуди да седне на твърдата земя. — Използвай го, Зандер, както и това, което търсеше през всичките тези осем века. Дай ѝ причина, за да живее. Твоят живот и нейният не свършват дотук, освен ако ти не оставиш всичко на самотек.

Зандер се втренчи в края на пропастта и каньона под него. Преди няколко дни той стоеше точно така на края на пропастта и желаше смъртта. А сега? Сега това не касаше само него. Не му пукаше за смъртта, но не можеше да позволи на Калия да умре. Само ако знаеше през какво беше преминала тя заради него...

Той отново погледна към Лахезис. Въпросите и подозренията, в които трябваше да се увери, изпълниха съзнанието му.

— Тя е родила син?

— Да.

— И баща ѝ е знаел?

— Да.

— И през всичките тези години никой не ми каза нито дума?

Зандер видя изписаната тревога върху лицето на мойрата.

— Нищо не е такова, каквото изглежда, Пазителю. Паяжината на лъжата обвива в пъти по-здраво, когато се касае за онези, на които се доверяваме най-много.

Той присви очи, дочул странните думи.

— Истината ще се открие с течение на времето. Но ти трябва първо да излекуваш Калия.

Аргонавтът дълбоко въздъхна, разбрал, че мойрата беше права. С помощта на Лена, той щеше да успее. Щеше да ядоса Калия така, че тя да пренесе способностите си и да започне да се бори с инфекцията. Поне може да направи нещо в тази ужасна ситуация. А след това...

— След това няма никаква гаранция — Лахезис висеше и трепкаше над камъка, върху който преди това седеше. Зад нея излизаше странно сияние и богинята малко по малко се разсейваше.

— Почакай! — помоли той и протегна ръка.

— Нишката е тънка, воин. — Лахезис изчезваше направо пред очите му. — А твоята е свързана с нея. Калия отслабва с всеки изминал час. Бъдещето зависи от настоящето. И преди всичко да приключи, не забравяй, че само тя има значение.

След което изчезна.

ГЛАВА ПЕТНАЙСЕТ

Реалността беше забавно нещо. Калия лежеше, гледаше в тавана и се опитваше мислено да свърже всички образи. Тя знаеше, че беше тежко ранена от онзи демон, но подробностите на нападението си оставаха неясни. Освен това осъзнаваше, че се намира в спалня, не в болница, че леглото е меко, а стаята — разкошна и самата тя очевидно се беше излекувала достатъчно, за да не се нуждае от медицинска намеса. Изобщо не разбираше как беше възможно такова чудо и кой беше отговорен за чудесното ѝ възстановяване. И не знаеше къде, в името на Хадес, се намираше.

Разтревожена от непрестанното главозамайване, Калия седна и спусна крака от леглото. Стана и се олюля от слабост, много по-голяма, отколкото ѝ се искаше, но успя да се задържи за ръба на леглото. Болничната розова нощница стигаше до коленете ѝ. Босите ѝ ходила потънаха в мъха на пухкавия кремав килим. Върху очите ѝ падна кичур коса, който се наложи да прибере. Слава на Боговете, някой беше измил косата ѝ. Като си представеше какво имаше в нея...

Дори не си мисли за това!

С провлечена походка тя прекоси цялата стая до малкия кръгъл прозорец, стигна до стената, сложи ръце върху него и погледна навън. Зад прозореца видя само тъмнина и звезди. Нито земя, нито дървета, нито гора. Нищо.

Вратата зад нея изскърца и арголейката се обърна.

— Дошла си на себе си. — Зандер наведе глава, за да не я удари в горния праг на вратата и се намръщи: — Нима вече можеш да ставаш от леглото?

Затвори вратата и с три широки крачки пресече стаята.

— Бледа си.

Ами да, естествено. Беше загубила много кръв. Какво, по дяволите, правеше той тук?

Внимателните му сиви очи не пропуснаха дори частица от лицето ѝ.

— Как се чувстваш?

Как се чувства? Смутена. Учудена. И не беше изключено във всяка една секунда да припадне.

— Ти... какво правиш тук?

Зандер леко докосна брадичката ѝ като продължаваше да я изучава внимателно.

— Очите ти не изглеждат зле. Много по-добре, отколкото преди.

— Той набръчка чело. — Искаш ли да хапнеш? Обзалагам се, че умираш от глад. Донесоха ти храна, но ти все още спеше. — Аргонавтът обърна глава към вратата. — Мога да ти взема нещо, ако...

— Вече са ми носили храна? Ух! — Миналия път, когато го видя в онази пещера, двамата спориха. — Зандер, какво, по дяволите, става?

На вратата се почука. И двамата погледнаха натам, но Зандер заговори първи.

— Влез!

В стаята влезе жена с тъмни коси, събрани в опашка. Носеше черни панталони и пуловер. Непознатата хвърли внимателен поглед към него, след което се съсредоточи върху Калия.

— Станали сте. — Чертите на жената се смекчиха. — Как се чувствате?

Гласът ѝ беше познат. Очите на Калия се присвиха.

— М-м... по-добре.

— Това е добре.

Жената погледна към Зандер. Напрежението в стаята и искрите, прелетели между тях двамата, нямаше как да не бъдат забелязани. Зандер отново погледна към Калия.

— Ще изляза за няколко минути, за да можеш да я прегледаш.

— Няма да е зле — сухо отвърна жената.

— Ако потрябвам, ще бъда точно зад вратата.

Която се затвори зад гърба му. В настъпилата тишина Калия не знаеше какво да мисли.

— Защо не седнете на края на леглото? — предложи жената.

Калия стигна до него, без да бърза. Усети, че сърцето ѝ тупка учестено.

— Казвам се Лена — продължи лекарката, повдигна брадичката на Калия и светна с фенерче в очите ѝ. — Официално не се познаваме.

— Ние не, но гласът ви ми е познат.

Лена се усмихна. Не беше зашеметяваща красавица, но беше симпатична и мила особено когато се усмихнеше.

Кафявите ѝ очи почти заискриха.

— Така и трябва да бъде. През последните няколко дни двете прекарахме заедно доста време. Аз съм лечителка. Знаете ли, къде се намирате?

— М-м... Не сте арголейка.

Лена махна фенерчето, докосна се до врата на Калия и прокара ръце по гърдите и ключицата ѝ.

— Не. Аз съм мизос. А вие сте...

— В колонията. — Калия въздъхна. Всичко започна да придобива смисъл. — Вие сте лечителка? Вие ли ме лекувахте?

— И да, и не.

Изглежда Лена забеляза неразбирането върху лицето ѝ, защото отново се усмихна.

— Моите сили никога не биха ми стигнали за подобно лечение.

— И съсредоточавайки се върху кожата на пациентката си, продължи:

— Това е изумително. Ще остане едва забележима линия. И то видима само за вас. Представете си какво можем да направим, ако обединим възможностите си.

Калия повдигна ръка и прокара пръсти през лекия белег.

— Почакайте, вие казахте, че това съм го направила аз?

— Вие помогнахте — усмихна се Лена. — И то немалко. Но аз няма да ви дам всички лаври. — Тя отмести нощницата на Калия от рамото ѝ. — Дайте да видим и корема ви. Легнете по гръб.

Калия се отпусна на леглото и разреши на жената да отмести нощницата ѝ така, че да се видят раните по корема.

— О! Те също заздравяват добре. След няколко дни от тях няма да остане и следа.

Арголейката се приповдигна, за да погледне корема си. Две тънки розови линии вървяха под тъгъл надолу, към дясното ѝ бедро. Но лечителката беше права. След няколко дни щяха напълно да изчезнат.

Калия мислено се върна в хижата. Към онзи ужасен демон. И ноктите му, раздрали корема и гърдите ѝ. Имаше кръв. Много кръв. Тя знаеше, че оставаха минути, преди кръвта ѝ да изтече.

— Как се озовах тук?

Лена ѝ помогна да седне и оправи нощницата ѝ така, че да прикрие гърдите на пациентката, като остави гол гърба.

— Донесоха ви двама Пазители.

— Двама?

Лена взе нещо зад нея.

— Да. Единият се казваше Титус. Той си замина скоро след като ви донесе. Мисля, че се върна, за да унищожи хижата, където ви бяха намерили и да унищожи всички улики. Това ще е хладно.

Калия не очакваше, че към гърба ѝ ще се докосне нещо малко, кръгло и метално. Трепна, но се досети, че е стетоскоп и машинално си пое дълбоко дъх.

— Добре — каза Лена. — Още веднъж.

Тя местеше стетоскопа по гърба на Калия, докато слушаше дробовите ѝ, а след това направи същото и отпред. Удовлетворена, тя го сложи около врата си и помогна на Калия да закопчае нощницата си.

— Дробовите ви звучат чудесно. Никаква следа от инфекция. Вие наистина сте медицинско чудо. — Тя отмести косите на Калия на една страна. — Макар че тук имате интересен белег.

Лена прокара пръсти покрай линия на косата ѝ.

— Бенка ли е?

— Аз... Не зная. Никога...

— Изглежда почти като омега.

Калия не се развълнува. Тя отново си задаваше въпроса как-попаднах-тук-и-кой-беше-издал-тайната-ми?

— Кой беше?

Лена оправи косата ѝ, застана лице в лице с нея и присви вежди.

— За кого питате?

— Вторият Пазител — изрече Калия с нарастващо разочарование. — Казахте, че са били двама.

— О! — Лена се намръщи и хвърли поглед към вратата, а после и към Калия с очевидно неодобрение. — Онзи.

Сърцето на Калия бясно затуптя.

— Защо... защо той не си е тръгнал с Титус?

Лена се намръщи още по-силно и скри ръце в джобовете на панталоните.

— Въпрос за милион долара, нали така? Той се мотае тук, макар че не е нужен на никого. Не се отдалечава от вас за повече от десет

минути и не допуска тук никого друго, освен мен. Искам да кажа — и тя отново погледна вратата — че той беше прав. Нуждаех се от него в началото, за да отпушим процеса на възстановяването ви, но не и сега. Не зная, защо не си тръгва. Може би, ако вие...

— Какво означава, че сте се нуждаели от него, за да отпушите процеса?

Кръвта забуча във вените на Калия и странна тежест сви гърдите й.

— Лена, аз не мога да се самолекувам. И никога не съм могла.

Съчувствието смекчи погледа на кафявите очи на лекарката.

— Аз също не познавам лечител, който да е способен на това. Включително и аз. И дори не повярвах, когато той каза, че вашата сила може да се предава. Но се оказа прав. Мисля, че в случая, вашата ненавист към него изигра ролята си във ваша полза.

В мозъка на Калия оживяха странни спомени, видения и звуци. Тя виждаше дим, мъгла и светлина, които сякаш принадлежах на кораб. Чувахе как я викат и дърпат гласове, познати от миналото незнайно откъде. Сцената беше приятна и Калия си спомни, че искаше да тръгне. Изпитваше неконтролируемо желание да стъпи на борда на лодката и да заплува в тъмните води към неизвестен пристан. Но имаше и още един глас. Той звучеше като фон на останалите и се усиливаше с всяка изминала секунда. Глас на мъж. Зандер.

Аз не ти вярвах. И никога не съм. И защо трябваше да ти вярвам? Аз те изоставих. Чуваш ли ме, Калия? Аз те изоставих, когато ти имаше най-голяма нужда от мен. И дори не се обърнах.

Калия усети буцата в гърлото си. Думите бяха истински. Този глас беше неговият. Той беше успял да разбута отдавна погребаните й емоции. Онези чувства, които показва в пещерата, когато я нарече лъжкиня.

Предаване на способности.

— Нарочно ме е дразнил, за да излея болката си върху него — промълви тя, докато оглеждаше стаята.

О, Богове! Тя наистина можеше да предава обратно силите си. Онзи момент в пещерата, със Зандер, не е бил случайност.

— Да — каза Лена. — И това проработи. Вие изхвърлихте голяма част от инфекцията, а аз успях да измъкна останалото. Това

обяснява вашите напълно заличени белези. Нашата обща сила е просто невероятна. Искам само...

— Какво? — Калия прониза събеседницата си с поглед.

— Жалко, че не сте знаели за това, когато сте получили другите белези. Тези на гърба.

Калия усети студенината в гърдите си. Разбира се, че Лена беше видяла белезите на гърба ѝ. Но Зандер...

— Разказали ли сте за тях на Зандер?

— Не. — Лена кръстоса ръце пред гърдите си. — Не съвсем.

— Какво означава „не съвсем“? — Калия бавно се изправи на крака.

Лена с въздишка плесна с ръце.

— Това наистина е спорен момент, нали? И двете знаем, че той ги е виждал.

Ама че проклетия! Калия наведе глава. О... проклетие.

— Защо ви разстройва това, че той ги е видял пак? — рязко попита Лена. — Нали сте ги получили заради него?

Калия разтърка лицето си. О, Богове, той беше видял онова, което тя винаги беше скривала. Да знаеш за белезите беше едно, но да ги видиш — съвсем друго.

— Това беше мой избор — спокойно каза тя. — Няма да разберете.

— Не, щях да разбера.

Студеният глас на Лена накара Калия да вдигне глава. Върху лицето на полуарголейката бяха изписани ненавист и презрение.

— Моята майка беше арголейка, също като вас. Преди осемдесет и четири години я сгодили за мъж, когото тя не обичала. Нейните родители устроили брака ѝ, защото тя изживяла сто години и не успяла да си намери сама половинка. Мисля, че спокойно мога да кажа, че майка ми се е уплашила. И избягала. Минала през един от тайните портали в Егейските планини и се озовала в света на смъртните. Където срещнала баща ми. Човек. Влюбили се един в друг и тя забременяла с мен. Но жените от вашия свят са в опасност дори и тук.

Тайни портали ли? Калия винаги ги беше смятала за измислица.

— Баща ѝ я проследил — продължаваше Лена. — Моят дядо. Открил я и я отвел. И я пребил с камшик, също като вас. Наричат го ритуал за пречистване, но в него няма нищо пречистващо. Обикновено

наказание. Защото тя се осмелила да тръгне срещу онова, което се смята за правилно от мъжете във вашия свят.

Горчивината в гласа на Лена накара Калия да преглътне с труд. Тя не се съмняваше в историята ѝ, но все пак се застави да зададе въпроса, който прогаряше езика ѝ, макар да знаеше какъв ще бъде отговорът:

— Какво се случи после?

— Тя отново избягала и се върнала при баща ми. И скоро съм се родила аз. — Лена отпусна ръце и погледна надолу към леглото. — Били са тръгнали към тази колония, когато ги проследила група арголейци. Майка ми отказала да тръгне с тях и битката започнала. Убили и двамата.

Калия стисна очи. Наложил се отново да седне на леглото.

— Как сте оцелели?

— Ник с няколко негови войници минавали наблизко и дали отпор. Някои били убити, други избягали. Той ме донесе тук, в колонията. Една жена ме приюти. Била съм на около две, но още помня отделни подробности от онази битка. Моята майка. И помня белезите върху гърба ѝ, подобни на вашите.

Сърцето на Калия се разкъсваше от съчувствие към Лена, но нейната собствена ситуация беше свършено друга. Арголейката поклати глава и отвори очи.

— Съжалявам. Толкова съжалявам за случилото се. Ужасно е. Но само искам да поясня, за да го имате предвид, че това отношение е необичайно дори за моя свят.

— Необичайно? — очите на Лена се разшириха. — Погледнете гърба си.

Калия поклати глава.

— Никой не ме е следил и не ме е заставял да се върна. Нещата не са такива.

В тъмните очи на Лена избухна пламък. Тя посочи към вратата.

— Този така наречен Пазител, който чака отвън, е отговорен за белезите по вашия гръб. И той е тук, за да ви отведе. Знаете го, нали?

— Това не е точно така. Той не...

— Да? Видях вината в очите му. И забелязах вашия отклик, когато той ви шепнеше на ухото. А сега чака, докато укрепнете, за да

ви отведе и отново да ви накаже. Какво пък, аз няма да му разреша. Вие няма да си тръгнете оттук с...

— Лена, той не знае. — Калия отново скочи. В гнева си беше повишила глас. — Той не знае какво се е случило с мен, защото аз никога не съм му разказвала. Това беше мой избор.

Когато Лена рязко затвори уста, Калия се смекчи.

— Нима не разбирате? Аз можех да остана в света на смъртните, но не пожелах. Аз исках да се върна вкъщи и да остана при баща си. Церемонията по пречистването... — тя повдигна ръце и отново ги свали — ... не се прилага повече. Моят баща е един от Дванайсетте старейшини, а аз... Аз бях сгодена за бъдещ такъв. Моите отношения със Зандер... — Тя погледна към вратата и преглътна съжалението, което изведнъж беше изсушило гърлото ѝ. — Те причиниха болка на баща ми, която нито вие, нито някой друг би могъл да разбере.

Арголейката отново погледна Лена.

— Аз още от самото начало знаех в какво се забърквам със Зандер. И направих избора си. Зандер прави грешки, но той не е като вашия дядо. Той никога не би причинил преднамерено болка на жена. И ако знаеше за моя план, никога не би позволил това да се случи. Без значение как щеше да се отнесе накрая към мен.

— Тогава защо? — почти прошепна Лена. — Защо разрешихте да сторят това с вас?

Калия погледна към босите си крака. Стъпалата ѝ бяха потънали в дебелия килим. Какъв отговор би могла да даде, ако в него не би имало и капка здрав разум. Беше го направила не само за да помогне на баща си да съхрани гордостта си и да възстанови доброто си име пред Съвета. И не за да се омъжи за Лукас — това изобщо не беше минало през главата ѝ. Беше го направила отчасти... заради себе си. Нейните способности бяха свързани с равновесието и възстановяването на тялото. Но Калия не можеше да се изцели сама. И колкото и безумно да звучеше това сега, физическата болка, макар че нараняваше, помагаше. Тя облекчи сърдечните ѝ мъки и ѝ позволи да се съсредоточи върху нещо друго. И в някаква степен това беше крачка към възстановяването на нормалния ред на нещата.

— Защото — меко каза арголейката — имах нужда от умиротворение. — Тя отново поклати глава. — Аз зная, че не го разбирате. Но това не е по вина на Зандер. И никога не е било.

Лена погледна към вратата. И макар че в новия поглед на полуарголейката към очите на Калия все още се четеше неодобрение, то поне презрението беше изчезнало.

— Аз съм защитник. Такава е моята същност.

В контакта си с хората Калия съблюдаваше дистанция и основно заради това, че се беше научила да не споделя мислите си. Но с тази жена тя би могла да се сприятели.

— Това е добре. За лечителка. Но Зандер не е враг. И никога не е бил.

— Тогава кой е той за вас?

Този въпрос наруши равновесието на Калия. Зандер беше...

Пазител, преобърнал нейния свят. Единственият, когото тя не успя да забрави. И... любовта на нейния живот.

При тази мисъл сърцето ѝ потръпна, но Калия потисна емоциите си по-надълбоко, както се беше научила да го прави с годините.

— Той е... Зандер.

Една цяла и дълга минута Лена гледа към вратата и най-накрая въздъхна.

— Предполагам, това означава, че аз, според вас, трябва да бъда по-мила с него?

Калия се усмихна с тъгълчето на устните си.

— Може би не мила. Просто не му се ядосвайте.

Лена обърна очи нагоре и се насочи към вратата.

— Да не се ядосвам? На Аргонавт? Това е против правилата ми. Ще му кажа, че може да влезе.

Сложи ръка върху дръжката на вратата, но се спря.

— Искам да останете поне още ден и да си починете. Но знам, че вие ще постъпите така, както искате. Независимо от моето мнение.

— Благодаря.

Лена се поколеба.

— Дълго съм лелеяла обидата си към вашия свят и все още не съм готова да се освободя от нея. Но сега вероятно ще мога да видя и другата страна на медала. Предполагам — и тя отвори вратата. — Успех, Калия.

Вратата зад лечителката се затвори. До Калия достигнаха приглушените гласове на Лена и Зандер. Не дочуваше думите, но

разговорът завърши бързо. След това едва различимият шум от стъпки заглъхна.

Калия седеше на края на леглото и се опитваше да осмисли този безумен ден. В главата ѝ се въртяха множество въпроси. Лена каза, че Зандер я беше донесъл тук и оттогава не я беше оставял за повече от десет минути. Но сега си беше тръгнал? В дълбините на душата си тя се надяваше точно на това. Но по-голяма част от нея искаше той да беше останал.

О, Богове, съвсем се беше объркала...

Арголейката се хвана за края на леглото и се опита да диша по-дълбоко, което едва ли щеше да успокои скачащия ѝ пулс. На вратата се почука леко, което я застави да повдигне глава. Калия изчака и когато почукването отново се повтори, тя успя слабо да изрече:

— Влез!

ГЛАВА ШЕСТНАЙСЕТ

Едва Зандер влезе в стаята и сърцето на Калия се присви. Винаги увереният в себе си Пазител изглеждаше болен. Не физически, защото в този план той беше все така силен и здрав както винаги — от раните му не беше останала и следа, — а емоционално. Очите му бяха празни, а походката — отпусната. Светлите му коси бяха разрошени сякаш многократно беше прокарвал пръсти през тях. Изглеждаше така, като че ли някакъв невидим товар тегнеше върху плещите му и се разпределяше в пространство около него. Калия го усещаше с цялата си същност.

Тя никога не го беше смятала за възрастен. За обикновен човек той изглеждаше като силен и сексуален трийсет и пет годишен мъж в разцвета на силите си. Но това не беше така. Той беше навършил осемстотин дваисет и девет години. И днес, точно в този миг, сякаш всичките тези години пробягваха през буреносно сиво-сините му очи, като напомняха на всички кой беше той, какво беше направил и какво беше виждал.

— Лена каза, че с теб всичко е наред.

Пулсът на Калия забърза, докато го гледаше. Беше обут с традиционните черни кожени панталони — онези, които Титус му беше донесъл тогава в пещерата. Блузата с яка и дълги ръкави подчертаваше мускулите на ръцете и гърдите му и не прикриваше единствено Аргонавтските знаци върху пръстите му. Леко наболата брада покриваше лицето му сякаш не се беше бръснал от няколко дни, а старите и едва забележимите белези върху ръцете и врата му придаваха само тайнственост и интрига.

О, Богове, той наистина беше красив. Дори с всичките белези, придобити през дългите години на сражения. Тя си спомни как го видя за пръв път. Преди почти единайсет години. Беше навършила трийсет — възрастна жена според мерките на смъртните и все още дете според арголейските. Царят я беше помолил да поеме длъжността на царски лекар; длъжност, която беше заемала майка ѝ дълги години до смъртта

си. В замъка ошашавената Калия се опитваше да си придаде вид на всезнаеща, когато по коридора се размина с Терон и Зандер, които отиваха при царя.

Тогава сърцето ѝ замря точно така, както сега, и усети, че не може да диша. Той винаги беше имал такова въздействие върху нея. И този ефект само се засилваше все повече до онази нощ, когато той я завлече в царския кабинет и тя захвърли всичко, което знаеше за равновесието и порядъка, и се отдаде на страстта.

Зандер пхна ръце в задните джобове на панталоните си, но не помръдна. Беше ясно, че не знае какво да каже или да направи, и в настъпилата тишина сърцето на Калия затупка като барабан. Лечителката не разбираше защо той все още беше тук, но поне едно беше ясно — Зандер усещаше вина. И тя не знаеше как да се справи с това.

— Зандер, не е необходимо да оставаш тук. Аз съм добре. Ти не си ми длъжен за нищо...

— Някога разказвал ли съм ти за майка си?

Странното изречение накара Калия да замълчи. Силата на погледа му ѝ подсказваше, че той смята да ѝ разкаже нещо много важно. Може би трябваше да го изслуша?

— Не — бавно отговори тя. — Не си спомням.

— Работела е в замъка. — Зандер се приближи и седна до нея на леглото като се постара да не я докосва. — Бил е дванайсети век, а тогава всичко е било малко по-различно. Архидмус е бил цар и Съветът е имал много по-голямо влияние върху монархията, отколкото сега, а и изобщо над населението като цяло. — Пазителят се наведе, постави лакти върху коленете си и отпусна глава. — Казвала се Хлоя и била учителка. Обучавала децата на царя и на няколко аристократи, работещи в замъка. Била омъжена за учен на име Аластор. Неговият по-голям брат е представял семейството в Съвета на Дванайсетте старейшини. Били са женени от няколко години, но нямали деца. И точно тогава тя срещнала в замъка моя баща, Никатор.

От начина, по който Зандер произнесе името на Аргонавта, по гърба на Калия пробяга студена тръпка. Тя знаеше, че той рядко си спомня за андраса, дал му живот; той никога не говореше за него, а тя изобщо не питаше. Сплетните за Никатор бяха добре известни в царството и на първо място именно заради тези слухове нейният баща

беше против отношенията ѝ със Зандер. Никатор напълно оправдавал името, което носел — Завоевател — по всички възможни начини. Той бил жесток воин и в живота, и в сраженията; андрас, който живеел по свои собствени закони и без угризения на съвестта вземал всичко, което пожелал. И често със сила.

И Калия изведнъж разбра, че не е много сигурна дали иска да чуе края на тази история.

Зандер стисна пръсти и погледна надолу, но Калия беше сигурна, че воинът вижда събитията от преди няколко стотици години, а не дебелия и пухкав килим под краката им.

— Искане ми се да мисля, че всичко е било по взаимно съгласие. Че те са се видели и са почувствали влечение един към друг. — Лечителката знаеше, че той искаше да добави като нас, но Зандер не го изрече. — Но аз зная, че това не е истина. Тя е забременяла и знаейки, че Съветът ще сметне... — Пазителят преглътна трудно. Явно му беше лошо — ... изнасилването ѝ... за съпружеска измяна, а не престъпление, каквото е било в действителност, направила единственото, което сметнала за правилно. Намерила в планините вещица, която да ѝ помогне да се избави от плода. Да се избави от мен. — Зандер протегна ръка с дланта надолу и показа древните арголейски символи на пръстите си. — Само че това не проработило. Дори тогава, в утробата на майка ми, не е могло да бъде убит.

Дишането на Калия направо спря. Тя си спомни думите му в онзи ден, когато му съобщи, че е бременна: Не убивай детето ми: Ако ти не го искаш, аз ще го взема. Но каквото и да решиш, обещавай, че няма да направиш нещо непоправимо.

Той изглеждаше толкова сърдит. Толкова недоверчив. Думите му жилеха остро и макар че тази новина изплаши и нея, влюбената Калия така и не можа да разбере как той беше стигнал до изводи, които дори тя самата не беше разглеждала като възможни варианти.

— Три пъти — прошепна Зандер, докато все още гледаше ръцете си. — Тя се опитала да се избави от мен три пъти, но не се получило. — Той вдигна ръка и прокара пръст по дългия и неравен белег по врата си. — Родил съм се с него.

Стомахът на Калия се сви. Тя затвори очи, когато в паметта ѝ като плесница изплува разговорът им в пещерата.

И коя съм аз?

Убийца!

— В края на краищата тя ме родила тайно — продължи Пазителят. — Вещицата, която бабувала при раждането ми, видяла знаците по ръцете ми и известила Аргонавтите. И макар че вината не била нейна, майка ми знаела, че Съветът ще я накаже жестоко за забранената връзка. — Той се поколеба, докато гледаше надолу към килима, но след това тихо добави: — Самоубила се седмица след раждането ми.

— О, Зандер...

Леглото проскърца и Калия отвори очи, когато усети докосването на пръстите му до скулата си. Пазителят стоеше пред нея на колене, но красивото му лице беше помрачено от безпокойство и съжаление. Сълзите, които се виждаха в очите му, едва не я пречупиха.

— Аз не знаех. Мислех, че...

Той замълча и преглътна, докато сякаш събираше мислите си. Ръката му се плъзна надолу и покри нейната, която беше върху коляното ѝ и погледът му я последва.

— Никога не съм искал да бъда Аргонавт. Тези проклети символи цял живот са ми диктували как да живея. Служил съм с много Пазители. Някои бяха завършени негодници, като баща ми, и аз си задавах въпроса: За какво, дявол да го вземе, се сражавам? След което се появи бащата на Терон — Солон, и всичко започна да се променя. Сега служа с достойни мъже. Те не са такива като предишните Аргонавти. Дори Деметрий не е наполовина толкова лош, колкото бяха те. Когато ти ми съобщи, че си бременна, не можех просто така да зарежа Терон. Прекалено много съм му задължен. Затова те оставих. За да уредя всичко и на моето място да назначат друг. Но не се стигна дотам.

Калия се страхуваше от продължението, но трябваше да го изслуша.

— Твоят баща ме намери в замъка и ми каза, че си променила решението си и си се отправила в света на смъртните, за да прекъснеш бременността си.

Лечителката го погледна в очите и видя как той бавно поклати глава.

— Не му повярвах. Затова те проследих. Намерих болницата. Сестрата ми каза, че всичко вече е направено и че ти си си тръгнала.

Записите го потвърждаваха.

— Аз никога...

— Зная — отвърна Зандер. — Сега зная. Още тогава трябваше да разбера, че ти не би направила нещо подобно, без да поговориш преди това с мен, но бях изпаднал в такъв гняв. — Той огледа стаята и прокара ръка през косите си. — Понякога яростта в мен взема връх над всичко останало. Когато ти не се върна и седмиците се превърнаха в месеци, а месеците — в години, аз най-накрая разбрах и осъзнах, че в края на краищата наистина си искала нещо друго.

През всичките тези години той беше смятал, че именно тя е скъсала с него? Макар това да не е било така.

Сълзите пареха в очите ѝ. Сълзи, които тя отдавна смяташе за изплакани.

— Аз заминах в света на смъртните, за да спася нашето бебе, Зандер. Аз не... Аз не...

Той стисна ръката ѝ.

— Зная.

Емоциите я погълнаха, препълниха я и стиснаха гърдите ѝ толкова силно, че тя едва успяваше да диша. Отмести ръката му, изправи се, за да се раздвижи и да не даде възможност на болката изцяло да я завладее. Насочи се към прозореца и сложи длан върху хладната каменна стена.

— Баща ми ми разказа за срещата ви. Той твърдеше, че точно ти си изменил решението си. Не си искал да напуснеш Аргонавтите.

О, Богове, тя вярваше на баща си! Повярва на онова, което той ѝ каза. Дори умоляваше андраса да разкаже на Зандер къде точно беше в Гърция, в случай че той осъзнаеше грешката си и пожелае нея или детето им. Не беше за учудване, че Зандер така и не дойде.

— Той винаги е бил против това да бъдем заедно — тихо произнесе Пазителят.

Да, вярно. Саймън ненавиждаше Аргонавтите от цялата си душа. Толкова силно, че тя често се чудеше откъде идваше всичката тази ненавист. И това не беше нещо в самия Зандер, а в принадлежността му към Аргонавтите и онова, което те представляваха.

— Той... — В очите ѝ запламтя изгарящ гняв с такава сила, равна на онази, с която лъжата на баща ѝ прониза сърцето ѝ.

Калия усети присъствието му зад гърба си още преди Зандер да сложи длани върху ръцете ѝ и да я обърне с лице към себе си. Но тя така и не повдигна очи. Просто не беше в състояние да види изражението в погледа му. Когато Аргонавтът я притегли към себе си, тя сложи глава върху гърдите му и дори не започна да се съпротивлява на нежните му обятия.

— Само ако знаех — емоциите го задушаваша — щях да бъда там с теб. Всяка секунда. Нищо не би ме спряло. И никой... — Той целият се напрегна. — Никой никога не би ти причинил болка.

Тя нямаше представа какво да каже. И не се съмняваше, че няма да бъде способна да разговаря за това така, както го правеше сега.

— Калия. — Пръстите му се заровиха в косата ѝ и Зандер притегли лицето на наречената си към своето. Но не гняв беше изписан върху неговото, а съжаление. И печал. И мъка, която тя можеше да разбере. — Тея.

Името, което той ѝ беше дал преди много години, докосна нещо дълбоко в душата ѝ, нещо скрито от света. Богиня. Веднъж той ѝ беше казал, че я смята за своята лична богиня.

И тя му повярва. А после го намрази. А сега... сега не знаеше какво да мисли.

Когато Зандер се наведе, за да докосне устните ѝ със своите, Калия застина. Тя не се отдръпна и дори не осъзна дали изобщо можеше да го направи. А това, макар да беше безумие, ѝ се струваше правилно. Двамата бяха загубили толкова много. Тя беше скърбила дълги години и досега не беше разбрала, че болката ѝ не спираше, поради факта че никога не я беше споделяла с него.

Ръцете му се плъзнаха от косата върху раменете ѝ и я притискаха още по-близо. Докосването на кожата му отекна в цялото ѝ тяло. Арголейката въздъхна в устните му, отметна глава и ги разтвори.

Целувката им беше бавна и нежна. Езикът му се плъзна в устата ѝ и бавно започна да гали нейния сякаш разполагаше с цялото време на света. Сякаш я опитваше за пръв път и се наслаждаваше на всеки миг. Калия осъзна, че му отговаря. Сложи ръце върху гърдите му, докато му даваше желаното и докато се убеждаваше, че това всъщност не е възраждане на онова, което никога не трябваше да се случва. Това беше сближаване. И взаимно утешение.

Да освободят миналото веднъж завинаги.

Устните му бавно се движеха по скулата към ухото ѝ, а тя трепереше под топлия му дъх, който галеше кожата на врата ѝ.

— Толкова си силна, Тея — прошепна в ухото ѝ. — Истински боец. Когато си помисля за онова, което можеше да се случи с теб...

Думите му се завъртяха в главата ѝ, докато тя вдишваше аромата му. А след това, сякаш открили целта си, върнаха в съзнанието ѝ спомен от онази ловна хижа и демона, които едва не я беше убил.

Вие сте боец, както виждам.

След което последва гласът на Аталанта.

Тя е майка на момчето. Доведи я! И ако пършивецът не иска да сътрудничи, тя може да ни послужи.

Нещо отново силно стисна гърдите на Калия. Само че този път не от болка, а от изумление и лошо предчувствие. Не може да бъде...

— Какво? — попита Зандер. Той се отстрани, смръщил вежди, от което между буреносните му очи се беше образувала бръчка.

Обяснението, което ѝ беше дал баща ѝ след раждането, също допринесе за кашата в мислите ѝ. Земетресението в Пелопонес. Лекарят не можа да стигне до дома им заради разрушенията. Усложненията при раждането. Тя изгуби съзнание. Мъртвородено бебе. Повторните трусове бяха толкова силни, че напълно разрушиха къщата.

Баща ѝ и беше казал, че е имал време да вземе само нея и да я остави на безопасно място. Но не беше успял да извади телцето на сина ѝ от разрушения дом. Тя така и не беше видяла личицето на детето им.

— Не — прошепна Калия и покри уста с ръка. Гледаше към Зандер, докато през това време всички части от главоблъсканицата се подредиха в съзнанието ѝ.

— Калия? — Той я хвана за раменете, докато въпросите в очите му се превърнаха в страх. — Какво става?

— Аз... — Тя едва преглътна и свали ръката си. Самата тя едва вярваше в това, което се канеше да изрече. Но така или иначе, по един или друг начин, това приличаше на истина. — Мисля, че баща ми ни е излъгал. И двамата. Зандер, мисля, че синът ни може да е жив.

* * *

Макс знаеше, че Аталанта най-напред щеше да изпрати своите чудовища за него във Форт Нелсън, затова остана в гората и пресече реката надолу по течението. Неотдавна беше паднал сняг, но ръкавите на реката при Форт Нелсън все още не бяха замръзнали, макар водата да беше толкова студена, колкото в ужасната пустош на Аталанта.

Металният диск топлеше гърдите му, докато Макс се движеше, и тази топлина сякаш се вливаше във всичките му крайници.

Страхотно!

Той се измъкна от другата страна от реката и треперейки се скри сред дърветата. Не можеше да чака прекалено дълго, трябваше да се движи. И имаше минута, за да нормализира дишането си. Седна до ствола на едно дървото, притисна колене към гърдите си и обгърна краката, в опит да се стопли. От косата му капеше вода и той гледаше как капките падаха върху раменете му, а после се изпаряваха.

Шантаво!

Отмести се назад и погледна към ръцете си. Те вече бяха сухи. След това към краката си — дънките му също почти бяха изсъхнали. Дискът на гърдите му гореше, но без да изгаря кожата. Тениската му беше леко влажна, а на якето не бяха изсъхнали само ръкавите. Той протегна ръка, докосна с пръсти диска и се усмихна, разбрал, че той наистина е вълшебен.

Макс енергично се изправи на крака, макар че малко по-рано се чувстваше изтощен. След това измина пешком още един километър до магистралата и се скри в храстите край пътя, докато не видя в далечината светлините на огромен камион.

Увереността му в самия него му беше вдъхнала нов живот и той излезе на края на платното, размахал ръце.

Светлините се приближаваха. Отчитайки слоя тънък лед, който покриваше асфалта, Макс не знаеше дали огромната машина ще да успее да спре. В този момент до ушите му достигна писък на спирачки и камионът спря на пет метра от него.

Макс се затича към страната на шофьора. Стъклото бавно се спусна надолу. Мъжът присви очи, за да може да види лицето на човека, който го гледаше отдолу.

— Загубило ли си се, момче?

— Хм... — И сега какво? — Не. Не съвсем.

Мъжът сложи ръка на ръба на стъклото и се наведе, за да разгледа Макс по-добре.

— Това яке няма да те спаси от студа. Температурата пада като двајсетачки в стриптийз клуб. Откъде си, момче?

— Ъ-ъ... — Макс не можеше да назове Форт Нелсън. Замисли се за секунда какво знаеше за този район? — От Аляска.

Очите на мъжа се присвиха.

— От Аляска, а? Как се добра дотук?

— Пешком.

Мъжът отново го измери с поглед като този път го позадържа малко по-дълго върху лицето му. Косата на Макс едва не щръкна от внимателния оглед на шофьора.

— Бягаш ли от нещо?

Върху челото му избиха капчици пот.

— Не.

— Аха — недоверчиво отвърна мъжът. — Откъде ти е тази синина?

Макс прокара пръсти по лявата си скула. Току-що си беше спомнил за нападението над Зелус.

— Аз... аз не зная.

Мъжът изхъмка и най-накрая кимна към седалката до него:

— Скачай вътре!

Момчето изумено повдигна вежди. Замръзна за миг, но след това побърза да заобиколи и се изкачи по високите стъпенки. Едва влезе вътре и топлината на кабината веднага сгря последните останали замръзнали клетки в тялото му.

Шофьорът го наблюдаваше. Имаше кръгло коремче, оредяла на темето коса и ръце в мазоли, явно видели много работа. Беше на видима възраст около петдесетте.

— Казвам се Джеб. Отивам към Западното крайбрежие по заявка на една ванкувърска компания. А ти накъде си тръгнал, момче?

Макс стисна ръце върху коленете си. Не беше поглеждал чак толкова напред и не беше правил планове. Къде щеше да иде? Беше чул как Аталанта и Танатос разговаряха за някаква колония на полуарголейците на юг.

— Орегон.

— А какво има в Орегон?

Макс знаеше, че не трябва да бъде прекалено потаен. Но и не смяташе да споделя всичко.

— Имам роднини там.

Джеб отново внимателно го огледа и най-накрая каза:

— Аз отивам до базата във Ванкувър. Оттам ще взема товар и заминавам за Лас Вегас. Ако няма да ми създаваш проблеми, можеш да дойдеш с мен.

— Б-благодаря. — Макс се облегна назад, но не се отпусна. Нещо го караше да стои нащрек.

Този мъж може и да беше обикновен смъртен, но Макс отдавна се беше научил да не се доверява на никого. Джеб превключи на скорост. Двигателят изръмжа, звукът на метал изпълни кабината и огромният камион започна да набира скорост.

— Аха, и аз никога не съм харесвал своя старец. Злобен кучи син. Дяволски се надявам, че ти бягаш натам, където ще ти е по-добре, дечко.

Макс също се надяваше на това.

* * *

Едва излязоха от портала в Стражевата зала и Калия се втурна като стрела.

Зандер я хвана, но тя се изплъзна от обятията му и отново се понесе към вратата.

— По дяволите! Калия, почакай!

Двамата гвардейци, които стояха на стража до портала, си размениха многозначителни погледи. Зандер потърси дежурния Аргонавт, който се занимаваше с обучението на новобранците. Нито един от Пазителите не беше във възторг от решението на Съвета да предаде охраната на портала на своята собствена армия, но необходимостта да дундуркат новациите ги вбесяваше още повече. И Трифон, днешният „късметлия“, изглежда, беше готов да си блъска главата в стената.

— Зандер? Какво, по...

Зандер игнорира въпроса му и тръгна към вратата.

— Намери Терон и останалите и ги доведи в Арголион — извика той.

Трифон смръщи светлите си вежди и се изправи от стола.

— Защо, в името на Хадес, искаш да видиш Съвета?

— Просто го направи!

И Зандер побягна към изхода. Подмина няколко постройките и спря на тротоара. Тайрънс проблясваше в лъчите на слънцето. Освежаващият ветрец докосна лицето му, докато той се оглеждаше за Калия по оживената улица, но не я видя никъде. Затвори очи и си представи Арголион — древната сграда, в която се провеждаха събранията и в която се намираха кабинетите на членовете на Съвета. За броени секунди се пренесе на стълбите на огромното здание и се втурна вътре.

Около централния коридор се извисяваха редици от колони. Пазителят не видя Калия в главното фоайе и затова се насочи към главната зала, молейки се точно сега там да не тече съвещание. Мраморният под блестеше под краката му, а Зандер се проклинаше, че не го беше планирал по-добре.

Сви зад ъгъла и едва тогава я видя. Калия тъкмо се канеше да отвори двукрилата врата, която водеше към залата на Съвета.

— Калия! Почакай!

Тя се обърна и го погледна. Страданието в очите ѝ просто го убиваше.

— Аз трябва да видя баща си.

Зандер я хвана за ръката и нежно обърна лицето ѝ към себе си.

— Може да имат съвещание. Почакай, докато дойде Терон, а след това ще го попитаме двамата. Той...

— Не ме интересува, Зандер! Десет години. Минаха десет години!

Арголейката отвори вратата, преди да успее да я спре, промуши се под ръката му и влезе вътре.

Той се опита да я хване, но не успя. Всички звуци замлъкнаха, когато влезе вътре след нея.

Дванайсетте членове на Съвета седяха в кръг на столовете си с високи облегалки около Великия символ Алфа, издълбан в средата на залата върху мраморния под. Зад кръга, на извисен трон седеше Изадора — представителката на царското семейство и следеше

процеса. Вдясно от нея седеше Кейси, а от двете страни на сестрите имаше въоръжена охрана.

Всички погледи се обърнаха към тях. Напрежението сякаш пронизваше въздуха като с нож. Зандер бързо огледа стаята и видя още двама, трима... петима стражи на изходите, разположени около кръга на колоните.

Ската! Трябваше да изчакат Терон и останалите.

— Защо ни обезпокоихте? — намръщено попита Люциан, Глава на Съвета, докато ставаше от мястото си. Ромпата — традиционното червено одеяние, което обличаше всеки член на заседание — красиво се дигнаше около краката му.

— Трябва да говоря с баща си! — заяви Калия впила поглед в родителя си, който седеше вдясно от Люциан.

— Калия? — Баща ѝ се изправи и се опита да я успокои. — Това е неуместно.

— Ти ме излъга — изрече тя.

Раменете на баща ѝ се напрегнаха. Зандер видя как Люциан хвърли въпросителен поглед към Саймън. С крайчеца на очите си успя да забележи как Лукас, синът на андраса и мъжът, за когото бащата на Калия я беше сгодил още като дете, се изправи от стола до стената в далечния край на залата.

О, да, това беше истинска катастрофа. Всички действащи лица бяха тук и съдейки по съгъстващото се в стаята напрежение, Зандер предполагаше, че в скоро време щеше да стане още по-зле. Той можеше да поеме трима стражи и да защити Калия. Но не и седем. И определено не пред дванайсет чифта очи, втренчени в него.

— Калия — прошепна той, пристъпи напред и я хвана за ръката.

Тя се изтръгна от хватката му и влезе в кръга, заставайки в самия център на Великия печат Алфа.

— Ти каза, че Зандер ме е захвърлил, а това не е вярно.

— Калия. — Погледът на баща ѝ се премести от Зандер към нея и обратно. — Това наистина е неуместно.

Тя не обърна внимание на думите му, а продължи напред, докато не се озова на няколко сантиметра от него. И макар Зандер да се засегна от това, че тя не го послуша, а продължи, без да се замисля, една малка част от него не можа да не се възхити на силата и смелостта ѝ. Тя беше обкръжена от дванайсет андраси, дванайсет

могъщи политици от тяхното общество и тяхната стража. Тези, които завинаги я бяха белязали със своя извратен ритуал на пречистване и имаха властта да разрушат кариерата ѝ и всичко онова, което беше постигнала за тези години. И въпреки всичко тя не отстъпваше.

— Казал си ми, че не желая да го виждам повече — каза тя на баща си — но и за това също си го излъгал. Ти знаеш, че заради него бих оставила всичко.

Зандер почувства болка в гърдите си от откровенията ѝ, но вниманието му беше привлечено от това, как в другия край на стаята се напрегна Лукас. И му се стори, че освен него, никой друг не го забеляза. Погледите на всички бяха обърнати към Калия.

— За какво още си ме лъгал? — попита тя. — Какво още криеш от мен през всичките тези години?

— Калия — прошепна баща ѝ и протегна ръка към нея.

Зандер се напрегна, готов да се намеси, но тя се отдръпна и развълнуваният Саймън отпусна ръка.

— Очевидно, ти сега не можеш да съобразяваш добре, затова говориш така. Мисля, че трябва да отидеш в клиниката си и...

— Нека говори — изрече Терон от прага.

Всички от Съвета вкупом се обърнаха към вратата, където стоеше потомъкът на Херкулес в обкръжението на останалите Аргонавти. Липсваше единствено Деметрий.

Зандер въздъхна облекчено, обърна се, влезе в кръга и застана зад гърба на Калия. Саймън премести поглед от нея към него и обратно, след което се обърна към Люциан. Напрежението в момента ясно се отразяваше в очите му.

— Лорд Люциан, поднасям ви извиненията си за това, че моята дъщеря ни обезпокои. Мога ли да помоля Съвета да обяви почивка, докато не се разбере с това... нарушение?

В нефритенозелените очи на стисналия зъби Глава на Съвета проблясваше раздражение.

— Така да бъде! Заседанието се отлага за утре.

В залата се дочуха приглушени гласове, когато останалите десет членове на Съвета се изправиха и приготвиха да тръгнат, като не спираха да хвърлят въпросителни погледи към Калия, Зандер и Аргонавтите. Но Люциан не помръдна от мястото си. Също както Кейси и Изадора, присъединила се към сестра си в кръга. С

периферното си зрение Зандер забеляза как Лукас се изправи до баща си.

Глупак! Идиотът трябваше отдавна да се разкара.

— Калия — започна да я увещава баща ѝ, когато другите си тръгнаха. — Това е напълно неуместно. Аз не смятам...

— Искам да знам какво се случи в Гърция — настоя тя, надвиснала над него. — И за какво още си ме лъгал. Какво си направил с моето дете?

Изадора въздъхна и закри с ръка уста, но Зандер ни най-малко не се развълнува от състоянието на принцесата в този момент. Разширилите се внезапно очи и преbledнялото лице на Саймън оживиха в паметта му скорошен разговор.

Нищо не е такова, каквото изглежда, Пазителю. Паяжината на лъжата обвива в пъти по-здраво, когато се касае за онези, на които се доверяваме най-много.

— Какво е станало с него? — настоя Калия. — Какво се е случило с моя син?

Изпълнените с ужас очи на Саймън се преместиха от Калия към Аргонавите, изправени до вратата, след което най-накрая се спряха върху Зандер. Той не чуваше Люциан, който с шепот го засипваше с въпроси. Върху челото му изби пот, след което андрасът започна да трепери.

— Нека тя да излезе — настоя Саймън.

— Какво? — Калия се обърна към Зандер, а после отново към баща си. — Аз няма да ходя никъде. Ако мислиш, че след всичкото това време аз...

— Аз ще ти разкажа — обърна се Саймън към Зандер, без да обръща внимание на Калия. — Но не и на нея. На нея не мога.

— Саймън — просъска Люциан. — На теб ти е забранено да говориш!

Познатият шум в кръвта на Зандер го предупреди, че няма да чуе нищо хубаво. Но Пазителят го заглуши и застана между Калия и баща ѝ, преди тя да успее да се нахвърли върху него.

— Зандер, махни се от мен.

Той я хвана за ръцете.

— Изчакай отвън.

— За нищо на света!

— Аз няма да скрия нищо от теб — прошепна той. — Обещавам! Но по някаква причина той няма да ни разкаже истината, докато ти си тук. Трябва да излезеш.

Калия застина, докато го пронизваше с поглед. В последвалата тишина връзката, която винаги беше съществувала между тях, избухна дълбоко в душата му. Помежду им имаше цял океан от болка и лъжи, но този път трябваше да го прекосят заедно. Тя трябваше да му се довери.

Лечителката стисна зъби, но се отпусна.

— Ако ти също ме излъжеш...

— Няма да те излъжа — тихо отвърна той. Надяваше се тя да е усетила искреността в думите му.

Зандер дочака кимването ѝ и погледна към Кейси през рамо. Дъщерята на царя, полуарголейката, без бавене излезе напред и побърза към Калия.

— Ще почакаме навън.

Лечителката направи крачка към вратата.

— Калия?

Тя застина на място, вгледана в Зандер. И за пръв път от толкова много години той ясно видя всичко в теменужените ѝ очи. Видя всичко, което тя означаваше за него и всичко, което беше сега. Видя всичко, което той направи преди, по време и след тяхната връзка, както и онова, което толкова силно искаше да промени. Зандер видя... душата си; толкова ясно, сякаш гледаше навътре в себе си. Видя живота си. Който завършваше не така, както си мислеше след разговора с Лахезис на онази скала, а продължаваше чрез нея, заради нея, с нея.

— Обещавам — повтори той.

Калия въздъхна дълбоко. След това се обърна и пресече кръга по посока на вратата.

Болка прониза гърдите на Зандер, докато я гледаше. Болка и отново събудилият се у него гняв заради това, че дори сега му се налагаше да крие истината. Но това нямаше да продължи дълго.

След като Аргонавтът дочу звука на затварящата се врата, се обърна и погледна бащата на Калия. И макар че не го искаше, все пак обузда яростта си — беше наясно, че с нея няма да постигне нищо. Чу как останалите Аргонавти, начело с Терон, застанаха зад гърба му.

— Повече никакви лъжи — каза той на Саймън. — Този път ще кажеш истината. Какво си направил с моя син?

Саймън хвърли виновен поглед към Люциан, след което заговори. Зандер никога през живота си не беше очаквал да чуе онова, което излезе от устата на съветника. Той направо обезумя и яростта му се отприщи още преди Саймън да успее да спре, за да си поеме дъх.

ГЛАВА СЕДЕМНАЙСЕТ

Защо се бавеха толкова?

Обвила ръце около себе си, Калия гризеше нокътя на палеца си и крачеше напред-назад по коридора пред залата на Съвета. Нервите ѝ бяха опънати до крайност, а коремът болезнено я присвиваше, докато гаденето се придвижваше нагоре към гърлото ѝ. Едва беше излязла от залата, когато чу вътре някакъв шум, но Кейси не ѝ разреши да се върне. И сега лечителката се губеше в догадки. Какво, по дяволите, ставаше там?

Когато почти беше готова да събори стената, за да види какво става, вратата се откряна, Титус излезе навън и бързо я затвори зад гърба си. Той изглеждаше ядосан и... силно разтревожен. Застана пред Калия, но не пророни нито дума.

— Къде е Зандер? — попита тя.

— Вътре, но не може... — Титус се запъна. — Мисля, че сега е по-добре да не говориш с него.

Какво, по дяволите, означаваше пък това?!

Калия се разтревожи до крайност.

— Титус, какво каза баща ми?

Аргонавтът погледна към ръцете ѝ, изпънати до тялото, поколеба се, а след това посегна към тях. Докосна я и се намръщи. Калия си спомни как Аргонавтът падна на колене в пещерата. Той никога не докосваше никого — във всеки случай целенасочено. Но фактът, че доброволно я хвана за ръцете, я разтревожи безкрайно.

— Титус?

Той въздъхна дълбоко и се загледа в ръцете ѝ.

— Калия, баща ти е сключил сделка, за да спаси живота ти. Ти... По време на раждането са възникнали усложнения... Той казва, че ако не е постъпил така, ти е нямало да оцелееш.

— Каква сделка?

Пазителят повдигна към нея кафявите си очи, които бяха видели толкова много, но все пак не всичко.

— Твоят живот в замяна на този на твоя син.

Нейният живот. За неговия. Ужасната ѝ догадка не се оказа истина.

— Значи, моят син наистина е мъртъв?

— Аз...

Видяла изписаната върху лицето му неловкост, Калия се намръщи.

— Титус, какво става?

— Саймън не знае със сигурност. Бебето е било... живо... когато са го взели. Оттогава твоят баща повече не го е виждал.

Болката направо смаза гърдите на Калия. Нейното дете беше живо, а не както я уверяваха умряло в онова планинско село в Гърция по време на земетресението. Как можеше тя да не знае? Защо не го беше почувствала? И на кого му трябваше нейният син?

— Кой? Кой го е взел? — попита тя.

— Калия...

— Не ме успокоявай, Титус, а ми кажи кой е бил?

Тя се изтръгна от ръцете му.

Титус стисна зъби и лечителката разбра по очите му, че не искаше да ѝ казва.

Най-накрая все пак изрече:

— Аталанта.

Пред очите ѝ падна червена пелена, а кръвта ѝ с бясна скорост запрепуска из тялото ѝ. Преди Аргонавтът да успее да я спре. Калия отвори двойните врати и забеляза баща си, който стоеше в центъра на кръга с разширени и изплашени очи, докато гледаше приближаването на дъщеря си.

— Калия, почакай — извика Титус след нея.

— Калия — каза Саймън и вдигна ръце към нея. — Нека да ти обясня...

— Ти, кучи син такъв! Как си могъл?!

Около нея се чуха гласове. Тя знаеше, че в стаята имаше и други хора, които крещяха, но не разбираше думите им. Усещаше единствено болката и виждаше само предателството. И осъзнаваше, че мъжът, на когото сляпо бе вярвала, беше извършил нещо чудовищно.

Някой я хвана здраво за талията и я издърпа назад. Калия се съпротивляваше, но желязната хватка така и не се отпусна. Заради

шума в главата си тя не чуваше почти нищо, но пелената пред очите ѝ започна бавно да се разсейва. И едва тогава видя, че баща ѝ стои на колене с червено лице, осяно с драскотини.

— Калия, успокой се! — изсъска Титус в ухото ѝ. Тя погледна към лицето на родителя си. Изглежда, че го беше наранила.

Баща ѝ повдигна глава. В очите му светеха вина и разкаяние.

— Ти трябва да ме разбереш — нямах друг изход.

Тя се опита да се измъкне от железните обятия на Титус.

— Ти си дал сина ми на чудовище!

Баща ѝ поклати глава и сведе поглед.

— Зная, зная. Но в противен случай ти щеше да умреш. Аз помислих, че бебето вече е мъртво.

— Той е бил жив!

— Аз... — Саймън потръпна. — Аз не знаех, докато те не изчезнах. Ти трябва да ми повярваш.

Отвращението и презрението обзеха Калия. Тя гледаше към баща си, който стоеше на колене върху печата Алфа в центъра на кръга, с Люциан зад гърба си, и в присъствието на всички Аргонавти. Червената мъгла пред очите ѝ беше изчезнала, но и представата за баща ѝ, като за благороден и несъкрушим аристократ, също беше изчезнала.

Все още я тресеше, но беше престана да се съпротивлява. Титус шепнеше нещо в ухото ѝ, но тя не чуваше думите. Той внимателно я пусна да стъпи на пода, но не я освободи. С крайчеца на окото си Калия видя, че Терон държеше Зандер по същия начин. И разбра защо той не беше излязъл да говори с нея, както беше обещал.

— Защо? — попита тя отново баща си. — Защо не ми разказа?

Саймън поклати глава.

— Не можех, защото това също беше част от договора. Тя наложи проклетие върху теб, което би съкратило живота ти, ако аз дори само намекнех за случилото се.

Арголейката погледна към Зандер, който беше готов да извърши убийство. За нейната бременност знаеха само двама андраси — баща ѝ и Зандер, но нейният родител толкова майсторски ги беше разделил, че никой не се беше досетил какво се беше случило.

Гневът ѝ се оттече, като остави само съжаление и презрение.

— Пусни ме, Титус, няма да го нападам — измърмори тя.

Титус я пусна и отстъпи крачка, но не се отдалечи.

— Защо аз? Защо моето бебе? — попита Калия баща си. — Аргонавтите са се размножавали в продължение на хилядолетия. Какво особено е имало в моето дете?

Баща ѝ се отпусна на пети и прокара треперещата си ръка през лицето. И ако това изобщо беше възможно, доби още по-виновен вид. Той мълчеше, но Калия усещаше нарастващия си страх.

— Какво още... т-ти премълчаваш? — заеквайки попита тя.

— Аз обичах майка ти, а когато тя умря... — промърмори Саймън.

Калия беше навършила седем, когато царската лечителка Ана умря от обикновено възпаление на дробовете. А нейният имунитет беше по-силен от този у много други арголейци. Това винаги беше учудвало Калия. Но ако трябваше да бъде честна, в миналото имаше много малко смисъл. Нещо се беше случило между нейните родители, нещо, което беше лишило Ана от воля за живот и беше разрушило брака им.

С царящия хаос в главата си, Калия се вгледа в очите на баща си. От къде на къде изведнъж на Аталанта щеше да потрябва точно нейният син от стотиците деца, които Аргонавтите бяха заченали през годините? Само един отговор обясняваше всичко.

— Значи, ти не си истинският ми баща?

Саймън стисна очи. Калия не обърна внимание на болката върху лицето му, защото точно сега изобщо не ѝ пукаше.

Имаха за обсъждане много по-важни неща.

— Кой? — попита лечителката. — С кого е имала връзка? — Калия се огледа. — С някого от Аргонавтите ли? Ти затова ли ги ненавиждаше толкова и затова ли не искаше да обвържа живота си със Зандер?

От тревога всичко вътре в нея се преобърна, когато Калия погледна към Зандер, когото Терон все още удържаше. Той беше най-възрастният сред Аргонавтите и вероятно познаваше майка ѝ, но интуицията ѝ я уверяваше, че не е бил той. Погледна към другите. Всички бяха най-малко на по двеста години, а тя беше едва на четирийсет. Това можеше да бъде един от тях. Ясно, кръвта на Аргонавтите течеше и в двамата родители. Можеше ли такава генетика да надари детето с необикновени способности?

— Аз... — накъсаният глас на баща ѝ отново привлече вниманието ѝ. Той изхлипа и изтри лицето си с ръка. — Ако Ана не беше лечителка, нищо от това нямаше да се случи.

Калия застина. И всички връзки, нишки и брънки, за които нямаше никакво понятие, станаха очевидни. Кожата на тила ѝ, точно в корените на косата, потръпна.

Калия прокара пръсти под косата си по белега, за който ѝ каза Лена в колонията. Онова, което странно напомняше... знака върху бедрото на Изадора.

— Имала е връзка с царя — прошепна Калия.

Погледна към Кейси, стояща вдясно от нея, а после и към Изадора в противоположния ъгъл.

— Калия — Саймън се изправи и протегна ръце към нея. — Аз все още съм твой баща. Направеното от нея... не променя нищо.

Не променя нищо? М-м, да, беше променило всичко. Паниката стисна гърдите ѝ.

Паниката и чувството, че всичко около нея се руши.

Тя се обърна към вратата, преди някой да успее да я спре. Трябваше да глътне свеж въздух и да остане сама. Беше ѝ необходимо... проклятие... тя не знаеше какво именно.

— Калия!

Не помнеше как излезе от залата, но тича, докато не се озова в коридора. Спря да се огледа и едва тогава забеляза табелката, след което влезе в разкошния женствен будоар, преди още да разбере накъде я водеха краката.

Едната стена от пода до тавана беше покрита с огледала. Тя се втренчи в отражението си. После се обърна и повдигна коса, опитвайки се през рамо да разгледа знака на врата си. Малка, но ясна омега с крилца.

Вратата се отвори и Калия видя в огледалото, че Кейси не сваляше очи от врата ѝ. Лечителката пусна косата си и се обърна.

— Добре ли си?

Дали беше добре? Едва ли.

— Ти ми кажи. Току-що узнах, че отмъстителната полубогиня е похитила сина ми, защото е наследник на престола на Арголея. Ти щеше ли да си добре?

Лицето на Кейси се смекчи. Черните ѝ коси се разпиляха по раменете, но теменужените ѝ очи бяха ясни и много познати.

— Зная какво чувстваш.

Калия изсумтя.

— Нима? Не мисля.

Не че полуарголейката не ѝ харесваше, но сега трябваше да свърши хиляди други неща, а не да си приказва с внезапно появилата се доведена нейна сестра.

Вратата отново се отвори и този път влезе Изадора. Само че тя не изглеждаше и наполовина толкова разтревожена, колкото Кейси.

— Мило — отбеляза Калия, докато гледаше към напрегнатото лице на принцесата. — Хайде да си устроим вечеринка. — Мигрената ѝ отново се обади и Калия разтри мястото между веждите си.

Кейси погледна към принцесата.

— Тя има белег на врата си.

— Дай да видя. — Изадора пристъпи по-близо.

— Ама, разбира се, защо не? — измрънка Калия, когато Кейси повдигна косата ѝ сякаш лечителката беше някакво обикновено опитно зайче. — Странности да искаш днес.

Двете разглеждаха тила ѝ, след което Изадора отстъпи, а Кейси пусна косата ѝ. Пребледнялата принцеса се намръщи. Хм... Изглеждаше така, сякаш Изадора изобщо не беше във възторг от новината. А и коя дъщеря би се радвала, когато узнаеше, че нейното татенце си имаше още едно отроче? О, Богове, царят явно ревностно беше следвал постулата на Зевс „Плодете се и се размножавайте“.

Най-накрая Изадора въздъхна и погледна към сестрите си.

— Поне една от вас да се беше родила мъж. Тогава нямаше да ми се налага да се омъжвам за Зандер.

Зандер. Ската! Калия стисна зъби. Как беше забравила, че Аргонавтът скоро щеше свърже съдбата си с друга? И кога това започна да я безпокои толкова малко?

— Какво означава този знак? — попита Кейси Изадора. — Мислех, че ние с теб сме избраните половинки от пророчеството. Но Калия има същия знак.

Изадора стисна устни и ако се съдеше от напрежението върху лицето ѝ, тя знаеше нещо, което не искаше да сподели.

— Иза? — настоя Кейси.

— Не зная — най-накрая проговори принцесата. — Аз направих... изследване, но засега не съм намерила нищо по-конкретно. — След което попита Калия. — Ти винаги ли си го имала?

Лечителката не разполагаше с време, а и с желание да разбере, но усещаше, че сестрите ѝ нямаше да я оставят на мира, докато не получеха отговори. Затова се примири. Защото, ако трябваше да си признае истината, все още не се беше успокоила достатъчно, за да се срещне с баща си... със Саймън — проклятие! — отново.

— До днешния ден не знаех за знака.

Кейси погледна към Изадора.

След което и двете погледнаха към Калия, у която всичко се преобърна.

— Какво означава това?

— Това означава нещо, но засега никоя от нас не знае какво точно — констатира Кейси.

Калия не сваляше очи от принцесата, която толкова силно беше стиснала зъби, че остриите ѝ скули отчетливо изпъкваха под бледата кожа. Иза знаеше нещо, но мълчеше.

Аха, по дяволите всичко! Точно сега Калия не искаше да знае нищо.

— Последно време главоболието не те ли безпокои? — попита Кейси, без да гледа Изадора. — Когато и трите се намираме в едно помещение? Когато днес влезе в залата, аз усетих...

— Шум — завърши Калия. — Да, същото е и с мен.

— И с мен — потвърди Изадора. — Мигрената ми започна в покоите на баща ми, когато Аргонавтите се събраха и... — Зандер се съгласи да се ожени за мен.

Неизречените думи на Изадора увиснаха във въздуха и отново напомниха на Калия, че в тази проклетата ситуация нямаше нищо хубаво.

Добре, стига са си приказвали сладки приказки. Тя тръгна към вратата.

— Трябва да поговоря със Зандер.

— Той замина — огорчи я Изадора.

Калия бавно се обърна с ръка върху дръжката на вратата.

— Какво означава „замина“?

— Тръгна. Излезе през вратата. Веднага след теб.

Изадора изучаваше нещо в краката си.

— Чух Терон да говори нещо за колония. Ник има информация за неотдавнашна активност на демоните в областта. Струва ми се, че Аргонавтите ще се опитат да намерят скривалището на Аталанта.

Като нищо!

Калия отново се почувства предадена. Той беше заминал, без да ѝ каже дори дума. Отново не беше сдържал обещанието си. Аз ще ти разкажа всичко..., аха, как ли пък не!

Отново трябваше да си губи времето в очакване. Аргонавтите вършеха работата си, а тя, арголейката, не можеше с нищо да им помогне. Точно така се отнасяше с нея баща ѝ, Лукас и всеки проклет мъж в нейния живот. Това обидно напомняне раняваше дълбоко, като пронизване с нож.

— Къде е баща ми? — процеди Калия през стиснатите си зъби.

— Люциан сложи баща ти под домашен арест. Мисля, че са заедно.

Калия също мислеше така. Макар че точно сега изобщо не се интересуваше какво щеше да се случи с него.

Гневът изпълни съзнанието ѝ. Не смяташе да стои, скръстила ръце, а ако Зандер смяташе, че може да я командва...

— Няма да можем да минем през портала — напомни Изадора, когато Калия отново се обърна към вратата. — Специалната охрана няма да те пусне за нищо на света. Люциан навярно вече им е съобщил, че ще се опиташ да преминеш през него, а и Аргонавтите също го знаят.

Раздразнението на Калия достигна предела си и тя се нахвърли върху Изадора:

— Дявол да ги вземе, аз няма да стоя и да...

Кейси докосна рамото ѝ и стопли кожата ѝ.

— Никой не го и очаква. — И погледна към Иза. — Винаги има изход.

Принцесата стисна устни.

— Какъв изход? — попита Калия.

— Тайните портали — съобщи Кейси.

Калия местеше поглед от едната върху другата си сестра.

— И вие знаете къде са те?

Изадора не отговори. По мълчанието ѝ Калия разбра, че принцесата не смяташе да споделя тази информация. Лечителката недоверчиво затвори очи.

Гневът напрегна всичките ѝ мускули и тя застина. Двете с Изадора не се разбираха много и едва сега Калия започваше да разбира защо. Нима Иза знаеше, че царят беше баща на Калия? И се надяваше никой да не узнае за това?

— Изадора — Кейси побутна сестра си.

Принцесата въздъхна и повдигна рамене.

— Аз не зная къде... са те. Но имам... осведомен... приятел.

Калия успя да съхрани спокойствието си, но гневът замъгли погледа ѝ. В момента помощта на принцесата ѝ беше много по-необходима, отколкото всяка друга.

— Какво чакаме тогава? Давай да се видим с твоя така наречен „приятел“.

Върху лицето на застиналата Изадора се появи същият мъртъв поглед, който Калия беше забелязала преди няколко дни в царския кабинет, когато се опитваше да уговори принцесата да се възпротиви на бащината си воля.

— Твоят син няма да управлява. Съветът никога няма да го признае за наследник, защото майка ти е изменила на законния си съпруг. — Тя погледна към Кейси, после към Калия и продължи с горчивина: — И няма значение какво иска всяка една от нас. Или че си арголейка. Важни са само законите и традицията.

Калия едва се удържа, за да не я удуши. Нима принцесата наистина беше толкова безсърдечна? Тя говореше за племенника си. Кръвен родственик. Но дори ако не искаше да признае сина на Калия, това не променяше нещата. И докато лечителката се бореше с яростта си, то се замисли как Зандер успяваше да го прави всеки ден. Но мислите излетяха от главата ѝ, когато тя присви очи и се вгледа в сводната си сестра.

— Плюя на всичко това! Аз искам само да си върна сина.

— Мен също ме е грижа — отвърна Изадора. — Но бащата на твоя син ще бъде родител на наследника на престола. И сега няма как да промениш нищо, защото Зандер даде клетвата си на царя. А Леонидас няма да премисли само заради това, че е изплувала истината за неговата незаконородена дъщеря. Той ще те признае, но ще скрие

факта, че Зандер е баща на твоя син. Запомни думите ми: истината ще знаем само ние и Аргонавтите.

Търпението на Калия се изчерпа. Тя не можеше да се сдържа повече и се хвърли към Изадора.

— О, Боже мой! — извика Кейси, хвана Калия за талията и я дръпна назад. — Спрете! И двете!

Изадора дори не трепна. Ни най-малко не я безпокоеше фактът, че сестра ѝ се опитваше да се измъкне от ръцете на Кейси.

— Калия, огледай се. Тази ситуация не ми харесва повече, отколкото на теб. Ако беше моята воля, това не би било проблем. Но нито ти, нито аз имаме право на глас. — Принцесата стоеше неподвижно като статуя, а очите ѝ бяха сериозни и безпристрастни като скъпоценни камъни. По погледа ѝ ясно си личеше, че тя беше търпяла поражения и то много пъти. И сега се беше смирила със съдбата си: да принадлежи на този, който я смяташе просто за вещ. — Аз не възнамерявам да се избавя от теб, просто ти пояснявам всичко както си е.

И неволно, Калия смекчи малко отношението си към принцесата. Дотолкова, че престана да иска да я удуши и прекрати опитите си да се измъкне от хватката на Кейси.

— Когато откриеш сина си, не очаквай тази ситуация да се реши по вълшебен начин. Трябва да бъдеш готова за това — добави Изадора.

Гърдите на Калия се отпуснаха и свиваха, докато тя се опитваше да нормализира туптенето на сърцето си. И макар това да не ѝ харесваше, тя прекрасно разбираше за какво говори Изадора. Дори ако успееш да вземат сина ѝ от Аталанта, а това все още беше само едно голямо ако, сватбата на Зандер и Изадора все още беше в сила. Щом като Аргонавтът се беше договорил с царя, то нямаше как да се откаже от сделката. И каквото и да искаха и Калия, и Зандер, и Изадора, то нямаше да има никакво значение, защото от тях вече не зависеше нищо.

Това беше неправилно, много неправилно. Но в тази минута... На Калия не ѝ пукаше за политиката и недостатъците на техния свят.

— С това ще се разправям после. Сега искам само да си върна сина. — Тя погледна към напрегнатото лице на Изадора и с много голямо усилие, спокойно каза: — Умолявам те, помогни ми да попадна в света на смъртните и да го намеря.

Изадора смирено и тежко въздъхна и върху лицето ѝ се появи маската на безпристрастността.

— Добре, ще те отведе до тайния портал.

* * *

— Къде е тя? — Зандер изви ръката на демона толкова високо зад гърба му, че се чу счупването на костта.

Чудовището заръмжа и се опита да се измъкне, но беше притиснато към отъпканата заснежена земя. Кървави петна покриваха белия някога сняг наоколо.

— Зандер! — заповяда стоящият зад гърба му Терон. — Достатъчно!

Зандер само натисна още повече и извади ръката от ставата. Демонът зави от болка. До него на земята във влажната нощ димяха телата на още два обезглавени демона. Лунната светлина, проникваща сред високите стволоче на елите, осветяваше телата им.

Покрит с кръв, пот и отвратителни остатъци, Зандер не обърна внимание на Терон и се наведе, за да проговори във все още здравето ухо на демона; беше успял да отреже другото.

— Ще те нарежа като прасе, ако не ми кажеш къде е Аталанта.

— Зандер! — отново извика Терон и го хвана за ръката. — Вече казах достатъчно. Ако продължиш, той няма да може да говори.

Демонът се закашля и кръвта му украси в червено нов участък от разровения сняг. Той повдигна глава на няколко сантиметра от замръзнала земя и издиша:

— Върви в Тартар!

През мъглата, застилаща очите му, Зандер махна ръката на Терон и се протегна за кинжала си.

— Ти си първи, копеле! — И с бързо движение преряза сънната артерия на демона.

Кръвта бликна като фонтан и покри и него, и земята наоколо. Чудовището изхърка и се опита да се измъкне.

— Мамка му! — изрече някой зад гърба му.

Зандер се изправи, усещайки как мускулите му вибрират, и погледна към извършеното от него. Два осакатени демона и трети,

който се давеше в собствената си кръв. И нито един от тях не беше казал къде се криеше Аталанта и къде се намираше синът му.

Аргонавтът пхна в ножницата на бедрото си окървавеното си оръжие и обърна гръб на останалите. Зад себе си чу как един от събратята му отрязва главата на последния демон.

Слабаци, това чудовище можеше и още да кърви.

Пазителят извади джипиес от джоба си и тръгна по снега. Трябваше да вървят на север. Ник беше споменал, че точно там са зачестили нападенията. А със следващата твар нямаше да се церемони толкова.

На пътя му застана Терон.

— Пазителю, аз ти казах да изчакаш.

Зандер спря и вдигна глава.

— Махни се от пътя ми.

— И закъде си тръгнал?

— Къде мислиш, че отивам? Разкарай се.

Терон повдигна рамене. Церек и Трифон застанаха до него.

Зандер бавно свали джипиеса и ги погледна. Титус застана вдясно от него, а Финей — вляво. Бяха го обкръжили.

— Какво, по дяволите, става тук?

Терон го приближи.

— Погледни се. Покрит си кой знае с какво. Рамото ти кърви като отточна канавка, а ти самият си на границата на полудяването. Дори не даде възможност на последния демон да отговори, а веднага му отрязва ухото.

Зандер погледна към дърветата.

Терон издаде заповед.

— Върни се обратно в колонията, нека ти зашият рамото, измий се и се охлади, Сега от теб няма никаква полза. Няма да намериш момчето, ако не се успокоиш поне малко.

Яростта му закипя и просто преля, Зандер захвърли джипиеса и хвана Терон за дрехите на гърдите, преди останалите да могат да реагират.

— Опитай се да ме принудиш!

— Не! — Извика Терон към Титус и Церек, които възнамеряваха да издърпат Зандер. Командирът му не се опитваше да се освободи от захвата му, макар и двамата да знаеха, че Терон е по-силен от Зандер и

лесно можеше да се измъкне от ръцете му. Вместо това лидерът на Аргонавтите го погледна право в очите и изрече:

— Не зная през какво преминаваш. Никой от нас не е изпитвал нещо подобно, но така не е редно, Зандер. Аз и другите само се опитваме да ти помогнем.

Челюстта на Аргонавта трепна. Той чуваше думите на Терон сякаш от тунел, но яростта му не беше изчезнала никъде. Тя искаше освобождение и продължаваше да замъглява зрението и да ръководи постъпките и мислите му.

— Не върши глупости, Зет. Трябва да се подготвим, да измислим план. Ник ще има информация къде са били последните атаки. А ти трябва да почистиш раната на рамото си, преди да се е инфектирала. Няма да можеш да намериш сина си, ако тя гангрения.

Зандер въздъхна дълбоко веднъж, втори път и после пак, докато зрението му не започна да се прояснява.

— Ето така — похвали го Терон.

Бавно, Зет пусна дрехата на командира си и отстъпи. Но мускулите му бяха все още напрегнати и той приличаше на натегната пружина, готова всеки момент да се скъса.

Обръщайки се към останалите, Терон им заповяда:

— Церек, Трифон, Фин — погрижете се за телата. А ти Титус...

— Да, командире! — отговори той.

— Свържи се с Ник по телефона и му кажи, че ще отидем в колонията.

Когато Титус се отдалечи, за да хване сигнал с един от спътниковите телефони, които им беше дал Ник, Терон сложи ръка върху рамото на Зандер.

— Добре ли си?

Зандер погледна към ръката му, а после повдигна поглед към лицето му. Жаждата му за кръв не беше изчезнала никъде, но той знаеше, че командирът му беше прав.

— Не.

— Постъпи разумно, като остави Калия вкъщи.

В съзнанието му проблесна начина, по който Калия се разправи с баща си и целия Съвет.

— Тя ще бъде бясна.

— Но жива. — Терон погледна встрани. — Няма нужда да гледа това безобразие.

Титус отново се приближи, дръпна слушалката от ухото си, отдалечи телефона, и каза:

— Разузнавачът на Ник пътува към нас и ще ни прибере оттук след около двајсетина минути.

Терон кимна.

— Добре.

Зандер стисна челюсти и познатата всепоглъщаща ярост отново го обгърна. Да чака цели двајсет минути? А после още половин час до колонията? Кой знае колко време щеше да потрѣбва, докато го зашиеха и докато изготвеха план? Желанието да унищожава надделяваше над всичко, дори над разсъдѣка му.

— Вземи се в ръце, Зандер — настоя Терон. Лидерът на Аргонавтите се обърна към останалите, които събираха накуп демоните на малката поляна. — Давайте да изгорим тези твари.

Зандер остана на мястото си, далеч от тях, докато те не изчистиха бойното поле. Не искаха смъртните случайно да попаднат на телата. Горещината от огъня докосна лицето и ръцете му, а ужасната воня напълни ноздрите и дробовете му. Но Аргонавтът не можеше да помръдне. Той беше правил това хиляди пъти — беше убивал и беше гледал как огънят поглъщаше останките, а димът се извиваше все по-високо и по-високо. И след това винаги беше изпитвал триумф. Сега беше останало само желанието отново да убива и яростта, която аргонавтът едва успяваше да сдържи вътре в себе си.

Рано или късно той ще се взриви и нямаше да може да направи нищо по въпроса. Оставаше само да се надява, че когато това стане, Аталанта ще се окаже бѣде някъде наблизо.

ГЛАВА ОСЕМНАЙСЕТ

— Виждам, че си си довела и приятелки. Ам-ам.

Изадора се обърна към звука от гласа на Орфей. Той беше облечен целият в черно — боти, панталони, пуловер, плащ. Дори очите му бяха черни както никога. Стоеше в подножието на планината Парнита, която беше част от Егейските планини, и плащът му се развяваше от вятъра. Разрошени коси, леко набола брада — Орфей изглеждаше зашеметяващо и заплашително. И малко раздразнен заради това, че му се беше наложило да се срещне с нея сред природата.

— Дори не си го мисли, Орфей! Те не са за теб.

Арголеецът повдигна вежда и над Изадора погледна право към Кей си.

— Сигурна ли си? Тази е... съблазнителна.

— Това е съпругата на Терон. Не мисля, че ще искаш да си имаш вземане-даване с него.

— Твоята родна сестра? — Орфей присви очи. — Интересно. А коя е рижата?

Изадора погледна към Калия, която тихо разговаряше с Кейси в сянката на дърветата. Двете бяха почти еднакви на ръст и с дълги коси, макар едната да беше брюнетка, а другата — рижа. Дори телосложението им беше еднакво. И маниерите им също. Защо не го беше забелязала по-рано? И нима трябваше да се удивява, че в тройката им тя, Изадора, беше бялата лястовица?

Принцесата се постара да не мисли за това и стисна устни. Дори не знаеше какво да отговори на Орфей. И все още не беше готова да назове Калия своя сестра. И освен това двете все още не се разбираха.

— Царската лечителка. Дойдохме тук, защото тя трябва да отиде в света на смъртните.

Орфей отново погледна към нея.

— Как преминахте покрай охраната на замъка?

Изадора кръстоса ръце пред гърдите си.

— Днес имаше стълпотворение на заседанието на Съвета и тогава се измъкнахме.

— Ние?

— Ние трите.

Очите му проблеснаха.

— Ясно!

Изадора се опита да разчете изражението на лицето му, когато той оглеждаше Калия, но не успя. И отново почувства пробуждането на ревността, която винаги беше изпитвала към рижата лечителка.

Орфей заобиколи Изадора и се приближи към другите две.

— Изглежда, че днес е щастливият ми ден. Цели три красавици, а наоколо нито един Аргонавт.

Калия не обърна внимание на комплимента му.

— Изадора ме увери, че знаеш местонахождението на тайния портал.

— Портали — поправи я Орфей. — Няколко са. А ти, лечителко, караш направо, а?

— Вече да. Къде са те?

Орфей плъзна поглед по хълмовете.

— Живеещите тук вещици от време на време ги местят, като така не дават възможност на специалната охрана да ги открие и затвори.

— Добре, отведи ни при един от тях — заповяда Калия.

— За всичко трябва да се плаща, скъпа. — Той огледа лечителката. — Аз не работя безплатно.

Калия отвори уста, но Изадора я изпревари:

— Пиши го на моята сметка.

Орфей я погледна с насмешка.

— Аз дори първата си вноска не съм получил, принцесо. Сигурна ли си?

Изадора забеляза с крайчеца на очите си изумлението на Калия. И си помисли за своя баща, царя, и всички неприятности, които им беше причинила заради това, че просто не можеше да спре да кръшка. Помисли си и за изгубения син на Калия. За Зандер. И за това, което Калия вече се бе съгласила да пожертва. Макар че бяха сестри и не чак толкова близки, Изадора не искаше лечителката да се забърква с Орфей.

В действителност Калия просто беше жертва на ужасните обстоятелства.

— Да — потвърди Изадора, без да си даде време да премисли.

— Изадора... — започна Кейси.

Орфей изцъка с език.

— Добре, Иза, в такъв случай...

— Минутка, за какво плащане говори той? — попита Калия и прониза с поглед Изадора.

— За никакво. — Иза се обърна към Орфей. — Отведи ни до най-близкия таен портал.

Орфей премести поглед от едната към другата, след което присви рамене и мълчаливо се отправи към горичката на изток. Изадора понечи да го последва, но Калия прегради пътя ѝ.

— Почакай, не си струва да плащаш за мен.

Изадора тежко въздъхна.

— Зная, че сега си ядосана на Зандер, но не си го изкарвай на мен. Ние с Орфей си имаме... уговорка.

— Какъв вид уговорка?

— Това не те касае.

— Изадора...

На принцесата тези препирни ѝ дойдоха до гуша.

— Ти сега да спориш ли възнамеряваш, или искаш да отидеш в света на смъртните и да намериш сина си? Защото така само губим време.

Калия стисна зъби.

— Не ми е нужна твоята жалост.

— Не се вълнувай, не го правя заради теб, а заради твоя син и Зандер. И защото, помагайки на теб, дразня съветниците. Толкова много ми се иска да разтърся това заспало царство.

Калия внимателно погледна към лицето на принцесата и Изадора за пръв път забеляза колко много виолетовите ѝ очи приличаха на тези на Кейси и на царя. Нейните имаха съвсем друг цвят.

— Ти си се променила — констатира Калия.

— Дори не можеш да си представиш колко.

— Дами — разнесе се гласът на Орфей сред дърветата. — Или отиваме сега, или пропускаме тази възможност. Когато казах, че обстоятелствата имат временен характер, не се шегувах.

Калия хвърли на принцесата още един дълъг поглед, след което се обърна и последва Кейси сред дърветата, бяха вървели около двайсет минути, когато стигнаха до неголям палатков лагер. Орфей се приближи до жената, седяща на табуретка до неоновозелена палатка. Непознатата, в дълга червена разкроена пола, бял пуловер и виолетов шал около врата се изправи и му се усмихна сякаш бяха стари приятели.

Двамата поговориха няколко минути, след което Орфей посочи към тях. Вещицата с белоснежни коси до раменете се намръщи, изразявайки неудоволствие от появата им.

Арголейките се приближиха и тя се втрени в Калия.

— Аз зная царските дъщери, но тази е загадка.

— Аз...

— Царската лечителка — прекъсна я Изадора.

— Не просто лечителка. — Вещицата направи крачка към Калия. — Защо искате да отидете в света на смъртните? Там е опасно. И вие го знаете, защото го изпитавте на гърба си. Търсите нещо скъпо? Искате да получите нещо за лична изгода? Сила? Затова ли трите сте дошли тук днес? — Тя ги огледа. — Смятате, че аз ще ви помогна да получите онова, което сте намислили? Това, което не разбирате, не трябва да правите...

Досадата заля Изадора.

— Тя иска...

— Мога и сама да го кажа — изръмжа Калия заплашително към Изадора, след което насочи вниманието си към вещицата. — Да, аз наистина търся нещо безценно — моя син, когото ми откраднаха. И за да го намеря, трябва да отида в света на смъртните. А те... — Калия посочи към Изадора и Кейси — ... предложиха да ми помогнат. Но ако това не е достатъчно благородна цел, нека да бъде така. — Тя погледна към Орфей. — Нали каза, че има няколко тайни портала?

— Хм, да. — Орфей изгледа вещицата от горе надолу.

— Чудесно. Отведи ме до следващия.

Орфей се поколеба, след което заговори с вещицата на език, който Изадора не знаеше. И със сигурност това не беше древноарголейски.

Вещицата разглеждаше сестрите, докато го слушаше. Нещо в лицето ѝ се промени. Тя отговори на Орфей, но преди някоя от тях да

успее да попита какво става, тя пристъпи напред и повдигна ръце с длани към гостите.

— Аз ви свързвам, Ори, и не ви разрешавам да причинявате вреда нито на себе си, нито на другите. — След което затвори очи и пропя: — Свещена Богиньо, дай ми сега сила, която да расте с всеки изминал час. Върни ми контрола. Да бъде така, както аз желая. — После отвори очи и отпусна ръце. — Можете да преминете. — И извика през рамо: — Изиди!

От виолетовата палатка зад гърба ѝ погледна жена с рижа коса, стърчаща на всички страни, с тесни дънки, военно яке и планински обувки.

— Какво?

— На тези трите е позволено да преминат през портала. Отведи ги дотам.

Изида излезе от палатката и ги огледа.

— Нима?

— Изиди...

— Да, да — намръщено се съгласи Изиди и със знак ги подкани да я последват. — И побързайте. Тези неща не чакат дори жени, а аз, както разбирате, не мога да стърча тук цял ден.

Кейси и Калия си размениха озадачени погледи, но послушаха втората вещица. Първата тръгна след тях. Преди Орфей да я последва, Изадора го хвана за ръката.

— Какво беше това?

— Какво, Иза? Ти не говориш медейски?

Принцесата присви очи.

— Не си играй с мен, Орфей. Тя ни нарече Ори. Права ли съм, ние наистина ли сме Ори? И каква беше тази глупост със „свързването“?

Орфей се огледа дали случайно някой не ги наблюдаваше, след което се наведе, потупа я по вътрешната страна на бедрото, където беше знака ѝ и прошепна:

— Аз вече ти споменах, че имаш могъщо оръжие.

Иза заскърца със зъби, за да не отстъпи пред шокиращо интимната и отвратителна ласка. Все някога щеше да му плати.

И за щастие, не днес.

— И това уплаши вещицата?

— Да, защото тя знае на какво сте способни, ако поискате.

— И на какво?

Върху лицето на Орфей грейна усмивка.

— О, Иза! Нима смяташ, че аз просто хей така ще сложа всичките си карти на масата? Преди да си ми дала желаното?

Принцесата въздъхна и се опита да се успокои.

С Орфей всичко се свеждаше до игра. Но в крайна сметка поне беше потвърдил подозренията ѝ. Калия — нейната доведена сестра, беше свързана с нея и Кейси. Въпросът беше какво означаваше всичко това?

— Не, Орфей, не мисля, че ти някога си правил нещо за някого друго, освен за себе си.

Иза се въртна, за да последва останалите, но този път Орфей я хвана за ръката и я обърна с лице към себе си. След което каза напълно сериозно:

— Бъди внимателна в света на смъртните, Иза. Ти дори не можеш да си представиш какво зло обитава там. И по отношение на теб, то ще нарасне стократно. В хиляди пъти.

— Опитваш се да ме уплашиш ли?

— Да. И ненапразно трябва да се страхуваш. Макар че те тренирах, твоите нови способности са непредсказуеми. Особено в присъствието на тези двете. — Той кимна по посока на палатката, където Кейси и Калия вече бяха влезли. — Не мисли, че това така наречено оръжие ще може да защити която и да е от вас.

— Внимавай, Орфей! Още малко и ще реша, че в крайна сметка не ти е все едно.

— Така си е. Интересуваш ме само ти, Иза — Очите му станаха сериозни. — А всеки, сключил сделка с мен, винаги си я плаща.

Наглецът я гледаше в очите, докато на Иза не ѝ се прииска да закрещи. Той я държеше за ръката, докато потта по гърба ѝ се стичаше надолу и принцесата едва се сдържа, да не я изтръгне. Стомахът я присви от тревоги и съмнения. И не за пръв път се усъмни във видението си, в което Орфей я спасяваше. То беше последното, което беше видяла, преди дарбата ѝ да изчезне. И с всеки изминал ден едно тихо гласче в дъното на съзнанието ѝ крещеше все по-силно: Дявол!

Той най-накрая я пусна, но без да отмества очи от нея. И от предупреждението, проблеснало в черните им дълбини, Иза почувства

нервност.

— По-добре да тръгваш, докато останалите не са започнали да гадаят къде изчезна. Но не се вълнувай, моя Иза. Аз ще очаквам завръщането ти.

Пътуваха непрекъснато почти двацет и четири часа, като спираха само за да заредят.

Във Ванкувър Джеб остави донесения от Аляска товар и взе друг. Той почти не разговаряше с Макс и не се притесняваше, когато момчето оставаше в камиона, скрито от чужди очи по време на почивките. Отначало на Макс това му се стори странно. Кой мъж нямаше да се учуди и да го разпита, ако срещнеше десетгодишен бездомник? След това Макс реши, че отсъствието на любопитство у Джеб може само да му е от полза. И беше възможно, той, Макс, най-накрая да е успял да се отърве от неприятностите.

Отново тръгнаха на юг, по пътя за границата. Макс се скри в сандъка зад седалката на шофьора по време на митническата проверка. Той не разбираше защо това беше толкова важно, но Джеб обясни, че в противен случай ще му се наложи да го остави отвън на студа. Затова го послуша.

Макс реши, че въпреки странностите си, Джеб беше безвреден. След като минаха през Сиатъл, момчето най-накрая се отпусна и подремна. Не знаеше колко беше спал — дали няколко часа, или повече — но когато се събуди, видя, че е покрит с якето си, а камионът е спрял.

Макс се надигна, усещайки се недоспал и уморен. Якето му се смъкна надолу. Кожата му потръпна от тревога, а по челото му избиха капчици пот. Независимо от това колко далеч щеше да стигне, Макс смяташе, че никога няма да бъде в безопасност. Разтърка очи, погледна през предното стъкло и видя, че са спрели до паркинг за камиони. Ярките светлини осветяваха кабината от улицата. Отвън Джеб разговаряше с жена на средна възраст, чиито бели коси бяха покрити с шапка. Тя носеше зимни ботуши и топло яке, закопчано догоре.

Джеб подаде нещо на събеседницата си — може би пари? — махна с ръка и тръгна към камиона. Жената се обърна и влезе отстрани на ниската сграда.

Вратата от страната на шофьора се отвори с проскърцване и Джеб влезе в кабината. Той погледна към Макс, след което свали якето си и го напъха в шкафа зад седалката.

— Момче, мислех, че никога няма да се събудиш. Проспа цели седем часа.

Седем часа? Макс огледа околността през предното стъкло. Започваше да се смрачава, но съдейки по пейзажа, Сиатъл беше останал зад гърба им. Заобикаляха ги високи борове и ели, а земята беше покрита с тънък слой сняг. Макс не видя светлините на град.

— Къде сме?

— Току-що подминахме Маунт Худ. Това е на сто и трийсет километра на север от Бенд, щат Орегон. Попаднахме на силен снеговалеж до Гавърнмънт Кемп. Наложих се да оставя тира на паркинг и бях сигурен, че това ще те разбуди. Но не стана. Момче, ти спеше направо като мъртвец.

Макс едва слушаше монолога на спътника си. Вече бяха в Орегон. Той знаеше от подслушаните разговори, че колонията на мизосите се намираше някъде в планините на Орегон. И полуарголейците постоянно правеха на глупачка Аталанта и нейните демони със стратегиите си. Което означаваше, че шофьорът не можеше да го откара на по-безопасно място от това.

Джеб завъртя ключа в стартера и огромният камион мигновено оживя. И докато потегляше, Макс попита:

— Ти не си ли гладен? Аз умирам от глад. Не можем ли да останем още малко, за да мога да хапна?

Джеб зави надясно, към паркинга, а не наляво към пътя.

— Аз вече ядох. Маги няма да възрази, ако спрем тук. Искам малко да подремна. Ти иди там и си вземи нещо, ако си гладен. Стопанката е приготвила рагу от лос, по-вкусно от което не съм хапвал оттогава, откакто баща ми ми даде първите консерви „Копенхаген“.

Те оставаха? Наистина ли? И Джеб смяташе да поспи? Така дори ставаше още по-лесно. Макс едва не се усмихна, когато съвсем се изправи на седалката.

— Да, страхотно! Толкова съм гладен, че сигурно мога да изям цяла мечка.

Джеб спря двигателя, захвърли ключовете между седалките и погледна към момчето с недоумяващ поглед.

— Откакто влезе в машината ми, не си произнесъл и пет думи. Какво ти стана изведнъж?

— На мен ли? Нищо.

Джеб внимателно го изглежда.

— Ти нали не смяташ да избягаш, момче? Нищо хубаво не те чака в тези гори. Ще премръзнеш до смърт, ако не и по-лошо.

— Да избягам ли? — Макс се опита да разсее съмненията на Джеб. — И къде ще отида? — Протегна се към дръжката на вратата, преди Джеб да го спре. — Аз просто ще хапна, а ти спи. Благодаря ти, Джеб.

Той изхъмка.

— Добре, не ходи надалеч. И бъди готов да тръгнем след около два часа. Трябва да спазвам графика си.

Макс кимна и скочи от камиона.

— Разбрах, имам два часа.

Джеб отпусна седалката назад и придърпа шапката над очите си, докато Макс затваряше вратата. Мразовитият въздух щипеше кожата му, но на неговия паркинг за камиони той за пръв път се почувства на свобода. Изобщо не смяташе, че беше възможно да стигне толкова далеч и все още не можеше да повярва на късмета си. И след като хапнеше, докато все още беше в безопасност, щеше да вземе картата и да помисли какво да прави по-нататък.

Притиснатият към гърдите му диск сякаш топлеше кожата му и Макс се насочи към сградата с пъргава походка и усмивка на лицето. Зад прозореца се раздвижи сянка. Присвил очи, Макс разпозна Меги — жената, която ги беше посрещнала. Тя му помахаше и сякаш като по сигнал коремът му изкурка.

Беше успял да стигне до задния вход, когато чу вик, от който кръвта в тялото му се смрази. Той замря, с ръка върху дръжката на вратата, усещайки как тупкането на сърцето му бързо набира скорост.

От помещението се чу рев и нещо силно се блъсна във вратата. Макс отскочи и пушна дръжката. Викът замлъкна.

Бягай оттук, веднага!

Макс панически се втурна към камиона. Според неговите сметки, демоните не можеха да го намерят толкова бързо, но рязкото понижение на температурата наоколо говореше точно обратното. Те бяха тук. По някакъв начин тварите бяха попаднали на това място.

— Джеб! Чуй ме! Пали двигателя!

Вратата зад Макс с трясък се отвори и оттам се чу оглушително ръмжение. Той не се огледа.

— Джеб!

Беше на около десетина метра от камиона, когато шофьорската врата се отвори и Джеб скочи, напрегнал цялото си тяло, пребледнял като снега наоколо. Той не се скри, както биха постъпили в подобна ситуация множеството смъртни, а изражението на лицето му при вида на демоните свидетелстваше за това, че вече се беше сблъсквал с тях.

— Давай, момче, бягай!

Макс нямаше време да вниква в причините и последствията. Той бягаше към огромния камион толкова бързо, колкото можеше. Ръцете и краката му непрестанно се движеха, докато сърцето му оглушително туптеше в ушите.

— Бягай! — закрещя Джеб и размаха ръце.

Почти стигна до задната част на камиона, когато нещо го хвана за крака. Макс падна по лице и силно удари главата си в земята. Лед и камъчета издраха лицето и ръцете му. Зад него демонът заръмжа, впи се в крака му и го задърпа.

Усещайки задушавания страх, Макс се впи в замръзналата земя и се опита да се хване за нещо, за да не даде възможност на демона да го влачи. След което отново чу рев, но не демонски, а човешки. Нещо топло и мокро започна да се стича по врата му. Демонът го пусна.

— Ставай! — завика Джеб.

Макс успя някак си да се изправи на колене. В ушите му звънтеше, ръцете му бяха покрити с кръв и мръсотия.

Обърна се и видя Джеб да държи дълъг ловен нож. Зад него демонът лежеше на земята, а от раната на гърдите му бликаше кръв.

— Ставай! — отново завика Джеб.

Макс успя някак си да се изправи.

— Тръгвай! Тръгвай!

Джеб го сграбчи за якето, повлече го след себе си и го побутна към кабината. Мислейки че двамата са в безопасност, Макс се протегна към дръжката на вратата и тогава усети, че е сам. Обърна се и видя Джеб, който стискаше ножа в треперещата си ръка. През това време демонът беше успял да се изправи в цял ръст и сега злобно го гледаше.

Макс се качи в кабината и видя ключовете между седалките. Дали щеше да успее да запали това чудо? Той беше наблюдавал Джеб по пътя дотук. Да, определено щеше да може! Или поне щеше да смаже няколко демона, докато се научи. С треперещи ръце намери точния ключ и посегна да го пхне на мястото му.

— Ти постъпваш глупаво, човеко — изрече с ръмжене демонът. — Както постъпи и мизосът в къщата. Момчето ни принадлежи.

Макс застина с ръка върху ключовете. Маги е била полуарголейка?

— Да, но моят нож свидетелства за обратното.

— Ти не можеш да се мериш с мен, човече — изръмжа демонът.

— Да, сигурно си прав — отвърна Джеб. — Но не смятам да ти облекчавам задачата. Това момче не е сторило никому нищо лошо.

Макс се съмняваше. Оставаше само да завърти ключа, да натисне педала на газта и да тръгне, без да се оглежда. Но нещо го спря. Нещо в гърдите му толкова мъчително го заболя, че не му разреши да тръгне.

Омръзна ми от твоята човечност, Максимус! Убий или ще бъдеш убит — ето в такъв свят живеем!

Никога досега думите на Аталанта не са били отражение на ситуацията, както в момента. Ако Макс тръгнеше, демонът щеше да разкъса Джеб на части. Ако Макс останеше да му помогне, то другите двама бързо щяха да ги настигнат. А и не знаеше колко демона имаше още в тези гори.

Дискът пареше кожата му. Той погледна към знаците върху ръцете си. Какво хубаво имаше във властта, ако в целия процес се лишеше от своето „аз“?

Демонът отвън отново изрева. Макс пхна ключа в стартера, обърна се и отвори кутията за инструменти на Джеб зад седалката. Когато извади отвътре трийсетсантиметровата отвертка, реши, че по-добро оръжие от това нямаше да намери. После отвори вратата и скочи от кабината.

Джеб и демонът кръжаха един срещу друг, без да го забелязват. И възползвайки се от това, че Джеб нападна противника си, Макс стисна по-здраво оръжието си и се прокрадна по-наблизо. Ножът на шофьора само докосна ръката на демона и тя дори не прокърви. Звярът се засмя и замахвайки с нокти рани Джеб в гърдите и корема.

Той извика и падна на земята. Кръвта заля ризата му. Ножът излетя от ръцете му и падна на няколко метра от него върху студената земя. Джеб се опита да изпълзи назад, за да го достигне, но той се беше плъзнал препалено далеч. Демонът се наведе така, че лицето му се изравни с това на шофьора.

— Аз ти казах, че вършиш глупост, човече. Предай от мен поздрав на Хадес.

Очите на Джеб се разшириха от ужас, когато демонът замахна с остри като бръснарски нокти.

Тогава нападна Макс. Вдигнал високо ръка, той се хвърли на гърба му и заби отвертката дълбоко във врата на демона, който се дръпна назад и зави от болка. Чудовището го отхвърли и той се затъркаля по замръзналата земя и от силния удар едва успя да си поеме дъх. Демонът залитна, блъсна се в камиона, напипа с треперещи пръсти края на отвертката във врата си и я измъкна.

От раната изхвърча силна струя кръв. Значи, отвертката беше пробила сънната му артерия. Чудовището се свлече на колене, ръмжейки, докато кръвта течеше между пръстите му.

— Ножът — дрезгаво отрони Джеб, опитвайки се да допълзи до него.

Зашеметеният Макс дойде на себе си и сам започна да търси оръжието. Най-накрая пръстите му напипаха дръжката и той я сграбчи, заедно с дребните камъчета и снега. По инерция се изправи и застана пред демона, който все още беше на колене и се гърчеше от болка.

Убий или ще бъдеш убит.

Да, той беше усвоил добре този урок, само че не така, както искаше Аталанта.

Чувствайки как адреналинът нахлува в кръвта му, Макс замахна и както го беше учила полубогинята, обезглави чудовището, преди то да успее да събере сили и да убие и него, и Джеб.

Не мислеше за това, което направи. Дори не погледна надолу към гротескната глава на демона, отделена от тялото му. Макс се обърна и се отправи към Джеб. Коленичи до него, свали якето си и го притисна към раната на гърдите му.

— Б-бягай — въздъхна Джеб.

— Няма да те оставя тук.

Джеб сграбчи китката му.

— Има... още.

Да, Макс го знаеше. Помощниците на Аталанта пътешестваха по тройки. Но това не беше всичко. Щяха да дойдат още. Много чудовища, особено ако този не се свържеше с нея.

Макс се вгледа в човека, питайки се как толкова бързо всичко полетя по дяволите. Той не искаше това. Изобщо не го искаше. И не се заблуждаваше с лъжливи илюзии, че Аталанта го обича и иска да си го върне. Не, тя искаше само да си върне онова, което Макс беше откраднал от нея — ключът към управлението на световите. И нямаше да спре, докато не се сдобиеше с него.

Ако само...

Макс докосна диска върху гърдите си, който излъчваше топлина и го изпълваше с невиджана досега сила. Дискът го беше довел тук, защото той сам никога нямаше да успее да стигне толкова далеч от умора. Макс не знаеше какво имаше в него, но то беше силно.

Също както стъклото, което му беше дала старицата. И той инстинктивно знаеше, че ако Аталанта получи тази вещ, щеше да се случи нещо лошо.

Помни своята човечност, Максимус! Позволи ѝ да те води.

Думите на старицата се завъртяха в главата му. Може би дискът щеше да помогне и на Джеб да се измъкне жив от тази адска дупка.

А ако ли не, то поне нямаше да върне при Аталанта.

Той стисна диска в ръката си, след което свали верижката през глава с треперещите си пръсти. Под погледа на Джеб, Макс го пхна в джоба на якето си.

— К-какво п-правиш? — попита го Джеб.

От сградата се разнесе заплашителен рев.

Макс застина. Не разполагаха чак с толкова много време. Той внимателно прегърна Джеб, притисна якето си върху раната му и сложи върху него ръката на своя спътник.

— Направи ми услуга и се погрижи за това. Мислиш ли, че ще можеш да стигнеш до камиона?

Смръщил объркано вежди, Джеб леко обърна глава върху земята, погледна към камиона и леко кимна.

— Добре. — Макс стисна ръката му. — Ключовете са на мястото си. Влез вътре, затвори вратата и тръгвай. Не се оглеждай! Прав си,

скоро ще дойдат и други. Но те търсят мен, а не теб. Извинявай, че те забърках във всичко това.

— Макс?

Той се изправи и се обърна към демоните.

Това беше всичко. Не можеше да избяга от двете твари. Но, може би... щеше да успее да ги накара да тръгнат след него, за да може Джеб да се измъкне.

Момчето си пое дълбоко въздух. Пред очите му премина образът на майка му — истинската му майка — рижи коси, виолетови очи, мило и прекрасно лице. Той се надяваше, че все някога щеше да успее да се види с нея и да я попита защо го беше изоставила. Но това сега не беше толкова важно. Каква ирония! Трябваше да извърши онова, което беше правилно.

— Ей, вие, копелета! — завика той. — Аз няма да ходя никъде с вас! Вървете обратно в Ада, изроди!

Демоните предупредително заръмжаха, предвкусвайки убийство му.

Макс усети прилива на адреналин, но по гърба му пробягаха тръпки. И истински ужас от осъзнаването на това, което го очакваше. Той неведнъж беше свидетел на подобно преследване, но не се поколеба, а с всички сили хукна към гората.

ГЛАВА ДЕВЕТНАЙСЕТ

Душът изобщо не охлади Зандер, във вътрешностите на когото бушуваше трескава буря и всяка излишна секунда в колонията само подхранваше мълниците й.

Аргонавтът загърна хавлията около бедрата си, без дори да си направи труд да се подсуши. В спалнята, която му беше дал Ник, за да се изкъпе и освежи, подпрян на стената стоеше Титус, а Лена вече подреждаше на масата ножици, игли и някакви други медицински глупости.

Колко мило! Титус беше останал, за да проследи Зандер да не се зъби на лечителката, на която изобщо не й пукаше за него. Тя просто беше дошла, за да си свърши работата.

Без излишни разговори той седна на мястото, към което му кимна Лена. Колко по-скоро го закъпеха, толкова по-скоро щеше да се отпрати да търси сина си. Страхът и безпокойството, които го изпълваха отвътре, се превърнаха в ярост. Този път той имаше напълно конкретни и жестоки планове още към първия демон, който се изпречеше пред очите му.

Лена се зае с работата си, докато Титус мълчаливо дъвчеше клечката, която стърчеше от устата му, кръстосал ръце пред гърдите си.

Лечителката притисна краищата на раната с крайчеца на пръстите си.

— Не е толкова дълбока. Бързо ще е обработя.

Зандер не сваляше очи от бледожълтата стена, докато го къпеха. Лена го погледна.

— Ник ни разказа какво се е случило. — И когато воинът не отговори, тя заби иглата малко по-болезнено, за да привлече вниманието му. — Истина ли е, че синът ти е у Аталанта?

Само при споменаването на сина му, огненото торнадо вътре в него отново се надигна. Аргонавтът стисна зъби, докато се опитваше да сдържи яростта си. Стисна в ръце юмруци и се опита да не мисли за... нищо.

Само че не се получи.

Лена постави спринцовката на стола, взе иглата и вкара конеца в нея, без да отмества поглед от пръстите си.

— А... Калия знае ли?

Зандер не искаше да обсъжда нищо, особено Калия, но не искаше да дразни още една особа, способна да го извади от равновесие.

— Да, знае.

— И ти го търсиш. А къде е тя?

— Вкъщи.

— В Арголея, в безопасност?

В гласа ѝ се долови неодобрение. Зандер стисна до болка зъби, за да успее да се въздържи от резките думи.

Лена вкара иглата в края на раната и започна да шие, без да го гледа в очите.

— Аргонавт, ти я недооценяваш.

Като че ли мнението на полуарголейката означаваше нещо за него.

Тя продължи да шие, а Зандер продължи да гледа стената. Надвисна тишина. Най-накрая лечителката направи възел, срязва конците и превърза раната.

— Това е всичко. Бих те посъветвала да я пазиш, но ми се струва, че ще направиш единствено онова, което искаш, така че няма да си направя труда.

Лена прибра инструментите си и погледна към Титус, който още подпираше стената.

— Аз приключих.

Титус кимна и Зандер се усети, че той играеше роля на негова бавачка.

И това го разгневи. Силно. Яростта в него отново закипя и се завихри.

— Надявам се, че ще намериш онова, което търсиш — Лена се спря, сложила ръка върху дръжката на вратата. — Само не се изненадвай, ако очакванията ти не се оправдаят.

Да, в сравнение с тази досадна лечителка, Титус беше направо мечта. Трябваше да се махне оттук, и то сега, докато не беше изпуснал юздите на самоконтрола си.

Зандер се изправи.

— Почакай, старче!

Титус се приближи до него с лека походка, премести клечката в устата си на другата страна и пхна ръцете си в джобовете. Раменете му бяха отпуснати, но съдейки по внимателния му поглед, воинът имаше нещо наум.

Нямам време за това!

— Ами намери — измърмори Титус.

Зандер въздъхна тежко, защото дори в гнева си осъзнаваше, че битката с друг Аргонавт сега беше пълна глупост.

— Какво?

— Лечителката е права.

Зандер направо го продупчи с поглед.

— Калия има пълното право да бъде тук.

За нищо на света!

— Прекалено опасно е. — Зандер не успя да направи дори крачка, когато Титус застана пред него.

— За кого е прекалено опасно — за нея или за теб?

Зандер присви очи.

— За какво, дявол да го вземе, намекваш?

— Просто казвам, че ти трябваше да й дадеш право да реши сама, Зет, а не да постъпваш както си знаеш. И майната му как ще ти се отрази това.

Зандер без малко да опули очи. Титус знаеше, че тя беше неговата ахилесова пета? Майната му! После си спомни как Калия и Титус сякаш бяха намерили общ език и яростта му отново закипя.

— Не ми пука за мен! Ти ли не знаеш, че сега, ако демоните я хванат, ще стане хиляди пъти по-лошо? Няма да позволя на никого дори да я докосне с пръст. Тя и без това е преживяла много. Не ти харесват методите ми? Не одобряваш решението ми? Още по-зле! Тя не ти е наречена и не ти решава.

Титус се усмихна така, че на Аргонавта му се прииска да пробие с юмрук стената или... лицето на приятеля си. Общо взето нямаше никаква разлика.

— Така си и знаех — промърмори Титус и продължи със силен глас: — Послушай съвета ми, готин! Здравата си загазил! — и се отправи към вратата.

Зандер направо прогори дупка в гърба му със сърдития си поглед.

— Кажи ми нещо, което не зная!

— Направи си услуга, Зет, преди да се облажиш още повече. Кажи на Калия истината.

Зандер понечи да го последва, без да разбира за какво намекуваше Титус. Той и преди не го разбираше добре, но сега съвсем беше изпуснал нишката на разговора им. Струваше му се, че събратът му се опитваше да му помогне, а не да задълбочава ситуацията. Дочу далечни гласове, но не разбра думите. В главата му все още се въртяха последните думи на Титус.

Да разкаже на Калия истината? Да бе, ей сега! Това щеше да предизвика само куп ненужни проблеми. Ако трябваше да бъде честен с нея, то щеше да пусне на свобода човечността си, а не беше обучен за това. Дали можеше да го направи? Да отслаби самоконтрола си, да разкрие душата си и да ѝ се отдаде сега и завинаги? И точно тук Зандер си спомни за последствията. Легендите за Аргонавтите, потомци на Ахил, отдава бяха забравени. Щеше ли да се промени същността му? Поведението му? Онази негова съществена част, която го правеше Пазител? Безсмъртен воин, на когото разчитаха останалите? Освен това съществуваше и неговият син...

Наблизо се разнесоха стъпки, хлопна се врата. Зандер бавно повдигна глава и видя лицето, което си представяше мислено.

— Тея?

— Аз ти се доверих. — Очите ѝ блестяха. — Ти обеща, че няма да скриеш нищо от мен. Аз ти повярвах, а ти ме остави и замина, за да си играеш на Бог.

— Тея...

— Не ме наричай Тея! — Калия се нахвърли върху него и заби пръст в гърдите му. Толкова сърдита Зандер не я беше виждал никога, но дори такава, тя все пак беше много по-прекрасна, отколкото във въображението му. — Нямах право повече да ме наричаш така! Той е мой син, Зандер! Разбираш ли? Мой! Ти узна за него съвсем скоро.

— Калия...

Тя го плесна през ръката.

— Разкарай се в Тартар! Разбери, ти не си ми нужен! Аз мога да помоля Терон или някого другиго от Аргонавтите да ми върне сина. И

дойдох тук само за да ти кажа следното: Ти няма да ме спреш — аз не разрешавам! — Очите ѝ проблясваха, когато се обърна към вратата. — И не ме доближавай!

Беше хвала дръжката, когато Зандер я прегърна през кръста откъм гърба и я повдигна от пода.

— Почакай!

Тя започна да се съпротивлява и настоя:

— Пусни ме, Зандер!

— Не мога. — Притисна гърба ѝ към гърдите си и думите, които досега не се решаваше да изрече, сякаш сами се измъкнаха от устата му: — Опитвах, о, Богове, опитвах, но напразно! Ти си ми нужна.

— Аз никога не съм ти била нужна! Това беше мимолетна интрижка, способ да подразниш Съвета и да си прекараш приятно времето.

— Това не е истина. — Тя се извиваше и дърпаше и макар че Зандер изобщо не се стремеше към това, беше безсилен да направи каквото ѝ да е — кръвта му закипя и се спусна към слабините му. От близостта ѝ сякаш го прониза електрически заряд особено когато дупето ѝ се притисна към бедрата му. — Ти беше всичко за мен! Ти си всичко за мен.

— Лъжец! Ти без колебание повярва в най-лошото за мен! — Тя го изрита с пета по крака и той се смръщи от болка.

Така беше, тя беше права. И Зандер никога нямаше да си го прости.

— Но това не повлия на жаждата ми. Не съм престанал да те желая.

— О, да — насмешливо му отвърна Калия. — Аз дори вече усещам как ме желаеш. Но ти искаш единствено това от мен, нали така! Секс. Беше ни добре заедно, нали?

Гърдите му застудяха от думите ѝ и Зандер пусна пленницата си.

Но тя не избяга, а бавно се обърна с очи, пламтящи от ярост, равна по сила на онази, която той сдържаше.

— Защо не ме вземеш, Зандер? И двамата знаем, че аз винаги съм желала само теб.

— Калия, престани!

Нещо в нея се беше променило. Нещо, което подхранваше ненавистта и силното привличане, което ги беше сближило още от

самото начало.

— Защо? — Тя се намръщи, но в очите ѝ вече нямаше насмешка, а само гняв, пламък и неразбиране. — Стори ми се, че съм ти нужна.

— Това е така. — Зандер отстъпваше, докато краката му не опряха в дивана. И повдигна ръце, надявайки се да удържи на натиска ѝ. Аргонавтът не разбираше как толкова бързо всичко се беше обърнало с краката нагоре. — Аз те желая, но не по този начин.

Калия присви очи.

— Мисля, че точно това е начинът. Хайде, Зандер, аз съм само слаба жена. А ти притежаваш сила.

— Не, не аз. — В главата му прозвучаха тревожни звънчета. И макар че това беше неправилно и той разбираше, че поведението на Калия нямаше никакво отношение към него, а тя просто искаше да покаже своята гледна точка, съзнаваше, че няма да може да ѝ се съпротивлява още дълго. Преди също не беше успявал. — Не, силата винаги е била в твоите ръце.

Калия присви виолетовите си очи и побърза да хване края на хавлията, увита около бедрата му, преди Зандер да успее да запротестира.

— Прав си, имам власт.

Калия дръпна плата и го захвърли настрана. След което погледна към него и, дявол да го вземе, към възбудения му член.

— Ти отказваш, но ето че тялото ти не е съгласно с теб. — Лечителката вдигна поглед, сложи длани върху гърдите му и се притисна към него. — Хайде, Зандер, покажи ми колко ме желаеш.

Кръвта препускаше по вените му. Нейният сладък, женствен аромат го обгърна, омагьоса и се впи в него, без да го пуска. Зърната ѝ се притискаха към гърдите му, а уютното гнезденце между бедрата ѝ обкръжи възбудения му член. Това го караше да полудява, но Зандер не можеше да забрави резките ѝ думи.

Той я хвана за раменете и се опита да я отмести.

— Калия, не ме съблазнявай точно сега.

— А защо не? — Тя устоя на мястото си и го ухапа за рамото. — Тогава, в пещерата, ти каза, че нямаш нищо против да ме изчукаш. — И с дрезгав шепот добави: — Сега ти се е паднала такава възможност.

Аргонавтът затвори очи, преглътна с труд и осъзна, че трябва да се махне, но не можеше да помръдне. Калия беше сърдита, обидена и

опасно импулсивна след всичко, което беше узнала днес, затова си го изкарваше на него. Но дори и да го разбираше, Зандер все пак я желаше.

О, небеса, спасете ме!

Той пусна раменете ѝ, прегърна я през кръста и зарови лице в косите ѝ.

— Тея...

— Така си и знаех. — Тя повдигна глава и заби ноктите си в гърдите му. — Кучи син такъв! — И както тогава, в пещерата, тя погълна енергията от тялото му в ръцете си, след което я запрати обратно към него, удрайки го право в гърдите.

Ударът беше с такава сила, че Зандер шумно си пое въздух и се олюля. Но този път тя не успя да го доведе до ръба да загуби съзнание. Вместо това, той отново се опита да я прегърне през раменете, но Калия се отскубна от ръцете му.

— Разкарай се в Ада, Зандер!

Не успя да направи повече от три крачки, когато Зандер я хвана за ръката.

— Аз и без това прекарах там прекалено дълго време и не желая да се връщам.

— Занд...

Воинът притегли любимата си в прегръдките си и покри устните ѝ със своите.

Жарката му целувка не остави никакви съмнения за това, което желаше Пазителят. Той не пусна Калия дори когато тя започна да го удря с юмруци по гърдите. Когато арголейката се опита отново да го одере, той само я притисна по-силно. Едната му ръка обгърна талията ѝ, докато другата се зарови в косите ѝ, за да ѝ попречи отново да захвърли в него собствената му болка. После тръгна напред и я притисна към дървената врата. Тя промърмори нещо, но Зандер не отслаби захвата си, а просто промени ъгъла на целувката. Той ласкаеше езика ѝ със своя и захвърли всички мисли за последствията от постъпката си.

Изумените ѝ виолетови очи горяха, когато той прекъсна целувката си, но това не го спря.

— Наясно съм, че не съм ти нужен. Но и ти ме разбери — аз не те защитих, когато беше необходимо и ще ми се наложи да живея с

това. Но няма да повтора грешката си. И ако това означава стотици пъти да те оставя в безопасност в Арголея, ще направя точно това.

— Ти...

— А това... — каза той, имайки предвид тяхната прегръдка, — съвсем не е онова, което си помисли. Аз те търсих осемстотин години, а десет се опитвах да живея без теб. Ти си толкова близо и аз искам онова, което не мога да получа. Това не е само секс, Калия, това си ти и само ти. Единствената, която някога съм желал. — Зандер я пусна и отстъпи, без да сваля очи от нея, в случай че тя решише отново да му се нахвърли. Във виолетовите ѝ очи бушуваше толкова познатата му буря.

Устните на Калия бяха подпухнали и порозовели от целувката му. Косата ѝ в безпорядък се стелеше по раменете. Арголейката го гледаше със сърдит поглед, докато гърдите ѝ се повдигаха и спускаха в такт с нахъсаното ѝ дишане. Когато тя пристъпи напред, той се напрегна.

— Така не е честно — прошепна Калия.

— Аз никога не се сражавам честно.

— Проклятието на наречените е пълна глупост.

Той погледна към идеалното и до болка познато, прекрасно лице.

— Това е мой кръст, не твой.

— Ти искаш да извъртиш нещата. Зандер, аз не принадлежа нито на теб, нито на някого друго. — И добави с шепот. — Сега всичко решавам сама.

После притисна устните си към неговите толкова бързо, че той не успя дори да въздъхне. Целуваше го също толкова настойчиво и грубо, както и той преди това, с всичката жар, страст и желание. О, Богове, помогнете ми! Не му пукаше дали поривът ѝ се дължеше на гняв, разочарование, или на отчаяние, защото Калия му принадлежеше. Неговата единствена наречена, неговият живот и неговото сърце.

— Калия...

— Млъкни! — Тя го пусна и съблече пуловера си през глава. Дрехата падна на пода в краката им. Зандер успя да забележи материя и кожа, преди Калия да възобнови целувката им и да зарови пръсти в косата му.

Закръглените гърди на рижата красавица се притиснаха в неговите, а езикът ѝ се плъзна в устата му. Тя триеше напрегнатите си

под потника зърна в него, а той я прегърна през кръста и целуна в отговор.

На Зандер му се искаше тя да беше свалила потника заедно с пуловера си, заедно с останалите си дрехи. Жалко, че беше изгубил ума си от вкуса ѝ и не можеше да забави и да се наслади на всяка секунда.

— Калия...

— Аха. — Тя отново отстъпи, разкопча копчетата на панталона си и го свали, като не му даде възможност да ѝ се полюбува, а отново се притисна към него, гола и отдаваща му се.

— Никакви разговори!

О, милостиви Богове...

Калия зарови пръсти в косата му. Двамата се целуваха страстно. Лечителката наведе главата му така, както ѝ се искаше и го зацелува с още по-голяма страст. Тя стенеше в устата му и го придърпваше все по-силно. Опиянен от неповторимия ѝ еротичен вкус, Зандер не разбра как Калия го беше обърнала. Той се опита да я притисне, но тя се облегна на гърба на дивана.

— Вдигни ме — прошепна Калия право в устните му.

Той направи така, както тя искаше. Ръцете му я обхванаха под дупето и леко я сложиха на облегалката на дивана, докато той ласкаеше устните, езика и устата ѝ със своите. Тя разтвори краката си, обви ги около бедрата му и го придърпа към себе си. Докоснал с върха на пениса си влажния ѝ вход, Зандер разбра, че всичко ще свърши много по-бързо, отколкото му се искаше.

— Калия, аз...

— Млъкни, Зандер! — Тя захапа възглавничката на ухото му, като едновременно с това обхвана члена му с ръка. Той простена и се дръпна, а ухото лекичко го заболя. Много бавно Калия прокара ръка нагоре по твърдата цилиндрична форма на плътта му. А когато стигна до мястото под върха му, стисна, пое меката част на ухото му надълбоко в горещата си уста и... засмука.

Цялото му тяло се напрегна. Всички разумни мисли излетяха от главата му и остана само едно-единствено желание: да влезе в нея... веднага.

Той заръмжа ниско, освободи ухото си и навлезе с език в устата ѝ. Целуваше я с диво желание, което не беше изпитвал от много

години. Тя пророни „да“ и притисна члена му до входа на лоното си. Инстинктът победи, когато горещата и хлъзгава плът заобиколи неговата и Зандер навлезе в нея веднага и надълбоко.

Калия простена, помръдна бедрата и го пое още по-дълбоко; толкова, че му се стори, че няма повече накъде.

— Да, да, Богове, да! Зандер!

Желаейки повече, той излезе от нея и после отново нахлу. Тя се впиваше в раменете му, обвила крака около кръста му. Пазителят усещаше триенето на копринената материя на потника ѝ върху гърдите си, когато Калия се нахвърли върху устните му. Зандер искаше да се докосне до кожата ѝ със своята, но това беше толкова еротично; полуоблечената му възлюбена го обгръщаше здраво, докато той се движеше в нея и сексът ставаше все по-неистов.

По гърба му се плъзна електрически заряд. Той се изпоти. Калия го целуваше, без да спира и не му разрешаваше да говори. Всеки път, когато Зандер се опиташе да забави, Калия не му позволяваше; притискаше се по-близо и това го принуждаваше да се движи все по-бързо. Той дишаше тежко и забързано, докато се движеше в нея, а Калия беше обвила главата му с ръце и отчаяно го целуваше отново и отново.

Зандер беше сигурен, че ако умреше сега, то щеше да бъде вечно щастлив. Усещането за влажното ѝ и стегнато лоно, приятният ѝ вкус в устата му, ароматът на възбудена жена, която искаше само него... Това беше по-хубаво от всеки въображаем Рай.

Калия се напрегна цялата, заби нокти в раменете му и простена в устните му. Зандер се задвижи по-бързо. Той я целуваше още по-силно, защото знаеше, че е на границата на оргазма си. Той ли не познаваше признаците? Стараейки се да ѝ даде необходимото, навлезе още по-навътре в тялото ѝ, притисна бедрата ѝ към своите и промени ъгъла на проникването си така, че върхът на члена му да докосва нужната точка отново и отново, и отново.

Тя се притисна към него, поизправи се в обятията му, откъсна се от устните му и дълбоко и гърлено простена, докато цялото ѝ тяло вибрираше. В този момент Пазителят не се поколеба. Той засмука местенцето на врата ѝ, докато Калия скачаше върху му, и облизваше сладката ѝ плът. След което се отдаде на воля на усещанията, обхванали члена му, и свърши силно, както никога досега в живота си.

Изтощената Калия падна върху гърдите му и уютно сложи глава в извивката на рамото му. Гърдите ѝ бурно се повдигаха и спадаха в такт със забързаното ѝ дишане, докато пулсът ѝ се нормализираше. Сърцето на Аргонаута се разкри, докато той се опиваше от нея, защото предполагаше, че този момент никога повече нямаше да се повтори.

— Тея...

— Аз... О, Богове! Не съм го планирала.

Зандер зарови пръсти в косата ѝ, разтри тила ѝ и ги прокара по родилния белег на врата, за който вече знаеше.

— Никой не се оплаква.

— Аз... — Тя се притисна към гърдите му в явен опит да успокои туптящото си сърце. — Няма да забременея, времето не е подходящо. Можеш да не се безпокоиш.

Да се безпокои? Как изобщо можеше да си го помисли.

— Не съм обезпокоен. Аз с удоволствие бих те гледал, закръглена с моето дете. Миналия път пропуснах. Аз...

Докосна с устни главата ѝ. В гърлото му заседна нещо, но тялото му се стопли при мисълта за семейство. Истинско семейство. И когато намереха техния син...

— Само ми кажи кога и аз ще се постарая да намеря време.

Калия застина, а после бавно повдигна глава и впи виолетовите си очи в лицето му. В настъпилото мълчание Зандер не можеше да разбере мислите ѝ.

Внезапно тя го блъсна в гърдите и се освободи.

— Трябва да тръгвам.

— Калия...

Тя се отдръпна от него и се изправи. Стана му студено без топлината ѝ. Лечителката повдигна панталона си от пода.

— Това беше грешка.

Гърдите на Зандер го заболяха при тези думи и преди тя да успее да се изплъзне, той я хвана и я вдигна на ръце.

— Това не беше никаква грешка! Такива с теб не сме правили никога.

— Зандер, пусни ме!

За нищо на света нямаше да я пусне повече.

Аргонавтът стигна с нея до леглото, сложи я върху завивката и я покри с тялото си.

— Аз вече казах, че не мога. — Пазителят отпусна глава и притисна устните си към вдлъбнатината на гърлото ѝ.

— Моля те, не трябва — прошепна тя.

Зандер се придвижи по-нагоре, целуна я по лявата скула, после по дясната.

— Помниш ли онази нощ, когато те чаках в гората зад къщата на баща ти? — започна той, прокарвайки пътечка от целувки до ухото ѝ.

— Зандер, не трябва!

Пазителят целуна възглавничката на ухото ѝ, засмука я и обгори кожата ѝ с горещия си дъх.

— Не мислех, че ще дойдеш.

Калия потръпна под него и Зандер усети как тялото ѝ се отпусна. Сякаш всички години на увъртания и неразбиране водеха до тази минута. И празнотата в гърдите му се изпълни с ново чувство.

— Твоят баща не беше радостен да ме види в клиниката този ден, но аз трябваше да те видя. Ти ми беше толкова нужна, Тея.

Калия стисна силно очи и Зандер разбра, че тя също си спомняше онази нощ. В неговото съзнание тези събития се носеха подобно на кадри от филм. В ъгълчето на окото ѝ се появи сълза.

— Не беше ти причината. Баща ми никога не е искал да помагам на Аргонавтите и царя. Тогава все още не разбирах, но сега...

Сега той също го беше разбрал.

— Той вече знаеше за нас.

— Подозирал е, но не е знаел със сигурност — прошепна тя.

Зандер я целуна по брадичката, гърлото и стигна до чувствителното местенце на рамото ѝ.

Калия затрепери под докосванията му. Това въодушеви Зандер и го възбуди още повече.

— Можех да мисля единствено за теб. Знаеш ли колко трудно беше да не изкрещя на целия свят, че си моя? И да пазя отношенията ни в тайна? Желаех те дори в клиниката. Исках да се изкача на верандата и да те взема в постелята ти. И малко обезумях онази нощ, когато ти не дойде.

Калия конвулсивно въздъхна, когато той прокара пътечка от целувки към ключицата ѝ, свали презрамките на потника ѝ и притисна устните си към гърдите ѝ.

— Аз... аз не можах да си тръгна. Той седя при мен до късно, четеше откъси от произведенията на Омир и говореше за Съвета. Изглежда е подозирал. Трябваше да изчакам, докато заспи.

Зандер се надяваше, че Калия не просто така го беше накарала да чака онази нощ, но да чуе разказа ѝ след толкова години...

Той смъкна втората презрамка от рамото ѝ и освободи идеалните ѝ гърди. Стисна в ръка единия закръглен хълм и обви с горещия си дъх зърното ѝ.

— Ти не можеш да си представиш какво почувствах, когато те видях да бягаш към мен през гората. Тея, помниш ли какво се случи онази нощ?

— Ти... ме целуна. — Арголейката срамежливо прокара ръце по раменете му и ги зарови в косата му.

— Къде?

— Ето тук. — Калия изви гръб и поднесе гърдите си към устните му. Не му дремеше дали красавицата го беше направила инстинктивно, или специално. Той пое с устни зърното и го засмука, докато партньорката му не затрепери. От устните ѝ се отрони гърлен стон, толкова еротичен, че Зандер отново се възбуди. Той насочи вниманието си към другата ѝ гръд и повтори ласката си. Езикът му обходи кожата, докато зъбите му леко хапеха връхчето. Тя отново се изви срещу него и разтвори крака. И той притисна възбудения си член към влажния ѝ вход.

След което прошепна:

— И после?

— Ти... о... — Калия движеше бедрата си, позволявайки на върха на члена му да се трие в напрегнатия ѝ клитор. — Ти ме положи на земята и ме съблече.

Да, направо на полянката. Беше толкова нетърпелив.

— А какво направи ти?

— Помагах ти — прошепна Калия.

— Ти ме желаше.

— Да. — Арголейката простена, когато Зандер прокара устни покрай ръба на сваления ѝ потник.

— Ти искаше аз да те целуна ето тук? — Той отново се докосна с устни към стегнатия ѝ корем, след което се плъзна още по-надолу.

— Да.

— А тук? — Той се притисна към местенцето между бедрото и пъпа ѝ.

— Да — простена Калия и се напрегна.

— Може би тук?

— О, да!

— А какво искаш сега, Тея? Искаш ли да те докосна с устни ето тук?

Зандер докосна с пръсти нежните ѝ гънки. Тялото на Калия затрепери, а опияняващият аромат на възбудата ѝ го прониза до дъното на душата му.

— Да — въздъхна тя.

Зандер близна входа на лоното ѝ и се спря на клитора ѝ. Облиза го и го засмука, докато тя не застена и не започна да се извива под него. Той не спря да я води към върха отново, и отново. Сладкият мед на възбудата ѝ го удари в главата и сломи съпротивата му, като призова онази негова част, която беше неразривно свързана с нея.

С устните си той ласкаеше бедрата, корема и гърдите на Калия. Арголейката така и не отвори очи, когато Зандер пламенно пое с уста зърното ѝ, разтвори широко краката ѝ с коленете си и се повдигна над нея. Устните му се докоснаха до гърлото ѝ, притиснаха се в потната ѝ кожа и оставиха смучка. След това отпусна бедрата си така, че пулсиращият му член да се окаже точно там, където му се искаше най-много.

Зандер повдигна глава, притисна се към ухото ѝ и внимателно навлезе в нея само с връхчето си. Калия застена. Тя обхвана с ръце дупето му, натисна го и се опита да го накара да навлезе по-надълбоко, но той се сдържа.

Прошепна в ухото ѝ:

— А какво се случи после?

— Ти прави секс с мен.

— Не, аз правих любов с теб, Тея. Отвори очи.

Тя повдигна мигли и погледна с виолетовите си очи в неговите сини. Колко му се искаше да потъне в тези очи завинаги. Те му издадоха, че дори ако тя никога не го обикнеше така, както той нея, нямаше да бъде грешка да ѝ отдаде себе си и своята човечност.

— Аз те обичах още тогава, разбрах го онази нощ на поляната. Когато дъждът заваля, а ти свърши в ръцете ми. Не ти го казах, защото

се боях да не ме отблъснеш. Смятах, че е прекалено рано, че твоите чувства към мен не са такива. Мислех... — От наплива на емоции гърлото му сякаш се запуши, но Зандер стисна зъби, наясно, че трябва да довърши: — Мислех, че имам всичкото време на света, за да те накарам да се влюбиш в мен. Грешал съм. Ако можех да се върна в миналото и да променя нещо, то щеше да бъде именно това.

Очите на Калия се напълниха със сълзи. Зандер се отпусна на лакти, изтри влагата от страните ѝ и цялото му съпротивление се стопи.

— Ако можех да се върна в миналото, щях да ти призная любовта си. И не само заради това, че ти си моята единствена. Ако мойрите ми бяха избрали някоя друга, аз щях пак да обичам теб.

— Зандер. — Калия стисна очи, придърпа лицето му към своето, повдигна бедра и пое члена му в коприненото си и горещо лоно.

Съединението им беше бавно и не приличаше на бързия първи път. Беше по-дълбоко, страстно и хиляди пъти по-силно. Движейки се в нея, Зандер сплете пръсти с нейните. Той гледаше в лицето на любимата си. Целуваше я по устните, носа и страните, безсилен да отмести погледа си, докато наслаждението ѝ растеше. Пазителят смяташе, че му беше съдено да изживее вечността без сърце, но ето, то отново биеше вътре в него. И в нея.

Калия простена името му и изви гръб. Влажната ѝ плът се стегна около него в предшествие на оргазма. Той навлизаше в нея все по-силно и по-дълбоко, стараейки се да ѝ даде желаното. И когато Калия свърши, а тялото ѝ потръпна в оргазма, той се изкачи на върха заедно с нея. И прекрати дългата борба със самия себе си. Най-накрая ѝ се беше отдал целият.

* * *

Краката и дробовете му сякаш бяха обхванати от огън. Макс огъваше тънките стъбла, провирайки се сред гъсталака и дори усука глезена си, след като го закачи на стърчащ корен. Но не спря. Беглецът усещаше, че демоните го настигаха, но не се обърна да провери колко са близо. Разбираше, че ако ги види...

Подхлъзна се върху леда и замаха с ръце, за да се задържи, но не успя да падне, защото се блъсна в ствола на едно дърво. Болката обхвана корема и краката му. Той прегърна спасителния си пояс и успя да остане прав.

Зад гърба му се разнесе рев.

Макс напълни дробовите си с мразовития въздух, отблъсна се от дървото и се хвърли надясно. Захлъзга се по покрития със сняг склон по дупе и ръце към горския път, по който явно бяха пренасяли дърва.

Падна настрани, но побърза да се изправи, докато отчаяно се опитваше да се добере до подножието на склона. Чуваше шума на вода. Ако успееше да се добере до реката, то водата щеше да го отнесе далеч от тези чудовища. Беше по-добре да замръзне до смърт, отколкото да се превърне в тяхна закуска.

С безумно туптящо сърце той допълзля до долу и се изправи на крака. Някъде горе, над него, сред дърветата, се дочу трясък и рев. Макс успя да застане стабилно и побягна с всичка сила с надеждата да стигне до широката, бушуваща река.

Едва беше успял да се добере до другата страна на пътя, когато пред него се приземи демон.

Макс опита да се спре, но загуби равновесие. Падна по гръб и удари глава в твърдата, замръзнала земя. Пред очите му проблясваха звезди. Изкрещя от болка, но муцуната срещу него бързо го накара да замлъкне.

Фрайс беше станал много по-голям и силен, откакто се бяха видели за последно.

— Съвършено вярно. Аз съм твоят най-лош кошмар — потвърди наведеният над него демон.

Макс отпълзля назад.

Фрайс ли беше сега архидемон?

От паника и страх гърдите му се присвиха. Той се измъкваше заднешком като рак, докато не се блъсна в нечий ботуши. От ужас момчето се разтrese и когато повдигна глава видя сияещи в зелено очи и зъби, от които капеше слюнка.

Фрайс го хвана за яката и го вдигна високо.

Макс започна да рита с крака. Ноктите на звяра пробиха плата на ризата му и се впиха в кожата му. Болката прониза гърба му.

— Ти си бил непослушно момче, Максимус. Какво да правим с него? — попита Фрайс другия демон.

— Имам няколко варианта — отвърна му той.

— И аз имам. — Фрайс приближи Макс към себе си. Демонското му зловоние изпълни ноздрите и гърдите му, като предизвика гадене. — До разсъмване, момче, ще съжаляваш, че изобщо си се родил на този свят.

Сълзите запариха в очите на съпротивляващия се Макс. Човечността не го беше спасила, както го уверяваше старицата, но той хранеше надежда, че Джеб беше успял да избяга.

— Тогава не чакайте — прошепна той и усети как една самотна сълза се плъзна по скулата му.

Фрайс се разсмя:

— Това не мога да ти обещаю. Твоята съдба сега е в ръцете на Аталанта.

Той хвърли Макс върху рамото си и влезе в гората. Вторият демон го следваше по петите.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ

Калия си мислеше, че сърцето ѝ просто ще разтвори криле и ще хвъркне особено след като дълбоко и тежко дишаният Зандер отпусна глава върху гърдите ѝ.

Тя все още трепереше от потресаващото наслаждение, но в главата ѝ продължаваха да се въртят думите му. С цялата си душа арголейката искаше да му повярва, че дори след всичко случило се между тях, връзката им имаше шанс за бъдеще.

И тихо му напомни, докато го галеше по косата:

— Зандер, трябва да ставаме.

— Непременно, след като успея да помръдна — прошепна той в гърлото ѝ.

Обля я топла вълна, когато си спомни защо Пазителят беше толкова слаб. Това, което направиха, усещанията, които изпитаха и колко искаше това да се повтори. Калия инстинктивно сви вътрешните си мускули около члена му, който все още беше нея и Зандер простена в отговор:

— По този начин наистина ще ме вдигнеш.

Калия се усмихна, защото сексът между тях никога не е бил проблем; дори тя беше разбрала, че този път нещата не опираха само до плътските утехы, а до нещо по-сериозно. Тя го осъзна, макар да не можеше да го облече в думи.

Спомни си за реалността и купчината проблеми и веднага престана да се усмихва.

Действителността разруши едва започналата да се формира фантазия. Техният син все още не беше намерен, а те изгубиха скъпоценно време в занимание в любов, когато трябваше да тръгнат да го търсят.

Освен това доведената сестра на Калия, Изадора, невестата на Зандер, беше на първия етаж в този дом и със сигурност се чудеше с какво се занимаваха двамата тук.

Арголейката внимателно побутна Зандер.

— Трябва да ставаме, искам да си взема душ.

Разрошеният воин бавно се повдигна на ръце и я погледна със сънени очи. И колкото и странно да беше, в него имаше нещо променено. Изглеждаше по-спокоен сякаш беше постигнал душевния си мир.

— Вече се каниш да измиеш миризмата ми от себе си ли?

Калия внимателно се вгледа в него, опитвайки се да долови какво се беше променило за тези няколко минути, но така и не успя. В миналото се бяха любили много пъти и да, сексът отпускате Зандер. Но този път същината не беше в това.

Видяла, че той се мръщи, Калия отложи размислите си за после и се измъкна от леглото.

— Не, просто си спомних защо дойдох в света на смъртните.

Зандер се обърна на една страна, повдигна се на лакът и попита:

— А ти как попадна тук?

Калия бавно се обърна, докато оправяше презрамките на потника си.

— Дойдох с Изадора и Кейси.

— И трите сте тук? Как?

— Минахме през тайните портали, за които Иза знаеше.

— Къде?

— В гората.

Зандер недоволно отбеляза:

— В онези гори живеят вещици.

Той не започна да критикува постъпката ѝ и мозъкът ѝ просто зацikli, защото обикновено точно този Аргонавт обожаваше да указва на всички за всичко.

Странно.

Калия отново го обходи с поглед, замислена какво и защо се беше променило в него, но после се разсея с разхвърляните си дрехи и започна да ги събира.

— Другите сигурно вече недоумяват къде се губим. Не мисля, че да сляза долу, благоухаеща на секс, е добра идея. Те знаеха, че смятах да ти разкрася физиономията. И съвсем не ми се иска Изадора да усети върху мен миризмата ти.

Лечителката се отправи към банята с думите:

— Дай ми секунда.

Тя затвори вратата и въздъхна дълбоко. Ръцете ѝ трепереха, а нервните ѝ окончания направо горяха. Бързо пусна водата, свали потника си и застана под горещата струя.

Топлината ѝ позволи да се отпусне. Калия затвори очи и отметна глава назад, за да може горещата вода да потече и по гърдите ѝ. Опита се да не мисли за нищо, но... нямаше какво да направи. Тя просто се задъха от болка заради думите на баща си. Постави лице под водата. След това си спомни за разговора с Кейси и Изадора, пътешествието им до тук и начинът, по който си беше изляла гнева и разочарованието върху Зандер.

Не трябваше да го прави повече, не трябваше да повтаря грешките от миналото.

Дали Зандер я беше обичал още тогава? И сега това не беше ли без значение? Най-важното беше да намери сина си.

Всичко останало можеше да почака.

Сърцето на Калия притупа.

Потъналата в размисли тя усети лекото течение, но препалено късно осъзна, че кабината на душа се отворя и затваря. Обърна се и видя Зандер, който се наместваше под струята на водата до нея.

— Какво правиш?

— Ами реших, че аз също трябва да си взема душ.

Арголейката се стресна и отстъпи. Опита се да се измъкне, но Пазителят заемаше прекалено много място в тясната кабина.

— Добре, но защо не изчакаш отвън? Ще свърша след минута.

Красавецът се усмихна палаво.

— И защо изведнъж се запритеснява, Тея. Аз вече съм те виждал гола.

— Не се притеснявам — възрази му тя. Отстъпи отново и гърбът ѝ опря в плочките. — Аз просто обичам уединението. След минута ще съм готова и тогава душът ще е изцяло на твое разположение.

— На мен ми харесва да се къпя с теб.

Аргонавтът посегна да я хване за ръката, но Калия се измъкна и присви рамене.

— Моля те, Зандер — изрече тя, като от притеснение едва изговори думите. И се притисна още по-силно гръб към плочките. — Просто ме изчакай отвън.

Той присви очи.

— Нещо не е наред ли?

— Няма нищо.

Той я хвана за рамото.

— Обърни се.

Калия се възпротиви и се втрени във водата, стичаща се по загорялата му гръд.

— Не!

Зандер отново я подръпна, но дори и осъзнавайки цялата безполезност на поведението си, Калия се заинати. Воинът лесно я обърна, притисна гърба ѝ към гърдите си и силно я прегърна.

— Казах ти, че така ще е по-добре — прошепна той до ухото ѝ.

Не! Водата отново потече по гърба и раменете ѝ. В желанието си да забрави последните десет години от живота си, Калия затвори очи. Но това беше невъзможно.

— Зандер, моля те...

— Аз вече съм виждал белезите ти, когато беше ранена. Не е нужно да се страхуваш.

— Аз не се страхувам.

— Тогава какъв е проблемът?

Калия стисна очи, съжалявайки, че разговорът им не пое в друга посока.

— На мен... ми е неприятно, когато другите гледат тези уродливи белези.

Той нежно я целуна по рамото.

— В теб няма нищо уродливо. — Повдигна глава, пусна я и отстъпи. Калия усети потръпването и знаеше, че той изучаваше белезите ѝ. И макар че те се бяха превърнали в тънки бели линии, не бяха изчезнали никъде. Тя ги усещаше всеки ден и много добре знаеше на какво приличат. — Само като си помисля какво са направили с теб...

— Нищо не е станало против волята ми. Аз сама реших така.

Мълчанието на Зандер абсолютно точно отразяваше чувствата му. Добре, нали точно заради това Калия не искаше да говори за случилото се. С тази болка тя живееше всеки ден, но се стареше да я задуши, за да продължи напред. Но сега страданието се стовари отгоре ѝ като съкрушителна вълна.

— Аз... никой не ме е принуждавал. — Тя искаше да му обясни.
— Зандер, аз сама помолих ритуалът по пречистване да бъде проведен.

— Защо? — попита зашеметеният Пазител.

Толкова сложно беше да облече станалото с думи.

— Защото по това време това ми се стори правилно. И аз предполагах, че съм в дълг пред баща ми, който беше рискувал положението си в Съвета заради мен. И защото аз... исках да забравя.

Калия присви рамене и погледна към силните ръце, които я прегръщаха.

Зандер мълча толкова дълго, че тя си помисли, че той изобщо не я беше слушал. Но Аргонавтът притисна чело до тила ѝ и прошепна:

— Тея...

Тея. Това име прониза като с нож сърцето ѝ. Защо беше толкова сложно да го освободи след толкова години? Сега не беше толкова глупава, за да не разбира, че няма как да разчита на общото им бъдеще. А това означаваше само едно — по-нататъшните им отношения щяха да им донесат само страдание. Защо тогава тя не можеше да го пусне?

— Аз ще взема това върху себе си — изрече воинът. Свали ръка от талията ѝ и я прокара по гърба ѝ. Притисна длан към белезите на Калия и тя усети топлина, която се разпространяваше от нея. — Аз не мога да те накарам да го забравиш, но ще взема тази вина върху себе си. Сега тя е моя, Тея, не твоя.

Топлината сгря дори най-хладното кътче на душата ѝ, но Калия поклати глава.

— Ти не разбираш, Зандер. Аз не смятах да забравям за случилото се. Аз просто исках да забравя теб и чувствата ми към теб.

И двамата замълчаха. Въздухът сякаш се сгъсти от напрежение.

— Значи казваш, че вече си забравила? — прошепна той.

— Не, не забравих и никога няма да забравя. В това беше проблемът. Ритуалът не проработи. — Горчиви сълзи запариха в очите ѝ. — Болката не освобождава, а отново напомня за загубата. А сега, в допълнение към всичко, имам и тези уродливи белези. И те ще останат с мен дори когато всичко свърши. Независимо от това дали ще намерим сина ни, или няма, след женитбата ти с...

Калия осъзна, че показва обидата си и съжали, че не задържа устата си затворена. Свали потника си, а Зандер така я обърна в

обятията си, че водата отново потече по гърба ѝ. Той прокара ръка по мокрите ѝ коси и повдигна лицето на своята единствена към своето.

— Тея, отвори очи.

Калия го послуша и видя чувствата, бушуващи в очите му. В сребристите — не тъмносиви очи, а сияещи и заобиколени от син ореол.

— Зандер, очите ти...

— Аз няма да се ожения за Изадора. Когато всичко това свърши и ако ти все още ме искаш, аз съм твой. Но дори и да не съм ти нужен, аз пак ще ти принадлежа. Съгласих се да се ожения за принцесата само, защото сметнах, че ти си изгубена за мен. Нима смяташ, че бих сключил такава сделка, ако знаех, че за нас все още има шанс?

Калия не успя да отговори, тъй като Зандер притисна дланта ѝ към гърдите си, за да усети тя пулса на сърцето му. И сложи другата ѝ ръка върху нейното сърце.

— Усещаш ли? — попита той. — Ние сме свързани, аз и ти. И това е по-силно дори от любовта ми към теб. Тук става въпрос не само за проклятието на наречените. Всичко е в нас и в това, че аз също не можах да те забравя. — Зандер се приближи и топлината на тялото му я обгърна, докато лечителката не усети как сърцето ѝ затуптя в унисон с неговото. — Това е много по-силно, Тея. Каквото и да се случи днес или утре, нас ни очаква нещо повече. Ти си моят живот и тази история не свършва, освен ако ние самите не го позволим.

Думите му повлияха на Калия по-силно, отколкото признанието му в любов. Сълзите безутешно потекоха по страните ѝ. Зандер нежно се докосна до устните ѝ — веднъж, втори път, сякаш тя беше крехка като стъкло. И отново прошепна:

— Тея, не разрешавай това да свърши.

О, Богове! Калия никога не беше успявала да му устои. Но Зандер беше прав. Тяхната връзка беше много по-дълбока, отколкото тя смяташе. И освен това беше уморена да се съпротивлява на съдбата, защото и нейното желание беше същото.

Калия отвърна на целувката му. И макар че едно тихичко гласче в главата ѝ я предупреждаваше, че прави грешка и в крайна сметка отново ще бъде наранена, защото нищо нямаше да се оправи, тя все пак не успя да се сдържи. Прегърна Зандер през врата, повдигна се на пръсти и го опита. Пазителят я привлече към себе си така, че телата им

се притиснаха едно до друго от гърдите до бедрата. Около тях пръскаше вода. Зандер плъзна ръка по дупето ѝ, за да я притисне поплътно до себе си.

— Тея, не мога да ти се наситя.

Тя също не можеше. Повдигна се и отново го целуна по устните, носа, скулата. И макар да помнеше, че долу в залата арголейци и мизоси обсъждаха план за действие и че те двамата също трябваше да са там, Зандер ѝ беше нужен тук и сега.

Калия повдигна крак, опря бедрото си в неговото и Аргонавтът отново се оказа между краката ѝ.

— Зандер...

Той дрезгаво и ниско изръмжа, демонстрирайки, че желае същото. Захапа възглавничката на ухото ѝ и игриво тласна бедра напред.

— Тея.

Дървената врата на банята се отвори със замах и се блъсна в стената. Зандер се напрегна, пусна крака на Калия и я ограда с тялото си от незвания натрапник.

— Мамка му, Зет, ето къде си бил!

Калия разпозна гласа на Титус, макар да не го виждаше иззад широките рамене на Зандер, който се възмути:

— Върви в Тартар, Титус!

— Майната му! — Влачейки крака по плочките, Титус се обърна и изрече остро: — Не съм очаквал да си толкова мръсен, че да си вземаш душ два пъти. — След което добави: — Здравей, Калия.

Зандер се намръщи още повече, докато гледаше към нея. И по някаква необяснима причина тази нелепа ситуация малко подобри настроението ѝ.

— Здравей, Титус.

Зандер забели очи.

— Добре, готин, повесели се! Сега изчезвай оттук!

Калия внимателно гледаше Зандер, който не сваляше очи от нея. Изглежда, намесата на Титус не му се беше понравила, но тя не забелязваше у него нито злост, нито ярост.

Вгледа се в сребристите му очи.

— Така да бъде — отговори Титус сериозно. — Но мислех, че няма да е зле и двамата да научите новината: разузнавачите на Ник са

докарали човек — шофьор на камион, когото са намерили на север в щата. Нападнали са го демони и са го ранили зле, но той мърмори нещо за момче, което му помогнало да избяга. Човекът е взел момчето от Британска Колумбия.

Калия престана да се усмихва, предчувствайки неприятните новини. И ако съдеше по суровото изражение върху лицето на Зандер, той също не очакваше нищо добро.

Аргонавтът се обърна в ръцете ѝ и погледна праз матовото стъкло към Титус, като все още се опитваше да прикрие Калия с тялото си. Тя веднага видя тънките, почти незабележими белези в горната част на гърба му. Той нямаше такива, когато тя го преглежда и оперира. А тези белези бяха толкова познати.

Я почакай! Какво, по дяволите, ставаше тук!

— На колко е малчуганът? — попита Зандер.

— Около десет.

Калия чу отговора на Титус и премести поглед от белезите към лицето на Зандер, който отново се беше обърнал към нея. Не, това беше невъзможно...

— И, Зет... — добави Титус — ... чуй това! Човекът казал, че хлапето е имало знаци по ръцете също като нас.

* * *

Тревогата тласкаше Зет и Калия напред по коридора. След излизането на Титус, двамата се облякоха бързешком. Лечителката мълчеше, но по лицето ѝ се четеше същото безпокойство, което чувстваше и той дълбоко в себе си.

Зандер звучно тропаше по стълбите, докато се спускаше заедно с наречената си към първия етаж и се насочи към задната стълба, която водеше към болничното крило, разположено дълбоко под жилищната част. Тъй като колонията беше построена в естествените дълбоки пещери, скрити под Каскадските планини, тук беше прохладно. На всеки три метра бяха разположени свещи, за да се икономиса енергийният ресурс, а каменните стени поглъщаха почти всеки звук така, че това място приличаше на изоставено.

В началото на стълбата Калия зави наляво, към конферентната зала, където Ник обсъждаше военната стратегия с войниците си, но Зандер я дръпна на другата страна.

— Те са там.

— Откъде знаеш? Когато тръгнах към теб, те бяха тук.

— Защото медицинското крило е в тази посока.

Лицето ѝ беше като отворена книга. И ако съдеше по бръчката между веждите ѝ, Калия недоумяваше как Зандер беше разбрал за това. Но се отпусна, след като си спомни, че той беше тук, когато тя бе ранена. И не се беше отдалечавал дори на крачка.

А това бе странно, защото тя обикновено беше много сдържана. Зандер нямаше понятие от мислите ѝ или какво чувстваше тя тогава. За разлика от сега, когато най-накрая беше престанала да се затваря от него.

— Мисля, че все още не съм успяла да ти благодаря за спасението си — прошепна тя.

Зандер я доближи, отмести косата от лицето ѝ и я целуна по челото.

— Ще оправя всичко, Тея. — Повдигна с пръст брадичката ѝ. — Вярвай ми, каквото и да се случи.

Калия тежко въздъхна и кимна. В погледа ѝ прозираше решителност.

Зандер стисна ръката ѝ и я поведе към медицинското крило. Едва бяха успели да свърнат зад ъгъла, когато дочуха гласове. Една врата беше отворена, а тъмният коридор се осветяваше от флуоресцентна светлина. Първо забелязаха на прага широкоплещестата фигура на Терон.

Командирът на Аргонавтите обърна глава при звука от стъпките им.

— Зет. — След което хвърли бегъл, въпросителен поглед към Калия, която Зандер водеше след себе си, без да пуска ръката ѝ. — Тъкмо се канехме да изпратим някого за вас.

— Къде е той? — попита Зандер, без да обръща внимание на сарказма на Терон, и погледна вдясно към вратата, откъдето се дочуваха ясно шумовете и звукът на работещите медицински апарати.

— В другата стая. Лечителката на колонията също е там — отвърна Титус.

— Искам да го видя. Мога да му помогна — помоли Калия.

Зандер я погледна, а после обърна очи към Титус.

— Човекът в съзнание ли е?

Терон кимна.

— Беше в съзнание.

Калия пусна ръката на Зандер и се насочи към оборудваната с медицинска апаратура стая. Той я последва.

Раненият мъж беше включен към всякакви медицински апарати и тръбички. Върху лицето му имаше кислородна маска, а почти цялото му тяло беше омотано в бинтове. Съдейки по количеството им, мъжът имаше късмет, че беше останал жив.

Калия се приближи към леглото. Ник стоеше до него и гледаше към пациента, докато Лена следеше за показанията на приборите от другата страна на леглото.

— Как е той?

Ник кръстоса ръце.

— Как може да е, когато едва не са го сдъвкали жив?

Лена раздражено му изшътка, след което се обърна към Калия:

— Засега състоянието му е стабилно, но се страхувам, че няма да можете да поговорите с него. Той току-що изключи под действието на анестетиците. А дори и да можеше да говори, нямаше да може да ви помогне с нищо.

Калия раздражено попита:

— Той разказа ли какво се е случило? И какво е станало с момчето?

В кехлибарените очи на Ник проблесна жалост.

— Взел е на стоп момчето от Британска Колумбия. Спрели са на паркинг за камиони близо до Маунт Худ. Там се намира неголямо селище на мизоси и затова патрулираме в този район. Изглежда, че са били нападнати.

— Но какво е станало с момчето? — попита отново Калия. — То нали е било с този мъж?

Тревогата в гласа ѝ се вливаше в Зандер. Той се приближи към нея и сложи ръцете си върху раменете ѝ.

— Доколкото моите войници са разбрали от думите му, момчето е казало, че чудовищата са дошли за него — поясни Ник.

Калия се обърна и погледна към Зандер. Чувствата ѝ отразяваха и неговите — тревога, страх, последните капки надежда. Но Пазителят предусещаше как свършва историята.

— Значи момчето е успяло да се измъкне? — попита отново Калия Ник.

— Не — отвърна Зандер вместо лидера на колонията. Усещаше как душата му слиза в петите. По покритото с белези лице на Ник и така всичко беше ясно. Той отново осъзна колко тясно беше свързан Ник с Аргонавтите.

— Ти не можеш да го знаеш — възрази му Калия. — Може би той е избягал, когато демоните са се нахвърлили върху този човек.

— Не — повтори Зандер, ненавиждайки се за болката, която щеше да ѝ причини. Но сега не беше време за лъжи. — Ако това е нашият син, Калия, то той не би избягал, изоставяйки беззащитен човек.

Тя сърдито го погледна:

— Откъде знаеш? Той е само момче... Той е само...

— Той е Аргонавт и това му е в кръвта. — Зандер погледна към Терон и Титус, които също бяха влезли след тях в стаята. А после и към вратата, откъдето с интерес наблюдаваха Грифон, Финей и Церек. Спомни си за детството си и за своя собствен ужасен баща, за това как го възпитаваха и тренираха. От инстинкта си няма как да се избавиш.

— Ние всички сме били по-зрели от останалите момчета. Можеш да научиш Аргонавта да бъде воин, да сломиш чувствата му, да го лишиш от желания и да го възпитаеш като убиец. И ако това наистина е бил нашият син и ако той наистина е пораснал при Аталанта, аз съм сигурен, че тя е направила точно това. Но няма начин тази мерзавка да е успяла да промени същността му. Тази същност, която принадлежи единствено на него, също както косата, очите и кожата му. Ако той е успял да избяга от нея и по време на нападението е бил именно с този човек, момчето би се сражавало и би го защитило.

Очите на Калия се напълниха със сълзи. Тя се обърна и погледна отново към мъжа, който лежеше неподвижен в леглото. И потокът от мъка, който извираше от нея, изпълни съзнанието, сърцето и душата на Зандер.

Всички мълчаха, докато тя сякаш в транс оглеждаше стаята. Чувахе са само шумът и пиукането на апаратите. Калия бавно се

отдалечи и се приближи към стола, през чийто подлакътник беше прехвърлено яке.

— Това е... негово?

— Това яке държеше човекът, когато го докараха, — прошепна Лена. — И личните му вещи също са там.

Калия поднесе якето към лицето си и вдиша дълбоко. Материята беше скъсана и надрана, цялата в кръв, мръсотия и зелени петна, но за нея това не беше от значение. Арголейката затвори очи и притисна дрехата към гърдите си. Зандер не издържа, защото и неговото сърце също се разкъсваше. Преди няколко минути все още имаше някаква надежда, а сега...

Пазителят заобиколи леглото, обърна плачещата Калия към себе си и я притисна към гърдите си.

Зад гърба му се дочуха приглушени гласове, но точно в този момент не му пукаше за ничии коментари. Калия се тресеше от ридания, така че Зандер я притискаше силно, заедно с якето помежду им. Не му бяха останали сили дори да се моли ситуацията да се окаже различна. Защото шестото чувство му подсказваше, че държеше якето на сина си, който беше успял по някакъв начин да спаси живота на ранения мъж в стаята.

— Тея...

Разплаканата Калия се опита да каже нещо, стисна още по-силно якето и застина. След което озадачено се намръщи.

— Какво има? — попита Зандер.

Лечителката извади ръка и флуоресцентните лампи се отразиха в сребърния диск, потъмнял от времето и годините. Тежката верижка, прикрепена към него, се плъзна измежду пръстите ѝ. Самият диск имаше четири празни вдлъбнатини, но в самия му център стоеше печатът на Титаните.

— Проклетата да е Хера... — прошепна Зандер.

Очите на Калия се разшириха.

— Този диск напомня...

— Сферата на Кронос — възхитено продължи Терон от другия край на стаята.

Зандер и Калия погледнаха към командира на Аргонавтите, който изумено продължаваше да изучава диска. Стоящите до него Кейси и Изадора също мълчаливо и любопитно разглеждаха медальона.

Зандер не беше забелязал кога сестрите бяха влезли в стаята, но докато гледаше новата визия на Изадора — късата прическа, новите дрехи и недоумяващото изражение върху лицето ѝ заради неговото отношение към Калия — се почувства виновен.

Обезателно трябваше да поговори с принцесата, за да ѝ обясни какво се беше случило. И да ѝ каже, че не може да се ожени за нея. Само не му беше ясно как това щеше да се отрази на наследяването на трона. Но ако дискът в ръцете на неговата единствена половинка бе точно това, което изглеждаше, че е, то тогава дори проблемите на монархията в Арголея трябваше да почакаат.

— Почакайте, всички гледате на тази вещ като на Антихрист. Някой ще обясни ли на невежата полуарголейка какво става? — внимателно попита Кейси.

Терон, който най-накрая беше дошъл на себе си, притисна своята единствена половинка към тялото си.

— Кронос е бащата на Зевс, Хадес и Посейдон. Титан. А те били...

— Главните божества, докато не били победени от Олимпийските Богове — довърши Кейси. — Да, да, зная митологията. Но това не отговаря на въпроса ми.

— Това е само мит — включи се Ник.

Терон погледна към лидера на колонията.

— Митовете обикновено са основани на действителност. И нима тази дрънкулка не потвърждава думите ми?

Ник се намръщи и зае защитна поза. Усещайки напрежението в болничната стая, Зандер поясни на Кейси:

— Според легендата, когато Кронос разбрал, че Зевс с братята си възнамерява да свали титаните, той създал сфера, в която вложил цялата сила на подземния свят и четирите земни стихии — въздух, вода, огън и земя. Преди последното сражение между титаните и олимпийците във Великата война, Кронос дал сферата на съхранение у Прометей, като му казал да я използва само в краен случай.

Кейси се намръщи.

— Но нали Прометей бил титан?

— Да, бил е — отговори Изадора. — Но не е участвал във войната. И затова с още няколко титани не се е озовал в Тартар заедно

с останалите. Когато войната завършила, Зевс затворил титаните в най-долния кръг на Тартар, като с това ги обрекъл на вечни мъки.

— И Прометей не се е възползвал от сферата, за да ги спаси — досети се Кейси.

— Не е — потвърди Терон. — Прометей преживявал за човешката раса и не пожелал сферата да попадне при някого от боговете. Той разпръснал четирите стихии по земята, и съгласно легендата, скрил празния диск там, където не биха могли да го намерят Зевс и братята му.

— Това е онази безценна вещ, скрита в Егейските планини на Арголея — промърмори Калия.

Зандер погледна към диска в ръката ѝ. Дори той усещаше чистата енергия, която струеше от древния метал. Ако той е бил у сина им, по време на нападението на демоните, момчето най-вероятно би могло да им избяга.

Погледна към любимата си и видя, че Калия също се беше вкопчила в тази надежда.

— Ето това вече не го разбирам. Защо Прометей е скрил сферата? — попита Кейси. Тя се отдалечи от мъжа си и се приближи към Калия.

— Защото, според легендата, този, който носи сферата, заедно с всичките стихии, е способен не само да освободи Титаните от Тартар, но и да управлява целия свят — обясни Изадора.

И едва сега на Кейси ѝ просветна.

— Аталанта е възнамерявала да заобиколи пророчеството.

— След което погледна първо към Изадора, после към Зандер и попита: — Имате предвид, че ако богинята получи запълнената със стихии сфера, то тя ще може да управлява света на смъртните?

— Да — потвърди Зандер. — Боговете никога не са успявали да контролират света на хората. Небесата, Подземния свят, моретата... те им принадлежат. Но света на смъртните винаги е бил независим. И докато сферата е у Аталанта, тя ще бъде най-могъщата и отново ще стане безсмъртна. А ако някой застане на пътя ѝ... тя ще освободи Титаните и ще започне невиждана война.

Зандер гледаше към Аргонавтите, застанали до Терон, докато говореше. Всички те бяха наясно на какво беше способна тази дрънкулка и се безпокояха.

— О, Боже — прошепна Кейси, докато все още гледаше към диска. — Сигурно е добре, че сферата вече не е у Аталанта, нали? Но все пак не разбирам как това съкровище е изчезнало от Арголея и е попаднало у вашия син?

Изадора внимателно изучаваше медальона, след което процеди през зъби.

— Изнесли са я тайно. Сигурно някой я е намерил. Орфей!

— Ама че кретен — измърмори Ник.

— Не ми пука как сферата се е озовала в друг свят. Ако тя е била у момчето, значи то я е взело от Аталанта.

— Откраднал я е — прошепна Калия. — Затова се е оказал заедно с този човек. Сега е ясно и защо са го преследвали демоните.

Да, Аргонавтът също го беше разбрал. Имаше вероятност да убият момчето на място, ако вече не го бяха сторили.

— Почакайте — изрече Изадора, с което привлече вниманието на Зандер. — Иронията е в това, че Аталанта не може да управлява сферата сама.

— Защо да не може? — попита Калия.

— Защото нейното божествено начало произлиза от олимпийците, а не от титаните. Дори дванайсетте силни олимпийски богове не могат да управляват тази сила без ключа. Трябва им нещо, което принадлежи и към света на смъртните и към техния собствен. Трябва им...

— Трябва им идеалното съчетание — полубог и получовек — завърши изумената Кейси.

— Да — прошепна Изадора и погледна към сестрите си с разбиране. — Сега е ясно защо и трите имаме един и същи белег. Орите са свързани с равновесието, времето и порядъка. Ние с Кейси сме избраните; идеалното съчетание на полубожественото и получовешкото начало, но без теб, Калия, ние не можем да се уравниваме една-друга.

— Затова й трябва някоя от нас, която да управлява сферата — прошепна царската лечителка.

— Да — съгласи се Изадора. — Или някое от нашите деца. И тъй като ние с Кейси сме бездетни...

Калия се докосна до белега отзад на врата си.

— Аталанта е взела моето дете.

Изадора кимна.

— Аталанта е откраднала сина ти не затова, защото баща му е Аргонавт, а защото е разбрала за твоето потекло много по-рано от всички. И тъй като нашият баща, царят, е свързан с Темида, богинята на Титаните, която е родила Орите, то ние също сме свързани с нея. На Аталанта ѝ е нужна някоя от нас или наше дете, за да получи онова, което ѝ е необходимо — заключи тя, загледана в сестрите си.

Калия погледна към Зандер.

— Значи, тя няма да го убие?

— Почакай — помоли я той. Не искаше да дава на любимата си напразни надежди. — Ако Изадора е права и вие трите сте съвременни Ори, Хори или няма значение как се наричат, и ако на нея ѝ трябва някой, който да управлява сферата, защо просто не те плени онзи ден? И как е успяла да узнае за вас?

— Не зная — поклати глава Калия. — Не мога да си представя как е разбрала, но аз не съм ѝ необходима, защото едно дете много по-лесно се управлява, отколкото трийсетгодишна Арголейка, която е предана на своя цар. Аталанта е разбрала, че аз никога не бих ѝ помогнала, а по-скоро бих умряла.

— Или може би по това време сферата не е била у нея — добави Кейси. И когато всички погледи се насочиха към нея, тя продължи: — Преди десет години Аталанта все още е била безсмъртна, живеела е в Тартар и е събирала армията си. Вие сами казахте, че тя е стратег и е постоянна в търсенето на начини за отмъщение. Затова би измислила и план Б, в случай че пророчеството се сбъдне. — После погледна към Изадора. — Ако ние се намерим една-друга, а тя стане смъртна, Аталанта е разчитала и на други варианти, за да получи желаното.

— С други думи — отмъщение — заключи Терон и процеди: — Трябва да върнем и трите ви обратно в Арголея.

— Какво? — в унисон попитаха и трите сестри и се обърнаха към командира на Аргонавтите.

— Терон... — опита се да му се наложи Кейси.

— Зандер, аз няма да се върна. Имам право да остана тук — заяви Калия.

Това беше така, но Терон също беше прав. Ако Аталанта беше изгубила техния син, значи съществуваше възможност да се опита да похити една от сестрите, когато намери начин да получи обратно

диска. А това означаваше, че и за трите не беше безопасно да останат в света на хората.

— Жените са прави, герой — наддаде глас Ник, който все още стоеше до леглото на ранения.

Терон сърдито го изглежда.

— Млъкни, Ник! Това не те засяга.

Мизосът процеди в отговор:

— Всъщност, умнико, дори много ме засяга! Много повече от вас, защото моят народ живее тук, а вие все още се криете във Вълшебната си страна. — Ник погледна към Калия, Изадора и Кейси. — Вашите дами могат да останат в колонията толкова, колкото пожелаят. Ние ще им предоставим убежище.

— Ник, кучи син такъв! — извика Терон.

Но мизосът погледна към Изадора.

— Това не е цялата легенда. Разкажи им и останалото!

Изадора отмести поглед и по нейното раздражение стана ясно, че не е във възторг от Ник, както и от това, че някой ѝ заповядваше.

— Не зная за какво говориш.

Но дори Зандер разбра, че принцесата лъже.

Тъй като нямаше време за препирни, той се обърна към Ник:

— Можеш ли да ме откараш до паркинга, където твоите хора са намерили шофьора?

— Ще стане по-бързо с вертолета — отзова се Ник и потърка брадата си. — Имаме един на самолетната площадка в близост до Силвър Хилс. Мога да позвъня и да им кажа да го подготвят.

— Отлично. — Зандер вече мислено съставяше план. С крайчеца на очите си забеляза раздражената Калия и усети разочарованието ѝ, но предпочете да не ѝ обръща внимание. Той беше готов за нападение и този път това не беше по служба, а лично.

— Имам само един въпрос: какво може да направи един шибан Аргонавт против орда демони?

— Той не е сам. Ако Аталанта е хванала един от нас, ние всички тръгваме, за да го измъкнем — обяви Терон.

— И аз... — отзова се и Калия.

— Не — отрязва Зандер, без да я погледне.

— Аз...

— Не и този път, Тея. — От очакването, Зандер усети прилива на адреналин и съсредоточи цялото си внимание върху Ник. — Ще ни трябват карти на местността и ново оръжие. Кажи ми, къде мислиш, че се крие Аталанта с моя син?

— Имам всичко, но ще ни трябва нещо много повече, герой. Нещо ми подсказва, че ще ни е необходима благословията и на проклетите богове.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ЕДНО

Кръстосала ръце пред гърдите си, Калия мереше с крачки една от стаите в колонията. Грубо скованите маси и кожените дивани придаваха на помещението домашен и гостоприемнен вид, но сега последното, на което беше способна, бе да седи и да си почива. Всяка отмерена от часовника секунда необичайно усилваше тревогата ѝ, докато в главата ѝ се въртяха мисли за убийство.

Беше около десет вечерта. Зандер заедно с другите воини беше тръгнал преди почти половин час. Единствено Грифон беше оставен отвън на стража. Ник настояваше, че неговите мъже могат да наглеждат гостите им, но Терон с цялата си категоричност беше оставил Пазителя. И Калия по-скоро я беше обидило, отколкото поласкало това, че нея, заедно с другите „жени“ ги бяха оставили да чакат.

Отново.

— Ще изровиш диря в пода — изрече Кейси от дивана. — Ела и седни.

— Не мога. — Калия захапа нокътя на палеца си. — Как мислиш, къде са те сега? Ако имах карта, вероятно бих могла да...

— Проклятието на недооценената жена — с въздишка изрече Изадора. Тя стоеше до прозореца и гледаше към водопада, който падаше в широкото езеро в центъра на пещерата. Принцесата погледна през рамо към Калия и Кейси. — Нима това не е реалността на нашия живот?

— Нищо подобно — отвърна Кейси. — Терон е прав, без значение дали вие двете ще го признаете, или не.

Калия погледна към Изадора.

— Нима тя не е една истинска сантиментална новобрачна?

— Точно в десетката — отвърна Изадора и разтри челото си. — Отвратително, нали? От пребиваването в една стая с вас главоболието ми се увеличава.

Кейси отново кръстоса ръце и с въздишка се отпусна върху дивана.

— Знаете ли, аз наистина съм изцяло за женската свобода, но не и тогава, когато тя граничи с глупост. А излизането оттук би било същинска глупост. — Полуарголейката хвърли поглед към сферата, която лежеше на масата пред нея. — И ако вие двете престанете най-накрая да мрънкате, можем да помислим и заедно да намерим начин да помогнем.

— И по-точно? — раздразнено попита Калия.

Кейси взе книгата, която стоеше до нея на дивана.

— Някоя от вас знае ли историята на Орите?

— Не — отвърна веднага Калия. — Напоследък четенето не заема първото място в списъка ми с желания.

Изадора изхъмка в отговор на язвителната реплика.

Кейси обърна очи.

— Преди да тръгне, Ник ми даде това — и тя посочи към книгата, приличаща на енциклопедия. — Орите са били три. Понякога са ги наричали Хори или Гори, което означава „всекиму своето време“. Но основно са били наблюдатели на небето и Олимп. Евномия отговаряла за порядъка в обществото; Дике поддържала справедливостта, а Ейрена — мирът и равновесието между тях двете. И трите те са имали знак — крилата омега.

— Ейрена — въздъхна Калия, докато се отпусна на дивана до Кейси. — Така ме нарече Аталанта в хижата.

Изадора седна срещу тях на другия диван.

— Нашите особени способности прекрасно подхождат на описанието на Орите. Аз виждам бъдещето, Кейси вижда в миналото, а ти ни уравновесяваш. Изобщо не ме изненадва, че Аталанта е видяла в теб Ейрена.

— Но аз съм лечителка, а не...

— А в какво се състои работата на лечителката? — запита я Кейси. — Тя възстановява баланса в тялото. Калия, ти си нашето равновесие. — После кимна към Изадора. — На Избраните.

Калия местеше поглед от едната към другата си сестра с явното усещане, че двете се опитваха да я включат в групата на посветените. Само че тя не беше сигурна, че е готова за това. Все още не беше

успяла да свикне с мисълта, че принадлежи към царски род, а вече я оплитаха и в митологични връзки.

— Нали знаете, че отвън всичко изглежда просто чудесно, но защо имам усещането, че тук има нещо повече, отколкото известни имена и исторически връзки?

— Орфей спомена за оръжие — каза Изадора. — Той каза, че ние трите притежаваме нещо, за което все още не сме разбрали. Тогава не му повярвах, но... Зная, че и вие сте усетили нещо като електрически заряд, когато Калия извади сферата.

Тя прокара ръка над диска, който все още стоеше между тях.

— М-м-м, какво правиш? — попита Калия. Разбира се, тя беше почувствала заряда, описан от Изадора, но не беше разбрала какво означава.

— Орфей ме научи да фокусирам способностите си — отвърна Изадора.

— Почакай — бързо изрече Кейси и протегна ръка. — Какво, по дяволите, имаш предвид, когато казваш, че Орфей те е „научил“? Аз мислех, че си загубила способността си да виждаш в бъдещето. Върнала ли се е?

Изадора намръщи чело.

— Не, все още не. Това е нещо друго. Не говоря за разчитане на бъдещето или миналото. Става дума за настоящето. Интересно... Ако и трите се съсредоточим върху едно и също, то вероятно ще можем да видим образ. Или място.

Когато идеята на замисъла достигна до Калия, нервите ѝ се опънаха. Тя преглътна.

— Ти искаш да се съсредоточим върху Аргонавтите? И да видим къде отиват?

— Не — повдигна вежда Изадора. — Аргонавтите да вървят по дяволите! Искам да видя Аталанта.

Сестрите си размениха разтревожени погледи. Кейси изрече колебливо:

— Умно. Знаем, че десетгодишно момче няма как да избяга от демон. Аталанта няма да го убие, но ще го скрие. Ако можем да разберем къде го държи, ще се свържем с Аргонавтите и ще им съобщим за местонахождението му.

За пръв път от момента на заминаването на Аргонавтите, душата на Калия се изпълни с надежда. Дланите ѝ се овлажниха и арголейката ги изтри в бедрата си.

— А ако тя може да ни види? Дали това е безопасно? Ако ние сме способни да я видим, дали е възможно тя също да ни види?

— Мисля, че е възможно — отговори Изадора. — Но има ли значение? Тя няма да може да разбере къде сме.

Калия премести поглед от Изадора към Кейси, а после обратно. И трите мълчаха. Това беше разумно, но в Калия нещо буквално крещеше от нерешителност. Ами ако грешаха? Ако силата на Аталанта беше достатъчно могъща? Ако тя можеше да ги види и да узнае за плановете им? Ами ако разбереше мислите им или още нещо?

Кейси направо се втурна напред.

— И как ще го направим?

— Ще я докоснем и ще се съсредоточим. Аз винаги така съм можела да виждам в бъдещето — отвърна Изадора.

— А аз — в миналото — добави Кейси.

Изадора въздъхна и погледна към Калия.

— Готова ли си?

Не, Калия не беше готова. Но Кейси беше права. В края на краищата поне щяха да опитат. И едва ли нещо щеше да се обърка, ако просто погледнеха.

Лечителката внимателно сложи ръка върху сферата. Металът под пръстите ѝ беше хладен. Кейси и Изадора направиха същото. И след като и трите докоснаха магическия предмет, той запулсира със сияние и топлина, която прониза ръката на Калия и тя шумно си пое въздух. Сиянието се усили. От нежнорозово се превърна в яркочервено и образува нещо като дъга около ръцете им.

— Готово — прошепна Изадора. — Сега да се съсредоточим. И да си припомним целта.

Калия затвори очи и си представи Аталанта. Както и всичко онова, което знаеше за злодейката. И не толкова божествения ѝ образ, колкото същността на душата ѝ. Пред очите на лечителката избухваха цветове — бял, златист, син, черен. Последният остана като петно, наподобяващо на злото, което според Калия течеше във вените на полубогинята. Картината заблестя. Отначало неясна, тя се избистряше все повече, според концентрацията ѝ. Простиращи се зелени хълмове,

широка река, скали, продухван от вятъра път и триетажно здание с купол, което изглеждаше не на място върху висока издатина над тесен каньон. А вътре в сградата Аталанта седеше върху трона си, облечена в кървавочервена рокля, и се взираше от кръглия балкон към около двайсетина демона от армията си, които очакваха разпорежданията ѝ.

Това не беше паркинга в планината, към който се бяха отправили Зандер и останалите Аргонавти, а нещо друго. Зелено и влажно място, където имаше сняг и студ. До Калия достигаха гласове, но думите не можеха да се разберат. Демоните се разсеяха и Аталанта остана сама в осмоъгълната стая. Тя наведе поглед, внимателно вгледана пред себе си. Изглежда, че тя... тя гледаше... право в Калия.

Виждам те.

Калия конвулсивно въздъхна и рязко отвори очи. Погледна към Кейси и Изадора, но двете не изглеждаха изплашени. Очите им бяха затворени, а лицата — спокойни. Те бавно вдишваха, докато ръцете им леко лежаха върху светецата сфера.

Да, теб, Ейрена!

Когато Калия се огледа, не видя удобната гостна, а Аталанта, тронът, на който тя седеше и каменните стени зад гърба ѝ.

Аз чета мислите ти. Зная какво искаш. Ти и аз не се различаваме толкова много. Тези, които оставиха без внимание. Тези, които могъществениите герои пренебрегнаха. Ти знаеш защо ти отказа той.

Сърцето на Калия затуптя по-бързо. Тя се опита да махне ръката си от диска, но не успя. Сякаш пръстите ѝ се бяха вкаменили.

Защото си жена. А за тях това е символ на слабост. Ти наистина ли мислиш, че той ти забранява да се бориш, защото иска да те защити? Защото те обича? — и тя презрително се усмихна. — Аргонавтът не умее да обича. Той е рожба на егоистичния бог — своя прародител.

„Лъжеш!“

Той ще те потиска, защото може да го прави — продължаваше Аталанта, сякаш Калия изобщо не я беше прекъсвала. — Защото неговият вид се занимава с това отдавна. И защото ти, Ейрена, си неговата слабост. Неговата ахилесова пета. Мислиш ли, че го е грижа дали ще живееш, или ще умреш? Той се безпокои единствено за себе си.

— Не — прошепна Калия.

Попитай го, жено! И разбери истината. Нито един мъж, особено Аргонавт, няма чест в сърцето си. Не и тогава, когато става дума за собствения му живот.

В главата на Калия се понесоха мисли за Зандер. За времето, което бяха прекарвали заедно в миналото. За днешните му признания тук, в същата тази колония. За безсмъртието. За думите му, че тя е животът му.

Устните на Аталанта се присвиха в жестока усмивка. Предизвикателна и насмешлива.

Да, Ейрена, ти знаеш, че аз казвам истината. Ти си му нужна единствено за да продължава да живее. Той и останалите ще продължат да те потискат, докато могат.

Не, това не можеше да е истина...

Твоите герои отиват право в капана. Моите демони ги очакват. — Гласът на Аталанта се превърна в съскане. — *Те ще бъдат унищожени! Всички до един!*

Калия преглътна тежко.

— Зандер не може да бъде убит.

Но може да му бъде причинена болка. А на моите демони ще им достави огромно удоволствие да го измъчват, докато ти не умреш от старост.

Страхът прониза сърцето ѝ.

Разбира се, аз съм готова да сключа сделка...

Аталанта посочи надясно и тогава Калия видя момчето. В съня си то се беше подпряло на стената, отпуснало глава настрани и присвило крака. Ръцете му бяха вързани зад гърба. И сърцето, което Калия смяташе отдавна за разбито, заблъска в гърдите ѝ. Момчето беше миниатюрно копие на Зандер, със светли коси, загоряла кожа и прекрасно ангелско лице.

Ще се съглася да пощадя живота на Максимус в размяна на нещо много по-ценно.

Очакването в гласа на Аталанта привлече погледа на Калия обратно към полубогинята. И лечителката разбра за какво ставаше дума.

Ти искаш сферата.

Не само нея, Ейрена, но и теб като добавка.

Вътрешният глас на Калия крещеше „Не!“, но сърцето ѝ казваше, че това е единственото възможно решение. Заради сина си тя беше готова на всичко. Дори би пожертвала живота си, за да го спаси. А Зандер...

Тя не можеше да допусне Зандер, заедно с всички останали, да попаднат в капан. Не и сега, когато можеше да направи нещо, за да ги спаси. Не и сега, когато знаеше със сърцето си, че той я обичаше. Зандер я беше оставил тук не защото тя беше неговата слабост, както твърдеше Аталанта. Той я беше оставил тук, за да я предпази.

И откъде да знам, че ще удържиш на думата си?

Давам ти я като героиня. Като жена. Като майка. Ела сега, Ейрена. И трябва да знаеш само едно: след като получи теб и сферата на Кронос, останалите няма да ми трябват.

Ама, да, разбира се! Калия не беше толкова глупава, че да се хване на това.

А относно сестрите ми?

Избраните не са ми нужни. Това е само между мен и теб. Те не чуват разговора ни. — Аталанта наклони глава встрани.

Кажи ми, Ейрена... какво искаш да пожертваш заради равновесието на този и онзи свят?

Калия погледна към Кейси и Изадора. Те не забелязваха онова, което ставаше буквално под носа им. През целия си живот тя седеше и не правеше нищо, докато другите вземаха решения вместо нея. И в края на краищата... до какво доведе всичко това? Тези, които обичаше бяха в опасност заради онова, което тя представляваше. Едва сега Калия разбра защо. И щеше да има възможност да го промени.

Тя не повярва дори за секунда, че Аталанта ще удържи на думата си. И не беше толкова глупава, че да даде сферата на полубогинята. Но ако успееше да се измъкне от колонията и да разбере къде Аталанта държеше сина ѝ... Може би щеше да бъде възможно да предупреди Зандер и той, заедно с другите Аргонавти, можеше да се добере до момчето, преди да е станало прекалено късно. Аталанта имаше нужда само от един кръвен родственик на Орите. Калия с радост би се жертвала заради сина си. И знаеше, че Аталанта няма да я убие, ако наистина се нуждаеше от нея. А това означаваше, че Зандер също беше в безопасност.

Арголейката погледна към спътниковия телефон, към който не можеше да се протегне в момента. Ник им го беше оставил за в краен случай. И преди да си спомни за разпорежданията му, Калия вече беше готова с отговора. Ако не направеше нищо, Зандер и всички с него щяха да загинат. Но ако сключеше сделка, залогът щеше да бъде единствено собствения ѝ живот. Играта си струваше залозите, нали така? И ако се сметнеше, че точно животът ѝ ги беше довел до този момент...

Тя отново насочи вниманието си към Аталанта.

— Кажи ми как да те намеря.

* * *

Саймън седеше в креслото с висока облегалка в пищната гостна на дома, който делеше с дъщеря си. Върху коленете си държеше фотоалбум, направен малко преди смъртта на жена му. На масата пред него стоеше недокосната чаша с бренди, в което се отразяваше бледата светлина на лампите в стаята. Той разгърна страницата и видя снимка на Калия. Дребосъчката се ровеше в калта зад къщата. Друга снимка показваше нейното усмихнато, омацано със сладко лице. На третата — отваряше подаръците по случай шестия си рожден ден. Страница след страница картините запълваха живота ѝ. Калия с майка си, с него, сама.

Да, сега тя беше сама. И вината за това беше единствено негова. Сълзите опариха очите му. Той нямаше право да плаче. Заради желанието си да я направи своя истинска дъщеря като същност, ако не по кръв, той ѝ беше отнел всичко, което имаше значение за нея. Един истински баща никога не би направил това. Любящият баща би поставил нейните нужди по-високо от своите.

Чукането по вратата го накара да вдигне глава. Но не помръдна, когато то прерасна в отчаян грохот.

— Саймън, отвори тази проклета врата!

Люциан. Той въздъхна и стисна очи. Точно сега не искаше да си общува с Главата на Съвета. И майната им, какво наказание щяха му наложат за лъжата. Каква значение имаше това сега? Той вече загуби единственото, което беше от значение за него. Всеки път, в който си

спомняше за изражението на болка и предателство върху лицето на Калия, когато тя разбра какво беше сторил...

— Саймън, оглуша ли? — попита го Люциан от прага.

Стопанинът на дома прекалено късно разбра, че госта му вече беше в гостната. Проклетите прислужници явно не бяха заключили вратата.

— Изглеждаш така, сякаш вече си пребивавал в Ада — изрече Старейшината. Облечен както винаги в традиционния хитон, той се придвижи напред и заобиколи дивана. — Ставай!

Саймън се облегна назад и затвори очи.

— Изчезвай! Каквото и да е решил Съвета, ще го узная утре. А сега... сега искам просто да остана сам.

Люциан стигна до креслото му.

— Лукас изчезна.

— Той е възрастен а̀ндрас. Сигурен съм, че ще се върне.

— Не, Саймън, ти не разбираш. Лукас изчезна след случката в залата на Съвета. Караулът от специалната стража ми каза, че моят син е преминал през портала малко след Аргонавтите. И е използвал същите координати.

Саймън бавно отвори очи и се втренчи в Главата на Съвета.

— И за какво му е сега да отива в света на смъртните?

Люциан стисна зъби.

Странно чувство на тревога прониза Саймън. Той се оттласна от креслото и рязко се изправи пред него.

— Какво не ми казваш?

Люциан беше на същата възраст и имаше ръст като неговия, но винаги изглеждаше по-уверен в себе си. Истински лидер, който знаеше какво беше нужно на хората му. Но тази вечер изглеждаше изтормозен. Тънките му устни се присвиха в още по-тънка линия и най-накрая той изрече:

— Преди десет години Лукас също премина през портала. Само че тогава вървеше след теб, а не след Аргонавтите.

Пред очите на Саймън се разкри пълната картина на случилото се. Въпросите, които си задаваше, но на които не искаше да потърси отговор.

— Той ме е последвал, за да намери Калия.

Люциан кимна.

— Тя беше сгодена за него. Той не повярва в историята ти, че тя се е разболяла в света на хората.

Внезапно всичко придоби смисъл.

— Открил, че е бременна, той е отишъл при Аталанта. И я е довел в онова гръцко селце...

— Да. Трябва да разбереш, че връзката ѝ не с друг, а с Аргонавт и бременността на Калия по онова време, когато беше сгодена за моя син и бъдещ глава на Съвета, се превърна в беда, от която на всички ни беше трудно да се оправим.

Яростта буквално заля Саймън.

— И ти си знаел!

Люциан застина.

— О, Саймън, бъди реалист! Ти също имаш вина. Ти сключи сделката с Аталанта. Ти изтъргува живота на дъщеря си срещу този на бебето. Никой не те е заставял да го правиш. Не се преструвай на невинно агънце.

— Ако Лукас не се беше отправил към Атланта, нямаше да ми се наложи да сключвам никакви сделки.

— Това няма да промени миналото. Нищо не може да промени миналото. Ние можем да се тревожим единствено за настоящето. Аз дойдох тук, защото мисля, че Лукас може отново да се е отправил към света на смъртните, за да намери Аталанта.

Очите на Саймън се разшириха.

— Но защо?

— Той не знаеше, че момчето може да е още живо. И докато то съществува, Калия няма да се омъжи за него. А това, страхувам се, е единственото, което желае моят син. — Раменете на Люциан сякаш се отпуснаха надолу. — Той вярва, че го заслужава. Вярва, че тя му принадлежи по право.

Четиристотин години. През голяма част от живота си, Саймън беше съблюдавал статуквото. Не подлагаше на съмнение обичаи и закони, които според думите на Съвета бяха дарени на техния свят, защото това не го касаше. А постъпвайки в Съвета, затваряше очи за доброто и злото в угода на политиката. Съпругата му нееднократно беше спорила с него за законите. Казваше, че живот и разцвет ще донесат гинайките, а не лидерите. Но Саймън не я слушаше. Той се смееше на идеите, с които тя се беше сдобила по време на службата си

при царя. Очевидно, отстранеността между тях я беше хвърлила в обятията на друг.

Саймън беше страдал от болката и предателството, но след очистителната церемония прие жена си обратно. И макар че отношенията им така и не станаха предишните, роденото от нея дете осмисли целия му живот. Той отглеждаше момиченцето, възпитаваше го, защитаваше го и го потискаше. Той беше заслужил това дете. Дъщерята беше негова по право.

Капки пот избиха по врата му и се плъзнаха надолу.

— Мислиш, че той се е отправил към Аталанта, за да сключи нова сделка с нея? Да убие детето? Какво може да ѝ предложи в замяна?

Чертите на Люциан отразиха тревогата му.

— Аргонавтите. И мизосите. Ако Аргонавтите са отишли в колонията и ако Лукас ги е проследил...

— О, Богове...

— Точно така.

Саймън прониза Люциан с поглед.

— А теб какво те засяга? Ти не се вълнуваш нито от мизоси, нито от Аргонавти.

— Не се вълнувам. Но смъртта не е решение. Ако си спомняш, моят племенник е Аргонавт. И макар че аз не съм съгласен с това, което правят Безсмъртните пазители, кръвта на Трифон и на останалите не искам да изцапа ръцете ми.

Желанието да действа веднага плъзна по тялото на Саймън. А с него и слабата надежда за изкупление на вина.

— Трябва да намерим и спрем Лукас.

— Орфей чака при портала. Той знае къде се намира колонията на мизосите. Ако тръгнете сега, може да успеете да попаднете там, преди да е станало прекалено късно.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ДВЕ

Калия се измъкваше през тайния тунел, който водеше към пещерата, докато сърцето ѝ бясно туптеше. Подръпна ръкавиците си и усети мразовития въздух върху лицето си. Почти пълната луна осветяваше входа към колонията заедно с гората наоколо, а това даваше достатъчно светлина, за да се види пътят към Силвър Хилс, където Калия се надяваше да намери някакъв транспорт.

Когато се измъкна от стаята, Кейси и Изадора спяха. И двете бяха измъчени от неудачния им опит да управляват сферата. Калия беше тотално объркана, докато и двете не се успокоиха.

Облечената ѝ в ръкавица ръка лежеше в джоба върху спътниковия телефон. След като се добереше до града, щеше да се свърже със Зандер, с надеждата, че той ще проследи обаждането. Той щеше да се разсърди, но пък щеше да успее да я намери. Освен това арголейката беше напълно уверена, че Аталанта нямаше да я убие. Особено ако Зандер намереше сина им, преди полубогинята да беше решила, че няма да има повече нужда и от двамата — от нея и Макс.

Максимус. Макс. Гърдите на Калия се стоплиха. Нейният син си имаше име. И сега тя знаеше как изглежда. Отново възвърнатата ѝ решителност я изпълни изцяло. Тя провери още веднъж компаса, след което тръгна към дърветата. Беше успяла да извърви почти трийсет метра, когато появилата се отникъде ръка се обви около врата ѝ. Калия си пое въздух, опитвайки се да извика, но нечия длан притисна устните ѝ и с това попречи на звука да излезе. Нападателят я обви със силната си ръка през кръста и притисна гърба ѝ към тялото си. Гърлото ѝ се присви от страх. Тя се бореше, но хватката му не отслабваше.

— Ти ме накара да чакам, сизигос — въздъхна в ухото ѝ глас, който Калия познаваше прекалено добре. — А те предупреждавах да не го правиш.

Сизигос! Жена!

Сърцето ѝ затуптя по-бързо. Лукас. Тук? Сега? Какво правеше той тук, по дяволите?

— Мислеше, че можеш да избягаш от мен? — изръмжа той. — Ти опита веднъж, но аз те накарах да се върнеш. И това вече страшно ми омръзна.

Калия сякаш се вкамени и за миг се лиши от способността си да мисли.

Ръмженето, разнесло се от обкръжаващите ги дървета, подежда като превключвател, който върна способността ѝ да съобразява. Очите ѝ се разшириха при вида на морето от демони, което се изсипа от гората и запълни тунелите, водещи към колонията.

Не...

— Те ще умрат — прошепна Лукас в ухото на своята пленница. — Всички тези мерзки мизоси, които ти, струва ми се, толкова обичаш, И всичко заради твоята невнимателност.

Не, не, не...

Калия се бореше, но не можеше да се измъкне от ръцете му. От другата страна на поляната се появи Аталанта в кървавочервената си рокля, в която Калия я беше видяла по-рано. Полубогинята теглеше след себе си вързания Макс. Стигнала до гората, тя спря, погледна към тях и се усмихна.

Сърцето на Калия се устреми към гърлото ѝ. Тя закрещя под ръката на Лукас.

— Ти наистина ли мислеше, че тя ще играе честно? — прошепна той в ухото ѝ. — Аталанта те подмами за мен. Принцесата, Аргонавтите, твойт любовник и този позор, когото наричаш свой син, ще бъдат унищожени с един замах. Но не и ти. Не, ти ще живееш. С мен. Ти ми принадлежиш. И повярвай ми, сизигос, този път ще запомниш всичко много добре.

* * *

Зандер замря наскре заетената пътека. Остра болка прониза гърдите му, изпълни го и надделя над всички останали чувства в него. Разговорът между Терон и Церек с Ник вече не достигаше до ушите му. Очите му толкова се замъглиха, че той не можеше да различи Финей и Титус, които оглеждаха дърветата вдясно от него. Мразовит

студ проникваше в съзнанието му като оставяше единствено паниката, която го предупреждаваше, че се движат в грешна посока.

Ник беше приземил вертолета на поляната на шест километра оттук и Пазителите се придвижваха пешком, за да скрият пристигането си от демоните. По някакъв начин Зандер изведнъж осъзна, че тварите тук бяха най-малката част от бедите им.

— Какво има, Зандер?

Терон беше спрял и го изучаваше с напрегнат, но толкова характерен за командира им вид. Ник и Церек също внимателно го наблюдаваха.

— Аз... — Внезапно стягане в гърдите му прекъсна изречението му.

Това усещане се отличаваше от обичайния му гняв. То беше дълбоко, лично и в същото време много настойчиво. И му казваше... казваше му нещо. Само че Зандер не можеше да разбере какво точно. Той бавно се обърна, огледа дърветата, но не видя нищо заплашително в обкръжаващата ги гора.

— Нещо не е наред.

— Откъде знаеш? — недоверчиво попита Ник.

— Защото го усещам. — Аргонавтът се върна назад, като не спираше да се вглежда сред дърветата. — Не са тук. Те...

Болката прониза ръката и врата му, сякаш някой му приложи хватка. В главата му се разнесе зовът на Калия. Не трябваше да се бави.

— Калия я боли — прошепна той. А след това изрече по-силно: — Колонията е в беда.

Зандер доближи ръцете си. Когато пръстите му се докоснаха, знаците по ръцете му засветиха с диамантен блясък. След което, с пукот и съскане, порталът се отвори.

— О, Хадес! — измърмори някой. — Зет отваря портал. Сега демоните със сигурност ще разберат, че сме тук.

Терон пристъпи към него.

— Зандер, почакай...

Но той не го слушаше. Сега значение имаше само едно: той беше нужен на Калия.

Изадора се събуди и рязко отвори очи. Приповдигна се на ръце точно в момента, когато цялата гостна се разтресе от ръмжене. До нея подскочи и Кейси — все още сънена и със замъглени очи.

— Какво... какво става?

— Не зная.

Принцесата се хвърли към прозореца и разтвори пердетата. Гледката, която се разкри пред очите ѝ, я накара да се задъха.

— Какво? — веднага попита Кейси.

Когато тя също дотича до нея и видя демоните, атакуващи колонията, ръцете ѝ се повдигнаха към устните.

— О, Боже!

— Трябва да се измъкнем оттук.

Разтревожената Изадора рязко се обърна и огледа стаята в търсене на оръжие. Къде беше проклетият Грифон?

Погледът на принцесата обходи дивана, където спяха двете с Кейси, след това масата, където си стоеше сферата — сега вече просто късче студен метал — и се спряха на другия диван, където трябваше да бъде Калия.

— Проклятие, тръгнала е.

— Но къде може да е тръгнала? — В гласа на Кейси се долавяше паника.

— Не зная. Аз...

Вратата на гостната се отвори с трясък и Изадора инстинктивно бутна Кейси зад гърба си. В стаята нахлуха Грифон и — о, Боже! — Деметрий, в цялата си дяволска красота. Кога беше дошъл Деметрий? Грифон ли го беше извикал?

— Принцесо — изрече Грифон с нетърпящ възражение глас — трябва да ви отведем в Арголея. Веднага.

Този път Изадора не беше способна да спори. Самата тя искаше да се махне оттук. Само че...

— Калия е изчезнала. Не можем да тръгнем без нея.

Аргонавтите си размениха погледи и едва Грифон отвори уста, за да им отговори, когато по коридора се разнесоха гръмки, приближаващи се стъпки.

— Назад! — извика Деметрий, докато се обръщаше и вадеше паразониума си.

Сърцето на Изадора подскочи към гърлото ѝ. Тя избута с гръб Кейси към стената и се притисна в нея. Кръвта в тялото ѝ бушуваше подобно на пожар. В момента, в който Деметрий се канеше да атакува, в рамката на вратата се появи някой с две горящи зелени очи. Иззад масивното тяло на Деметрий принцесата видя сянката, хвърлена от съществото. Арголейката се оттласна от Кейси, подмина Аргонавтите и застана между Деметрий и вратата.

— Не!

— О, Хадес! Принцесо, махнете се оттам!

— Не, Деметрий. Няма нужда. Това е Орфей!

Орфей се усмихна и каза зад гърба ѝ:

— А аз си мислех, че теб не те е грижа за мен, Иза.

Тя не обърна внимание на шегаджията, а погледна към Грифон, който държеше меча си с вид, който сякаш питаше „Какво, по дяволите, става?“

— Проклятие, как ти...

— Чичо Люциан — каза Орфей и прекъсна брат си. — Той се обърна към мен за помощ. Изглежда, че Лукас играе за противниковия отбор.

О, Богове! Калия...

Деметрий тръгна към Кейси.

— И двете веднага ще ви препратим в Арголея.

Кейси се втурна напред.

— Терон...

— ... е добре.

Деметрий хвана якето на жената на командира си и го хвърли в ръцете ѝ.

— Но Калия — запротестира полуарголейката, докато Пазителят я побутваше към вратата.

Отвън, резове и писъците продължаваха, и протестите на Кейси секнаха.

— А мизосите? — прошепна тя.

— Ще се върнем за лечителката и за останалите веднага след като ви доставим до дома — бързо отговори Грифон.

Орфей се отмести, за да ги пропусне. Когато Деметрий измъкваше Изадора през вратата, тя със закъснение си спомни за диска.

— Почакай! — Обърна се с намерението да го заобиколи, само че Деметрий препречваше пътя ѝ като масивна желязна преграда. — Дискът!

— Аз ще го взема — предложи Орфей.

Орфей ли? О, не, проклетие! Тя не можеше да довери сферата на Кронос на Орфей дори за секунда. Изпаднала в паника, тя се опита да се измъкне назад.

— Деметрий, махни се от пътя ми!

— Вие наистина сте като кралски трън в задника ми — усмихна се Деметрий. — Казах, че тръгваме веднага, принцесо, и определено не се шегувам.

Ръцете му я обгърнаха и в следващия момент Изадора усети как той я вдига във въздуха и я премества през рамо.

— Деметрий! Пусни ме! Заповядвам ти!

Неговият единствен отговор беше ниското, заплашително ръмжене, от което завибрираха гърдите му, както и цялото тяло на принцесата. Този звук беше предупреждение, че демоните не бяха единственото зло, за което Иза трябваше да се безпокои.

* * *

Не!

Калия застина, отворила широко очи, когато полубогинята спря погледа си върху онази точка сред дърветата, където се намираха двамата с Лукас. Черните ѝ очи бяха толкова бездушни, колкото Калия ги помнеше, но самата тя беше по-едра, отколкото смяташе лечителката. Почти два метра и много по-могъща от всяко същество на тази планета.

Аталанта опъна въжето, с което бяха завързани ръцете на Макс, и после със сила дръпна. Тласъкът лиши момчето от равновесие. То се препъна, но в последната секунда успя да се задържи на крака.

Майчинският ѝ инстинкт измести страха. Калия си пое въздух и забрави за болката, пронизваща ръката и врата ѝ, които Лукас здраво

стискаше. Погледът ѝ остана прикован в Макс.

— Давай, Калия — отново въздъхна Лукас в ухото ѝ. — Настъпи време за нашата малка среща.

Под жестоката хватка на Лукас тя се придвижваше по замръзналата земя с големи усилия. Войниците от колонията се бяха хвърлили в различни направления, за да отразят нападението на демоните, така че той поведе пленницата си покрай разгърналото се сражение по насипа към едва забележимия връх на хребета.

Когато стигнаха горе, Аталанта и Макс вече ги очакваха. Погледът на Калия веднага се прикова в сина ѝ. Сребристите очи на Макс бяха широко отворени, а светлите му коси — разрошени. Мръсотия покриваше кожата и дрехите му, а ръцете му бяха завързани пред него. Но по тялото на момчето не се виждаха нито рани, нито никакви други признаци, които да свидетелстват за причинена вреда. Когато огледа детето, ножът в сърцето на лечителката се заби още по-дълбоко, защото Макс изглеждаше точно като по-младата версия на Зандер в онзи ден, в който се срещнаха в двореца за първи път преди почти единайсет години.

Калия успяваше да диша само през носа си. Усещаше как потта се стича по гърба ѝ и се опита да възстанови равновесието си. Зад нея Лукас също се задъхваше от напрежение, но продължаваше здраво я притиска към себе си, като по този начин ѝ напомняше кой командва.

— Здравей, Ейрена — заплашително каза Аталанта и с това привлече вниманието на Калия. — Ние те чакахме. Нали Максимус?

Калия премести поглед от Аталанта към сина си. Той продължаваше да я гледа невярващо. Дали знаеше коя беше тя? Дали знаеше, че тя му беше дала живот, а не Аталанта?

— Стига любезности! — извика Лукас зад гърба ѝ. — Давайте да минем към същественото.

— Колко деятелен а̀ндрас — отговори Аталанта. — Това ми харесва. Предполагам, че си донесъл сферата?

Лукас разкрачи по-широко крака.

— Ще ти я дам, когато умре момчето. Не по-рано.

Паниката стисна гърдите на Калия. Лечителката извика, но изпод ръката, която със сила притискаше устата ѝ, излезе само някакво неразбрано прохъркване. Лукас усили захвата си и всичките ѝ нервни

окончания пламнаха от болка. Тя хвана ръката му в опит да се освободи, но той беше прекалено силен.

— Сферата на Кронос — тя е истинско съкровище, Лукас — провлачи Аталанта. — Аз никога не дотягам с въпроси, но... Как я получи?

— Няма значение как съм я получил.

— О, мисля, че е важно.

Зад гърба на Калия Лукас се напегна.

— Моят братовчед я намери. Сега относно момчето...

По безупречното лице на Аталанта се плъзна жестока усмивка. Долу, от подножието на хълма, се носеха далечните звуци на битката, но изглежда полубогинята не ги чуваше.

— Искаш ли да ти разкажа една история, Лукас?

— Аз...

— О, тя е хубава — усмихна се Аталанта. — Мисля, че ще ти хареса. Виждаш ли, не толкова отдавна, един андрас от твоя свят попадна на сферата на Кронос високо горе в Егейските планини. Постоянно пребивавайки... как да се изразя... в търсене на печалба, той решил да види какво може да получи за нея. И задал гатанка на Персефона, която, разбрала какво притежава, се изхитрила да открадне това съкровище точно под носа му.

Потта, която се стичаше се по гърба на Калия, не беше само нейна. Лукас също се потеше. Арголейката усещаше с гърба си как се блъскаше сърцето на годеника ѝ и неговата тревога се предаваше и на нея.

— Никога не трябва да се доверяваш на Боговете — продължаваше Аталанта. — Запомни това, Лукас. След което Персефона отнесла сферата на своя съпруг, Хадес, който, ти можеш да си представиш, се зарадвал много на тази малка находка. Известно време я държал при себе си. И ето там аз видях тази малка дреболийка.

Пулсът на Лукас рязко подскочи. Дланите му, удържащи Калия, се овлажниха.

— Винаги ме е поразявало колко плитки могат да бъдат мъжете — изрече Аталанта. — Дори боговете. В разгара на секса можеш да ги заставиш да забравят за всичко. Дори за това какво биха направили с подобно съкровище, което е ключ към целия свят.

Лукас шумно преглътна. Мускулите му сякаш се вкамениха. С крайчеца на очите си Калия долови движение в храстите. Тя се вгледа и видя... баща си? Не, това беше невъзможно!

Саймън допря показалец до устните си в жест за мълчание.

Твърдият поглед на Аталанта беше концентриран върху Лукас.

— Смятал си да ме изиграеш! Сферата не е у теб и никога не е била.

— Но затова пък е у мен.

Погледът на Калия се премести в посоката, откъдето изведнъж се появи Орфей, който държеше пред себе си за верижката сферата на Кронос.

Шибан... Хадес! Откъде, дявол да го вземе, се беше появил пък той?

Калия отново закръгли очи. Орфей можеше да се премества и на земята така, както го умееше в Арголея? Тава беше пълна безсмислица...

— Аталанта, пусни момчето и жената — каза Орфей. — Иначе, обещавам ти, повече никога няма да видиш тази дрънкулка.

— Калия!

Викът отдолу беше чул от всички. Калия отмести поглед към подножието на хълма, където към тях си пробиваше път Зандер, размахвайки паразониума си наляво и надясно, сразявайки демоните един след друг. Аргонавтът преодоля почти половината разстояние до върха, когато група демони усети къде се мъчеше да стигне той и се нахвърли вкупом върху него.

По-нататък събитията се развиха с такава скорост, че Калия почти не успяваше да ги следва. Лукас се откъсна от нея и се хвърли към дърветата. Аталанта протегна ръка към беглеца. Енергийният поток го блъсна в гърба и го запрати напред. От силния удар арголеецът изкрещя, тялото му подскочи, падна на земята и конвулсивно започна да се гърчи и мята, докато накрая не застина напълно неподвижно.

Бащата на Калия излезе от гората с високо вдигнат меч. Ръката на Аталанта замахна, описа кръг и лесно го изтласка надолу по склона сякаш Саймън беше по-лек от перушинка. След което полубогинята се помръдна и протегна ръка покрай Калия към Орфей, който продължаваше да полюлява сферата пред себе си.

— Това ли искаш? — извика той.

Очите на Аталанта се разшириха. Орфей дръпна диска към себе си, след което го залюля и хвърли напред. Аталанта запрати към противника си поток от енергия, но преди той да достигне до целта си Орфей изчезна в пушек и дим и се появи зад гърба на полубогинята — там, където тя не можеше да го види.

От разочарование Аталанта изкрещя. Сферата беше изчезнала заедно с Орфей. Гърдите ѝ тежко се повдигаха, когато тя се обърна към Калия. Очите на злодейката бяха станали толкова червени, колкото роклята ѝ.

— Ти!

— Не! — изкрещя Макс.

Сърцето на Калия потръпна. Тя отстъпи крачка назад и обвини ръце около себе си. Зад гърба на Аталанта Орфей мълчаливо я помоли да отвлече за няколко секунди вниманието ѝ, после безшумно се наведе и освободи ръцете на Макс.

О, Богове! Ето това беше. Калия хвърли поглед към сина си. Той щеше да успее да избяга. Всичко, което тя трябваше да направи, бе да привлече вниманието на Аталанта върху себе си.

— Ти ще заплатиш за това, което стори това демонско изчадие!

Аталанта вдигна двете си ръце и замахна. Но... не се получи нищо; нямаше топлинен поток от пръстите ѝ, нито енергиен лъч от дланите ѝ. Полубогинята във вцепенение се втренчи в пръстите си. След което тялото ѝ тежко подскочи и падна на земята почти като Лукас. Тя тежко се удари в твърдата повърхност и извика от болка, след което се завъртя и се втренчи в Макс, който беше протегнал към нея и двете си ръце — така, сякаш беше хвърлил срещу нея собствената ѝ енергия.

— Не я докосвай! — извика Макс.

Аталанта хвърли яростен поглед към момчето, към Орфей, който също беше застанал до него, а после и към Калия. След което изчезна. Разтвори се като дим.

— Точно така — изрече Орфей към празното място на земята, върху което лежеше Аталанта току-що. — Подви опашка и избяга, като низша форма на живот, каквато е всъщност.

Макс гледаше към ръцете си така, сякаш все още не можеше да повярва какво беше сторил.

— Готин — каза Орфей, докато гледаше към него — ти притежаваш способността на преноса. — Победна усмивка се появи върху лицето му. — Това е... толкова... яко.

— Калия!

До върха на хълма се донесоха ръмжене, викове и сблъсък на метал в метал, плът и кости. Калия премести поглед от сина си надолу по хълма, където окървавеният и мръсен Зандер и баща ѝ, изглеждащ почти като него, се сражаваха с група от десетина демони, насочили се към върха.

Ама че работа! Те все още не бяха в безопасност.

— Орфей! — извика Калия.

— Наясно съм — отвърна той. Прибра нещо в джоба си и извади оръжието си. — Отдавна не съм ритал демонски задници.

И изчезна точно в момента, когато пред очите на Калия баща ѝ падна на земята.

— Не!

Орфей мигновено се появи зад гърба на двуметровия демон. Върхът на меча му описа дъга и отдели главата от туловището му, без да му даде възможност да забие оръжието си в гърдите на Саймън още веднъж.

— Татко!

Калия погледна към Макс.

— Отивай! — изрече той. — Отивай!

В нея се бяха пробудили инстинктите ѝ на лекар. Тя не мислеше, а просто тичаше. И спря едва когато стигна до баща си. От раната под ребрата му бликаше кръв. Мръсотия и засъхнали кървави петна покриваха дрехите и лицето му. Саймън хриптеше. От раната му излизаше въздух, а кръвта заливаше всичко наоколо — белият му дроб беше пробит. Оставаше му съвсем малко време.

Калия не беше толкова силна, за да излекува подобно нараняване сама. Трябваше бързо да го отведе в клиниката, където имаше всичко необходимо и можеше да го направи. И то веднага.

Арголейката сложи ръце над раната. Докато извършваше прегледа, сълзите непоносимо пареха в очите ѝ.

— Зандер!

Оръжието на Зандер се сблъска с меча на демона, с който се сражаваше. Свързан с противник и така лишен от преимуществото,

Аргонавтът просто обърна глава към любимата си. Очите му се разшириха, а в тялото му адреналинът сякаш избухна. Той се измъкна, отмести се, след което заби паразониума в гърдите на демона. Чудовището нададе вой, заръмжа и падна на колене. Зандер издърпа оръжието си и отсече главата му.

Калия погледна надолу към баща си.

— Patèpas...

— Аз...

Лечителката усети как някой се отпусна на земята до нея. След това две малки ръце легнаха върху раната до нейните. През пелената на сълзите Калия погледна встрани и видя коленичилиия до нея Макс.

— Позволи ми да ти помогна.

— Няма да можеш...

— Ще мога — каза той с глас, красив като звъна на звънчета. — Ако ти ми помогнеш.

Потресената Калия кимна, погледна към раната и се съсредоточи върху лечителските си способности. Топлината се събираше под ръцете ѝ и под дланите на Макс. Тя чувстваше неговата помощ. Двамата заедно бяха по-силни, отколкото поотделно. Но ръката на баща ѝ покри пръстите им и прекъсна процеса.

— Не! — простърга той.

Очите на Калия се повдигнаха към лицето му.

— Patèpas...

— Не, агкелос. Пусни ме.

Сълзите отново замъглиха очите ѝ, особено сега, когато той я нарече ангел на стария език. Така, както правеше понякога в детството ѝ. Дотогава, докато случилото се със Зандер не промени завинаги отношенията им.

— Patèpas...

— Моето време изтече, Калия — Той говореше толкова тихо, че тя едва го чуваше. Дишането му се накъса. — Твоята майка беше права. Аз искам... да ѝ кажа. Аз съм... готов.

Болката прониза сърцето ѝ и проникна в душата ѝ.

Баща ѝ погледна към Макс.

— Прости ми — изхриптя той. — Прости ми за всичко... което сторих. Погрижи се за нея. Обичай я... както трябваше да я обичам аз.

И очите му се затвориха завинаги.

Силни ръце обхванаха Калия откъм гърба в момента, в който сълзите закапаха от очите ѝ.

— Татко!

Но той не я чуваше. Беше си заминал.

Същите силни ръце я придърпаха, обърнаха я и Калия почувства мускулестата гърд на Зандер под бузата си.

— Тея.

Окървавените ѝ ръце смачкаха дрехата му. Тя прокле всички възможни богове. Баща ѝ я обичаше, макар че тя от време на време не разбираше тази любов. А днес ѝ се беше притекъл на помощ. Беше дошъл да спаси сина ѝ. Нейният син!

При тази мисъл Калия подсмръкна. Откъсна се от Зандер и погледна към милото, познато, изранено и мръсно лице.

— Макс — прошепна тя. — Казва се Максимус.

Докато другите Аргонавти се сражаваха с останалите демони, двамата гледаха към момчето, което все още стоеше на колене до тях.

В смъртта има живот. Калия помисли за решението, което баща ѝ беше взел в онзи ден, когато се беше родил синът ѝ. Един живот за друг. Макар че тя никога не би се съгласила с избора му, малка част от нея разбираше, че един родител не можеше да седи и да гледа как умира детето му.

Арголейката изтри с ръкав сълзите си и се опита да се усмихне, но знаеше, че усмивката ѝ е измъчена. Беше покрита с кръв и мръсотия и в обкръжението на смъртта. Но Калия мечтаеше за този момент от десет дълги години.

— Знаеш ли кои сме ние? — прошепна тя.

Макс премести поглед от нея към Зандер и обратно. Детето гледаше предпазливо, но все пак бавно кимна.

— Възрастната жена в бяло... ми показва. — Момчето отново ги погледна и гласът му спадна до шепот: — Аз не мислех, че сте истински.

Потокът от емоции проби стената, която Калия беше изградила около сърцето си.

— О, истински сме! И те търсихме.

— Наистина ли? — Макс повдигна вежди и по лицето му се изписа надежда.

Калия кимна и се усмихна. С най-истинската си и лъчезарна усмивка.

— Да — изрече Зандер с трептящ от преживяванията глас. — Истина е.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ТРИ

Зандер въздъхна и се опита да се успокои, докато стоеше на верандата на къщата на бащата на Калия на хълма в покрайнините на Тайрънс. Поправка — сега господарка вече беше Калия.

Той нервничеше винаги когато идваше тук. Бяха изминали почти единайсет години, а неговата реакция не се беше променила. Докато в останалото — промените бяха просто кардинални. Но сега, ситуацията беше по-гадна от всякога.

Аргонавтът вдигна ръка и почука. Листата танцуваха под лекия вятър и плавно падаха върху тревата. Огромната къща беше построена в стила на двореца на Тюдорите от света на смъртните. На тях не им трябваше чак толкова много място и затова Зандер се надяваше Калия да не е толкова привързана към този дом, тъй като нямаше да могат да я вземат със себе си.

Вратата се отвори и тя се появи. Калия не му се усмихна, но очите ѝ засветиха по-ярко, когато го видя. Аргонавтът реши, че това е най-доброто приветствие, на което можеше да разчита след всичко, което се беше случило през последните два дни.

— Влез да се стоплиш. — Тя го хвана под ръка и топлината от докосването ѝ сгря всички замръзнали места в него, останали след разговора му с царя. И сякаш цялата потискана тревога, събрана през последния час, просто се оттече от тялото му. Близостта на Калия успокояваше Зандер така, както нищо друго.

Лечителката затвори вратата зад гърба му и потри ръце, докато той правеше същото с ботите си върху килимчето на прага.

— Къде е Макс? — попита Зандер.

— Спи. — Калия го поведе към официалната гостна с кресла с високи облегалки и неудобни дивани. — Толкова е уморен. Разбира се, това не е за учудване, но... — Тя погледна към стълбата, водеща към втория етаж. — Вълнувам се.

— Той е добре — увери Зандер наречената си. Приблужи се до нея и сложи ръце върху раменете ѝ, за да си споделят топлината. — Ти

вече го прегледа и дори помоли друг лечител да го погледне. Физически, Макс е добре.

— Аз се тревожа повече за неговото психическо здраве.

— Нещо ми подсказва, че той е по-силен, отколкото си мислим, Тея.

В очите ѝ пробяга тревога. Тя се освободи от ръцете му и се приближи до камината.

— Струва ми се, че разговорът ти с царя не е бил успешен.

Зандер стисна зъби. Царят. Нейният биологически баща, който мислеше само за себе си. Дори сега, когато узна, че Калия е негова дъщеря, а Макс — негов внук. Наследник на престола на Арголея, който никога нямаше да бъде признат за такъв.

— Има старчески маразм.

— Да — тихо проговори тя, загледана в огъня. — Изглежда, всичко е минало направо чудесно.

Тя знаеше какъв е бил отговорът на царя. Дори нямаше нужда Зандер да го преразказва.

— Слушай. — Той тръгна към нея. — Да върви по дяволите! Ако изпитва нужда да се държи така, сякаш не се е случило нищо — нека го прави. Но аз не възнамерявам да ставам пешка в играта му. Събери най-необходимото за себе си и за Макс. Можем да изчезнем оттук през нощта, много преди някой да е разбрал за бягството ни.

Любимата му се обърна с лице към него. Сиянието, което забеляза в очите ѝ, отдавна беше помръкнало.

— Ние няма да дойдем с теб.

Зандер се намръщи.

— Какво?

— О, Боже! — Калия притисна длани към страните си и въздъхна дълбоко. — Много по-тежко е, отколкото си мислех. — Тя отпусна ръце и погледна към Аргонаута. — Ние няма да дойдем с теб, Зандер. Аз много мислих през последните двайсет и четири часа и... това няма да стане.

— За какво говориш? — Лека паника се промъкна в душата му, докато се опитваше да разчете емоциите ѝ, но без успех.

— Ти, аз... ние. — Тя махна с ръка помежду им. — Предполагам, че съществува някаква граница, след която някои отношения просто не са осъществими. И ние стигнахме до тази граница. Прекалено много

неща се измениха и аз... аз не искам да се връщам назад. Ти винаги ще си останеш в сърцето ми, но сега моята основна грижа е Макс. Той е центърът на моя свят. И никой друг.

— Калия, почакай. Ако това е заради думите на царя...

— Не, Зандер — тихо го коригира тя. — Всичко е в мен и в моите желания. През целия ми живот са ми казвали какво да правя. Сега с това е приключено! Време е за собствените ми решения. И сега... — Тя въздъхна. — Сега аз искам да остана тук!

Нещо го прободеше в гърдите. Чрез връзката им Зандер се опитваше да разбере дали Калия го лъжеше, но не успя да открие нищо. Нима тя криеше от него чувствата си или най-накрая казваше истината?

— Ти... ти не ме искаш? — Той едва можа да го помисли, камо ли да го произнесе на глас.

— Аз мисля... не, аз зная, че ще направя грешка, като се отправя с теб в света на смъртните. — Тя се смекчи. — Аз искам да се ожениш за Изадора, Зандер. Това е правилното решение.

Същата болка отново проряза гърдите му. Сърцето му, което се беше успокоило, смекчило и възвърнало към живот, сега се разби на хиляди късчета в обзаведената гостна на баща ѝ.

Преди няколко дни той стоеше на края на скалата с Титус и гледаше надолу към каньона, желаейки смъртта си. Но тогава поне не изпитваше нищо. Още повече че така беше свикнал със състоянието си, че смяташе смъртта за истинско облекчение. Сега вече знаеше какво означаваше истинска мъка.

Пазителят си припомни всичко онова, което ѝ беше казал в колонията. И този път не пропусна, че Калия нито веднъж не му беше признала любовта си. Не беше говорила за съвместното им бъдеще, след като откриеха сина си. Нима можеше да бъде по-голям глупак? Тя не го искаше. Във всеки случай не така, както я искаше той. Зандер позволи на желанията и потребностите си да го погълнат и да заглушат сигналите, които трябваше да забележи веднага чрез връзката си с Калия.

Аргонавтът очакваше яростта да го обземе. Дори го желаше. Но ярост нямаше. Ама че ирония! Един-единствен път яростта му беше необходима, за да запази разсъдъка си, а тя беше изчезнала без следа.

— Зандер, почакай...

Но той не можеше. Аргонавтът се отправи към вратата и към свободата. Спря на пътеката отвън и разтърсван от тръпки, вдиша свежия въздух.

Беше я очаквал цели осемстотин години. И най-накрая беше открил своята човечност. Но в крайна сметка беше останал само със син, който изобщо не го познаваше и любима, която не го желаше. Оставаше му едно-единствено утешение — сега поне беше смъртен. Просто трябваше да изчака, докато Калия умре от старост, за да може и самият той да премине отвъд.

* * *

Изадора прокара пръсти през късата си коса и се загледа в собственото си отражение в огледалото над скрина. Сватбената рокля с дълги ръкави беше тежка и бодлива и ѝ напомняше на онези рокли, които носеше преди. Толкова много неща се бяха случили и все пак нищо не се беше променило. Тя например все още беше пленница точно както преди няколко седмици. Преди Кейси да се появи в живота ѝ и преди да разбере, че Калия беше нейна доведена сестра. След няколко часа щеше да се омъжи, преминавайки от ръцете на баща си в тези на Зандер.

Душата ѝ толкова жадуваше за свобода, че Иза беше готова да излезе извън кожата си. Когато паниката ѝ достигна апогея си, тя удари с длани по скрина и се втренчи в отражението си.

Но не видя лицето си. Огледалото затрепка, а после се появи картина. Отначало замъглена, но после все по-ясна. Показа се нейното лице. Тя лежеше, но не в леглото в покоите си, а някъде на друго място, обкръжена от трепкаща светлина и груби камъни. Загоряла кожа, зачервено лице. По вените ѝ пробяга топлината, когато картинката се разшири и стана по-ясна — някой я целуваше по гърлото, раменете, гърдите. Мъж. Изадора виждаше само голия, мускулист гръб и стегнатото дупе, но не и лицето на любовника си, който се движеше над нея в трепкащата светлина на свещите.

Принцесата преглътна с труд, докато очаровано наблюдаваше сцената. Тя се извиваше с цялото си тяло под мъжа и съдейки по стоновите на удоволствие, се наслаждаваше на всичко, което той

правеше с нея. Горещината се втурна по вените ѝ, плъзна се към центъра на тялото ѝ и предизвика мъчително желание.

Изадора стисна бедра и сподави собствения си стон. Наведе се по-напред и се втренчи с разширени очи в огледалото, в опит да види лицето на мъжа си. Сега, след като вече знаеше какво изпитва Зандер към Калия, Иза едва ли би могла да се наслаждава на докосванията му по този начин. Това не беше правилно. Това беше...

Мъжът от огледалото повдигна глава. И точно в този момент двойничката ѝ достигна пика на удоволствието си. Илюзорната Изадора отметна глава и застана в екстаз.

Истинската Изадора ахна и отскочи назад. Креслото падна с трясък на земята. Страхът, подобно на нокти, задра в гърлото ѝ, а цялото ѝ тяло затрепери. Не. Това не можеше да е истина. Нещо... нещо не беше както трябва. Първото ѝ видение за бъдещето от цял месец... Не, не можеше да е истина. Защото Изадора за нищо на света — нито в този, нито в онзи — нямаше да остане насаме с Деметрий.

— Отдавна беше време.

Принцесата се обърна и видя Персефона. Богинята на подземния свят беше облечена в бяла рокля със златен колан на талията и седеше в мекото кресло в гостната на Изадора. Съпругата на Хадес беше кръстосала крака, като изящно поклащаше босото си стъпало, от чиито пръсти се поклащаше златен сандал. Ноктите на краката ѝ бяха лакирани във виолетов цвят.

— Вече бях готова да сравня този град със земята. — Зелените очи на Персефона станаха сериозни. — Мразя да чакам, принцесо, защото цял живот се занимавам само с това.

Ама че работа! Изадора почти беше забравила за уговорката им.

— Дошла си, защото...

— Защото способностите ти се върнаха. И сега те ми принадлежат за цял месец. Между другото, много сексуално предсказание. Горя от нетърпение да разбера какво ще се случи после — и Персефона кимна към огледалото.

— Не можеш...

Богинята се изправи в цял ръст и сякаш стана по-висока дори от Аргонавтите. Само в нейното кутре имаше повече сила, отколкото в телата на тези воители. Прекалено късно Изадора си спомни, че

Персефона, при желание, можеше с едно махване на ръката да затрие нея, заедно с целия замък, от лицето на земята.

— Мога и ще го направя. Месец, царице. Ти преживя без способностите си достатъчно дълго. Още един месец няма да ти навреди.

И Персефона се разтвори в облак от дим. Изадора се протегна към стълба на леглото, но успя само да рухне върху него. Отвън зазвъняха камбани, които известяваха за предстоящото бракосъчетание на наследницата на престола.

Струваше й се, че от всички страни я пробождаха малки ножове. Белите й дробове сякаш внезапно смалиха размерите си. Изадора не разбираше какво беше видяла току-що, но някакъв вътрешен инстинкт й нашепваше, че ако останеше тук, всичко от предсказано щеше да се случи. Независимо дали щеше да се омъжи за Зандер, или не.

Тя не можеше да го позволи; не можеше да остане и да разреши на Деметрий да я докосва по този начин.

Обърна се и панически започна да се оглежда, в опит да измисли план за бягство, като мислено изреждаше вариантите. Орфей си беше взел плаща-невидимка и тя нямаше възможност да се измъкне от замъка незабелязано. А сферата... Никой не знаеше какво се беше случило с нея след инцидента с Аталанта.

О, Богове! О, Богове! О, Богове...

— Моя господарке? — повика я Сафира и влезе в стаята. В ръцете си държеше чаша с гореща напитка и златния воал, който щеше да я скрие от Зандер до последната минута на церемонията. — Всички са готови и ви чакат.

Гърдите на Изадора тежко се повдигаха от затрудненото й дишане. Впила се в едната колона на леглото, принцесата повдигна поглед и се опита да се съсредоточи. Върху изящното лице на Сафира проблесна изумление, когато забеляза, че принцесата е обхваната от силен пристъп на паника.

И това трябваше да я учудва? Дали?!

Прислужницата пусна воала и побърза към господарката си.

— О, господарке! Да върви в Ада царят заради това. Той не постъпва правилно.

Държейки чашата с една ръка, Сафира прегърна с другата Изадора, за да я подкрепи. Пръстите на принцесата стиснаха слабото й

рамо.

— Аз... задъхвам се.

— Разбира се, че ще се задъхвате. Кой не би се чувствал така на ваше място?

Сафира я поведе към дивана в гостната и решително изрече:

— Вие няма да го направите. Аз няма да го позволя.

— Ти... нямаш... сили... да го спреш. Никой... не може.

О, Богове...

Прислужницата стисна зъби и сложи чашата в ръката на Изадора.

— Аз...

— Изпийте го и ще се почувствате по-добре! — заповяда ѝ тя. За пръв път Сафира говореше с такъв тон с господарката си.

Треперещата ръка на Изадора повдигна чашата до устните ѝ. Усети аромата на лавандула и на още нещо. Нещо смътно познато. Горещият чай опари гърлото ѝ и я сгря отвътре. Мускулите ѝ бавно започнаха да се отпускат.

Сафира застана на колене в краката ѝ.

— Ето. По-добре е, нали?

Изадора бавно кимна и отпи още една глътка. Паниката бавно утихваше. Но ако размишляваше прекалено много за предстоящото...

Сафира стисна с прохладните си ръце коленете на Изадора, покрити от тънката материя на роклята.

— Аз имам приятели, които ще ви помогнат.

— К-как?

— Те ще ви отведат оттук, докато вашият баща не умре. А когато това стане, ще ви върнат обратно.

Изадора се намръщи. Нима всичко можеше да бъде толкова лесно? Някъде в дълбините на съзнанието ѝ някакво гласче закрещя „Не!“, но тя едва го чу. Главата ѝ натежа, докато мъглата бавно обгръщаше съзнанието ѝ.

Сафира отново поднесе чашата към устните на принцесата.

— Пийте още.

Вярно. Да пие. Тя трябваше да пие, за да се почувства по-добре. Но...

Мускулите ѝ не я слушаха. Когато Сафира наклони чашата, Изадора неволно беше принудена да глътне още. Топлата течност

стигна до корема ѝ и принцесата усети как всичките тревоги напуснат тялото ѝ.

Жестока усмивка се плъзна върху устните на прислужницата.

— Добре, точно така, принцесо.

Нещо в лицето на Сафира обезпокои Изадора, но всичко беше погълнато от една-единствена мисъл:

— К-Кейси. — Тя не трябваше да се отдалечава задълго от сестра си. Те, Избраните, бяха свързани прекалено тясно.

— Не тревожете хубавата си главица с мисли за Кейси. Обещавам ви, че повече няма да ви се наложи да мислите за нея.

Сафира се изправи, сякаш всичко вече беше решено. Тя помогна на Изадора да стане и я задържа, когато принцесата се олюля. Иза се учуди на силата ѝ, която изобщо не отговаряше на крехкия ѝ вид, а това беше толкова... странно.

— Аз ще ви изведа оттук, принцесо. И след няколко часа от всичко това ще ви останат само спомени. Вие нали ми имате доверие?

Сякаш по заповед, Иза кимна, макар че се чувстваше като страничен наблюдател, който няма никакъв контрол над ситуацията.

Прислужницата ѝ отново се усмихна.

— Добре. Нима някога съм ви подвеждала?

Не. Но затихващият в главата на Изадора глас крещеше, че за всичко си има първи път...

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ЧЕТИРИ

Калия се откъсна от книгата върху коленете си и се втренчи през прозореца в дъждовния Тайрънс. Днес беше безсмислено да чете. Първо погребението на баща ѝ в Каменния кръг, след това пороят, а скоро... сватбата на Зандер.

Лечителката затвори книгата, притисна чело към прохладното стъкло и дълбоко въздъхна. Дори любимото ѝ място до прозореца и екземпляр от Отнесени от вихъра, която Орфей ѝ беше подарил след завръщането ѝ вкъщи, не успокоиха душевната ѝ болка.

Това беше по-добре за нея, за Зандер, за всички. Ако си го повтаряше достатъчно дълго, можеше и сама да си повярва.

Обърна се, когато дочу шум зад гърба си. Пред вратата на кухнята стоеше Макс, пъхнал ръце в джобовете на дънките си и с обезпокоено изражение върху красивото лице. Калия изтри сълзите си и се отмести от прозореца.

— Не те чух кога си влязъл.

Когато се върнаха вкъщи след погребението, Макс, както и вчера, веднага си легна. Калия знаеше, че той е добре, но все пак се притесняваше. Всеки път, когато си спомнеше как Макс беше успял да изтегли енергията от Аталанта на онзи хълм, а после да я захвърли обратно към нея...

Самият той все още не разбираше колко беше особен. Сега вече тя знаеше как Макс беше успял да оцелее в Подземния свят през всичкото това време и как бе успял да устои на демоните на Аталанта. Макар че самият той сигурно не беше наясно. На него му се отдаваше да обърне силата, насочена срещу него, към нападателя си и да употреби тази сила в своя полза. Талантът на пренос беше невероятен дар. И не само Аталанта, а и много други с удоволствие биха се възползвали от него. И по тази причина, заедно с още куп други, Калия нямаше намерение да откъсва очи от него. Като лечителка тя знаеше, че тези способности изискваха много сили. Затова не беше за

учудване, че Макс сигурно би проспал цяла седмица, без да се възстанови напълно.

Калия измъчено се усмихна и се приближи към него.

— Гладен ли си?

Той поклати светлокосата си глава.

— Аз... чух камбаните.

— Какви камбани?

— На замъка. Днес в Каменния кръг Кейси ми разказа какво означава това.

Полуарголейката си вреше носа където не трябваше. Калия присви очи и поклати глава, усетила болката отново.

— Твоята новоизпечена леля е трябвало да си държи устата затворена.

Макс се спусна още две стъпала в намиращата се малко по-надолу гостна с церемониалната мебел от черно дърво, която баща ѝ толкова харесваше. Босите му крака стъпваха безшумно по дъбовия под.

— Правиш го заради мен, нали?

Калия дочу в гласа на сина си гняв, а очите му, които със сребристосивия си цвят толкова много напомняха на очите на Зандер, за секунди се превърнаха в пушечносиви.

— Не разбирам за какво говориш?

— Аз съм по-издръжлив, отколкото си мислиш.

Болката ѝ само се усили.

— Аз не искам да търпиш нови несгоди, Макс — прошепна Калия на сина си, застанал пред нея. — Ти и без това си ги търпял достатъчно. Време е вече ние да поемем тези задължения.

Максимус я хвана за ръката. Калия сведе поглед и видя знаците по ръцете му, които започваха от пръстите, преплетени в момента с нейните. И веднага си спомни за всичко, което се беше случило в стаята в колонията. Какво правиха тя и Зандер в онова голямо легло. Как се държаха за ръцете, а буквите сякаш се разместиха, обкръжиха я и станаха част от нея.

— Струваше ми се, че не ти трябва — прошепна той, загледан в ръцете им. — Ти ми се присънваше, но през деня се убеждавах, че на теб не ти пука за мен. И че това е невъзможно... Че мен просто не трябва... да ме обичат.

Момчето погледна към очите ѝ и видя сълзите ѝ. Но майка му не се отвърна и не отговори. Защото беше задължена да го изслуша.

— Възрастната жена с огледалото ме помоли да не забравям за човечността си. Не мислех, че това е толкова важно, но... сгреших. Човечността не спасява живот, но дава надежда. А без нея... може просто да станеш един от демоните на Аталанта.

Сега вече болката обхвана цялата ѝ душа и на Калия започна да ѝ се струва, че тя просто се разтваряше в нея.

— Това ти се струва глупаво, но понякога е достатъчна една надежда, за да промениш нещо — прошепна Макс.

Калия се наведе към него.

— Как се получи така, че на десет ти си по-мъдър от мен?

Той се усмихна.

— Страхотни гени сигурно?

— Нещо от този род.

— Аз днес се опитах да се телепортирам. — Ослепителната усмивка на Макс отне малко от болката в гърдите на Калия.

— Кейси ми обясни принципите. Искаш ли да видиш? Хайде да излезем и ще ти покажа. Мога да поспоря, че ще успея да те пренеса направо в замъка.

Страхотно! И Макс беше същия манипулатор като баща си.

С тези двамата, тя нямаше никакъв шанс.

— В замъка е пълно с охрана. След всичко случило се, те са засилили мерките за безопасност по случай... мероприятиято.

За сватбената церемония на Зандер. Сърцето ѝ се сви. Не трябваше да се пренасят в замъка. Не сега. Каква полза щеше да има от това? Нищо нямаше да се промени. Те не можеха да заминат заедно, а той нямаше да тръгне без нея. В корема ѝ запърхаха пеперуди.

— Аз съм почти сигурен, че ще мога да ни пренеса в замъка.

Тя се изуми от решителността, изписана върху лицето му. Макс приличаше на Зандер като две капки вода.

Тя никога нямаше да може да се освободи от този Пазител. Където и да отидеше, какво и да направеше, Зандер винаги щеше да бъде част от нея. И макар че тя опита да се убеди сама, че в чувствата ѝ към него нямаше нищо особено, в крайна сметка любовта беше всичко. Той беше всичко. Макс беше прав. Тя не трябваше да убива надеждата му, дори да смяташе, че така ще бъде по-лесно. През целия ѝ живот я

бяха дразнили всички, които заявяваха, че я владеят. А единственият, на когото принадлежеше изцяло, смяташе, че тя няма никакви чувства към него.

Сърцето ѝ се блъскаше в гърдите, докато пред очите ѝ преминаваха картини, спомени и образи на Зандер.

Макс повдигна вежди.

— Готова ли си?

— Не — прошепна тя, докато пулсът ѝ се разтанцува.

В случая със Зандер, Калия никога нямаше да бъде готова. Но този път, най-накрая, тя знаеше, че постъпва правилно.

* * *

— Ей, Зет, време е!

Зандер се обърна от прозореца, в които се беше втренчил през последните два-сет минути, и погледна към Титус, който стоеше на прага на огромната спалня (поправка — неговата собствена спалня) на третия етаж на замъка. В парадната си униформа, неговият събрат сякаш изглеждаше прекадено грамаден на фона на коридора.

Пазителят беше облечен със същите дрехи както Зандер — ръчно ушити черни панталони, бяла туника, вталена в кръста, традиционен кожен нагръдник с печат на неговия прародител и плащ в определен цвят, в зависимост от произхода на Аргонаута; прехвърлен през лявата ръка и прикрепен на рамото с бронзов лист. Върху Титус, потомъкът на Одисей, имаше син плащ.

Зандер носеше кехлибарен.

Титус леко подсвирна, докато гледаше към приятеля си.

— Ама че апартаменти! Можеш да си организираш вечеринка и ще се намери място дори за полуарголейците, докато не си намерят ново убежище.

Зандер огледа голямата и задушшаващата спалня с високи тавани и позлата навсякъде и отново му се догади. Мамка му, направо го заковаха. Гадеше му се от всичко. Така го бяха изработили, че дори не беше смешно. И не можеше да направи нищо.

Зандер въздъхна, за да се успокои, а така му се искаше да изпадне в онази ярост, която го беше съпътствала през целия му живот,

само и само за да избяга. Но нищо не се получаваше. Тя беше изчезнала.

— Старче, добре ли си? — едва чуто попита Титус от вратата.

Осъзнал, че се е вторачил някъде в пространството, Зандер поклати глава и си наложи да тръгне. Не, че нямаше особено желание да разговаря, и то особено с онзи, които беше способен да прочете тъжните му мисли.

— Добре съм. Да вървим и да приключваме с този Ад.

— Ти си направо истински щастлив жених — измърмори Титус и се отдръпна от пътя му.

Бяха стигнали до главната стълба, когато кожата на Зандер го засърбя под традиционните кожени древни предпазители, които обвиваха краката му от глезена до коляното под панталона. И за да не се поддаде на паниката, той се съсредоточи върху допира на кожата си по дрехите при движението. И броеше минутите, когато щеше да може да се върне в стаята си и отново да се втренчи в пространството.

Кралският храм се намиреше в двора на замъка. Там вече седяха Старейшините, другите Аргонавти и Орфей — ама че мерзавец! — невероятно, но него вече го готвеха за заместник на Люциан, когато председателят излезете в оставка. Разбира се, той беше задължен на Орфей за спасението на Калия и Макс на хълма, а тъй като Трифон беше един от Пазителите, Люциан оставаше с един-единствен кръвен родственик — Орфей — на когото можеше да остави поста. Но неговото присъствие в Съвета на Старейшините нямаше да доведе до нищо добро. Това беше ясно дори и на Зандер.

Така се беше вгълбил в мислите си, че не дочу шума от долния етаж около главната врата, докато двамата с Титус не заобиколиха извитата стълба на първия етаж.

— Най-накрая да има някаква полза от специалната стража — промърмори Титус. — В крайна сметка поне няма да пускат зяпачи на сватбата ти.

Зандер погледна натам, където някой спореше с двамата стражи. Когато единият от тях се опита да изтласка неканения гост, се разнесе детски глас: „Не я пипайте!“. След което стражът отлетя и се приземи по задник върху блестящия мраморен под.

Зандер застина, познал гласа. Спусна се още три стъпала надолу и потърси сина си с поглед.

— Зандер! Почакай! — Калия се измъкна от хватката на другия страж и като светкавица хукна през вестибюла към него.

Той едва не опули очи. Зад гърба на Калия се разнесоха викове. С крайчеца на очите си забеляза как Титус се хвърли към вратата, но му беше все едно. Имаше очи само за любимата си.

Той запита притичалата Калия:

— Какво се е случило? Макс? Стори ми се, че чух...

— Макс е добре — задъхано му отвърна тя. Беше зачервена и с мокри страни сякаш беше пробягала под дъжда километри.

— Той изобщо не умее да се телепортира — поясни му тя с истеричен смях, който се откъсна от свършените й устни. — Макс е способен да победи една полубогиня, но не умее да се пренася. Знаеш ли това идва от моите гени. На перфекционистите трудно им се удават дори най-лесните неща.

Леко намръщен, Зандер внимателно оглеждаше лицето ѝ.

Не следеше мисълта ѝ и не разбираше защо беше дошла, но не можеше да отмести очи от нея дори ако цената за това беше собственият му живот.

— Калия, ако с Макс не се е случило нищо, защо тогава ти си тук?

— Аз... — Калия отмести очи и Зандер погледна в същата посока.

Видя сина си, също толкова мокър и запъхтян като Калия до главния вход, където двамата с Титус помагаха на стража да се изправи.

Калия застана пред него и той можеше единствено да гледа лицето ѝ.

— Виждаш ли? С него всичко е наред. Аз... аз трябваше да се видя с теб. Да поговорим до... — Арголейката преглътна и притисна длани към зачервените си страни. — О, Богове! Когато обмислях това по пътя дотук, то изобщо не ми звучеше толкова безумно.

— Ти какво?

— О, Зандер, аз излъгах. — Тя притисна ръка към гърдите му и дори през кожата и плата, тялото му се затопли от докосването ѝ. — Когато дойде при мен вчера, аз си мислех, че опростявам всичко, но сега разбирам, че съм грешала. Аз само ти отнех надеждата, а никой не трябва да живее без нея. Тоест все едно ще живееш, но ще бъдеш

демон. А ти не си такъв, нали? — Очите на Калия го гледаха толкова нежно, както никога преди. Сякаш бяха аметисти — истински скъпоценни камъни, полирани до блясък.

Разбира се, Зандер изобщо не се опитваше да вникне в безсмислиците, които говореше тя, особено когато наречената му го гледаше така, сякаш той ѝ беше съвсем мъничко небезразличен... Аргонавтът почти беше готов да повярва, че всичко онова, ужасното, което се беше случило между тях, бяха просто отминали спомени.

— Ти чу ли какво казах, Зандер? — Тя внимателно обхвана лицето му и топлината ѝ привлече вниманието му към думите ѝ. — Аз не бях права, когато ти отнех надеждата и скрих любовта си. Това не променя нищо, зная, че не беше правилно и аз...

Пазителят я хвана за китките.

— Какво каза току-що?

— Признах ти, че сгрехих.

— Не, другото.

Калия мечтателно го погледна и то така, както го гледаше във всичките му фантазии. А за изминалите години той ги имаше в изобилие.

— Признах, че те обичам. Винаги съм те обичала. Дори тогава, когато си мислех, че трябва да те мразя, аз пак те обичах. Трябваше да ти го кажа по-рано и то много пъти, но... се страхувах. Сега вече не се страхувам.

Мозъкът му и сърцето му заработиха едновременно. И преди да е зазвъняла първата камбана в двора, Зандер задърпа Калия към изхода.

— Зандер, почакай! Какво правиш?

— Заминаваме веднага. Ще вземем Макс и ще изчезнем. Порталът няма да бъде добре охраняван, защото всички стражи ще са тук. Ние...

— Не!

Резкият ѝ тон и начинът, по който тя застина, го накараха да се огледа.

— Не — повтори тя вече по-меко. — Ние никъде няма да ходим, Зандер, нищо не се е променило.

— Но ти каза...

Лечителката се приближи. Топлината ѝ обгърна тялото му и сгря вледенената му душа.

— Аз ти признах любовта си и не съм излъгала. Но това не променя действителността. — Тя отново сложи ръце върху нагръдника му, точно върху символа на Ахил, гравирани в кожата. — Аз съм твоето слабо място. — И тъй като Зандер мълчеше, тя повдигна очите си; толкова прозрачни, че той можеше да се огледа в тях. — Твоята слабост, твоята Ахилесова пета. Зандер, защо не ми каза?

— Защото това няма значение.

— Не, има. Точно това е от значение сега.

— Това не е твой кръст.

Калия го прегърна и погали гърба му, където се бяха появили белезите. Нейните белези, които той беше взел от нея, когато напълно ѝ се разкри.

— Но не и твой.

— Тея...

— Аз бих отишла с теб на края на света, Зандер, ако можех. Но не мога. И двамата знаем, че Аталанта ще иска да хване мен, Кейси или Изадора. А и за Макс в света на хората няма да е безопасно.

— Мога да защитя и двамата ви.

Калия докосна страната му и Зандер инстинктивно се притисна към дланта ѝ. Имаше нужда да почувства докосванията ѝ по цялото си тяло.

— А кой ще защити теб? Ако нещо се случи с мен, същото ще сполети и теб. И кой тогава ще защити Макс? Не можем отново да го изоставим.

— Аз... — Сърцето му се сви, защото той беше получил желаното — любовта на Калия, но никога нямаше да може да я има. Тя беше права. Как можеше да иска да ги отведе в света на хората, когато знаеше, че съществува огромен шанс да подведе отново сина си? Но ако останеха тук...

Зандер затвори очи, усещайки единствено болката в гърдите си.

— Не мога да живея без теб.

Тя сложи и другата си ръка върху лицето му.

— И не трябва. Няма да ти се наложи. Аз винаги ще бъда тук.

Да, но нямаше да е негова. Зандер погледна към Калия.

— Царят няма да премисли. Той...

— Ти ми обеща, че ще оправиш всичко. Помниш ли? Тогава, в колонията. Зандер, ето това е той, твой шанс. — Калия въздъхна

дълбоко. — Ще се наложи да се ожениш за Изадора.

— Не...

— Мислиш ли, че го искам? — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Аз искам да бъдем заедно, искам да имаме този живот, който трябваше да водим от много отдавна, но... това е невъзможно. Освен това искам нашият син да порасне в свят, в който онова, което се случи с мен, няма да се случи с друга. — Калия се приближи и Аргонавтът едва се удържа да не я хване, за да не я пусне никога повече. — Зандер, ти ще имаш възможност да промениш реда и да помогнеш на Изадора да реформира нашия свят. Каква ирония, че Арголея — светът, създаден от боговете — всъщност има почти толкова проблеми, колкото и на земята — прошепна тя. — Направи го заради Макс. И заради мен. Ти можеш да направиш това за нас. Ти си единственият, който ще може.

— Това, за което ме молиш... — Зандер отново затвори очи. — Не мога да обичам друга. Опитах се, о, Богове, опитах се! Но ти си моята втора половинка, Тея. Само ти.

— Аз винаги ще бъда твоя, Зандер. — Гласът ѝ затрепери. — И не само заради някакво си проклятие. Отвори очи и ме погледни. — Във виолетовите ѝ очи той видя отразени собствените си емоции. — Аз съм твоя, защото те обичам. Защото нашата връзка е много по-силна от царски укази и постъпки. Това не може да бъде унищожено дори от сватбената церемония. За мен не съществува друг мъж, освен теб, но ти си ни необходим тук. Остани в този свят, погрижи се за Макс, помогни на Аргонавтите и направи нашият свят по-добър. Ако си тръгнеш, ние няма да можем да продължим без теб, но ако останеш, можеш да направиш толкова много.

Сърцето на Зандер се пръсна на хиляди късчета. Любовта на Калия ще му бъде недостатъчна дори и след милион години. Но съдбата ги беше разделила и беше безуспешно да се опитва да ѝ противоречи.

Зандер притисна челото си към нейното и се опита да въздъхне, но дори това му причиняваше болка.

— Това е патова ситуация.

Лечителката прокара ръка по косата му.

— Съгласна съм.

Помежду им надвисна тишина и както винаги, ласкавите ѝ докосвания го успокоиха.

— Истинският лидер винаги отмества желанията си настрани заради благото на останалите. И той принася жертви. Защото в края на краищата това оправдава всичко. — Прошепна тя с тъжна усмивка в отговор на намръщената му гримаса. — Някога ме посъветваха така.

— Изглежда, съветникът ти е бил пълен идиот. Аз не съм никакъв лидер.

— Не, но ти си Пазител, най-добрият сред всички, които познавам, И ти си баща, което те прави лидер без оглед на всичко друго. Зандер, знаеш ли, че очите ти станаха сребристи?

Онова, което беше останало от сърцето му, трепна. Той отново доближи чело до нейното.

— Заради теб е.

— О...

— Заради теб задържат церемонията, Аргонавт.

Разнеслият се отгоре раздразнен глас на царя отново накара Зандер да се напегне. Той сърдито погледна към балкона, където слабият Леонидас се опираше о перилата в своя параден бял костюм с бастун в ръка. Върху набръчканото му лице беше застинало недоволство. Той явно не можеше да ги види, но ги беше чул и Аргонавтът изобщо не се съмняваше, че слепият цар прекрасно си представяше какво става долу.

Облечен в парадните си дрехи с червен плащ, Терон стоеше вдясно от царя, а Кейси — отляво. Те явно бяха недоволни, но царят направо кипеше от гняв.

Калия се докосна до страната на любимия си, като с това привлече погледа му към себе си.

— Не му обръщай внимание.

— Той е твойт биологичен баща и трябва да се безпокои за теб.

— Той прави това, което смята за най-добро. Погледни ме.

Зандер видя сълзите в очите ѝ. Значи на нея също ѝ беше толкова тежко, колкото и на него. Може би дори още повече.

— Не му позволявай да отрови последните ни секунди.

— Тея...

Тя го погали по косата и мъчително изрече:

— Аз винаги ще те обичам, Зандер. Спомни си за това, когато ти стане прекалено тежко. Ние с Макс ти принадлежим, където и да отидеш и каквото и да направиш. Никой и нищо няма да промени това.

„Моя!“ Зандер погледна в очите на Калия и видя живота си разделен на две части: преди нея — пуст и безсмислен, а след нея — пълен и цялостен. Неговата наречена беше разкрила човечността му, беше му помогнала да намери баланса и го беше изцелила така, както никой друг. И макар че част от него сякаш умираше, че не могат да бъдат заедно, Калия беше права в едно — тя му принадлежеше завинаги.

Той въздъхна мъчително и се опита да запомни всички черти на прекрасното ѝ лице, за да може при необходимост да си го представя. През целия си останал живот, колкото и дълъг да беше той.

— Обичам те, Тея, единствено теб!

Две сълзи се плъзнаха изпод миглите ѝ върху белоснежната ѝ кожа.

— Зандер, бракосъчетанието ще се състои по разписание — решително обяви царят отгоре, прекъсвайки горчиво-сладкото им прощаване. — И ти няма да го спреш. Днес моята дъщеря ще се омъжи!

Леонидас извика настрани:

— Акация!

— Какво? — сърдито се отзова тя.

— Намери на Калия подходяща рокля. Макар че не я виждам, много добре знай как се облича. Не може булката да се яви на собствената си сватба облечена като обикновена гражданка.

Погледът на Калия се изпълни с изумление, а в гърдите на Зандер се появи зрънце надежда. И двамата погледнаха към царя.

— Каквото и да сте си мислели и двамата, аз все пак не съм безсърдечен негодник. И все още вярвам, че жертвата е необходима, но не за сметка на едната дъщеря в полза на другата — намръщено поясни царят.

Люциан се приближи към него и с явно неудоволствие погледна през перилата надолу.

— След разгорещени обсъждания — продължи Леонидас, — лорд Люциан най-накрая се съгласи да признае Максимус за законен наследник на трона, докато у Изадора не се появи нейно собствено

дете. Акация, предай на сестра си, че е получила отсрочка. В крайна сметка дотогава, докато не съм измислил какво, по дяволите, да правя с нея.

Върху лицето на Кейси разцъфна ослепителна усмивка и тя погледна към своя също така усмихнат мъж. След което се втурна към покоите на Изадора.

Зандер се обърна към Калия. Макар кръвта във вените му да кипеше от вълнение, той се постара да се успокои, защото имаше още нещо нерешено.

— О, Богове... — прошепна Калия.

— Тея? — Аргонавтът стисна ръцете й. — Ти не трябва да следваш заповедите му. Аз няма да му разреша да управлява живота ти така, както прави с Изадора. Ти трябва сама да направиш избор. Ако не искаш...

Калия го прегърна през врата и притисна устни към неговите. След което се отдръпна и просия:

— Аз искам теб, Зандер, единствено теб. Омъжи се за мен. За нас — поправи се тя, гледайки към усмихнатия Макс, който все още стоеше до Титус. — Днес. Точно сега. А за всичко останало ще се разберем по-нататък.

Гърдите на Зандер се разкъсваха от емоции, само че този път го поглъщаше щастие, а не ярост. И Пазителят знаеше, че това беше завинаги.

— Ах, Тея — нежно прошепна той. Прегърна я и я притисна по-близо до себе си. — Не ми трябва церемония, за да затвърдя онова, което аз и без това зная, че нашите животи са били свързани още от самото начало. Нима смяташ, че някога бих могъл да избира друга вместо теб?

Калия победоносно се усмихна.

— Не, слава на мойрите, не можеш — И го целуна. — А и няма да ти позволя. Ти си мой, Пазителю, навеки.

Зандер се усмихна и притисна устни към нейните.

— Време беше!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.